నాకయింత వేడుక మాట లేవైన
బలుకంగవలయును; పాత్రిక్రింతురమ్మా.

లా—సలు ప్రద మాలాగె వినియుంత
మనము.

(అందఱు నిష్క్రమించుచున్నారు.)

---

౯. రంగము—బెల్మాంటు గ్రామము,
పోర్ష్యా గృహములోని గది.

[ఒక సేవకునితో నెరిస్సా ప్రవేశించు
చున్నది.]

నెరి—శ్రీఘ్రమునరు దెమ్ము కరుణించివచ్చి
తిన్నగా వేగంబ తెరదీసివేయుమ్మ.
'ఆరగాన్' నృపపుత్రుండదె పరిమాణంబు
నేరిమి నొనరించి పెట్టెలంగోరం
జనుదెంచుచున్నాండు సరగ నీక్షణము.

[వాద్యములు మ్రోయుచుండగా, ఆరగాన్
రాజపుత్రుండును, పోర్ష్యాయును తమ
పరివారముతో ప్రవేశించుచున్నారు.]

పోర్ష్యా—కనుము పేటికలవె, క్ష్మానాథ
మౌళి !

నాపటమున్నట్టియా పెట్టె నీవు
రూపించి యిప్పుడు కోరుకొనుదువేని,
మనవివాహము చెల్లు మాటలోపలను;
మనుజేంద్ర ! నాకడ మాటాడకింక
నిక్కడనుండి నీవేగంగవలయు
గ్రక్కునం, దగుపేటికను గోరవేని.

అర—ఏ పెట్టియనుబోయి యేమగోరు
దునొ

యాపెట్టియను జెప్ప కట్టియుండుటకు,
తప్పు పెట్టెను గోరి తాంకిలి నేను

యెప్పుడుం బెండ్లికై యింకొక సతిని
జీవించినన్నాళ్లు జేగకుండుటకు
దైవవశంబునం దప్పినయెడల
సెలవును నీయొద్ద జెచ్చెరం గాంచి
పలుకరింపక నిన్ను వదలి వెళ్ళుటకు,
మానకే జేయుప్రమాణంబుం బట్టి
నేను బద్ధుండ నౌదు నిశ్చయంబుగను.

పోర్ష్యా—పణితిమాలిననన్ను వరియింప
గోరం

జనుదెంచువారెల్ల వనటను జేర్చు
యీమూడువిధులను నెపుడుం జెల్లింపం
దాము ప్రమాణంబుం దగంజేయుదురు.

అర—అటుచేసి నేసిద్ధమైయున్నవాండ
తటుకున నావాంఛితములకు దైవ
మీవుహి సాయమయ్యెడుం గాకయిప్డు
హేమంబు, రజతంబు, హీనసీసంబు,
"ననుగోరుకొను వాండు తనకున్నదెల్లం
దనది కాదనుకొని తగ నీయ్యవలయు"
నీనిమిత్తము దేని నేనీకముందు
కాన రావలెనీవు కరమింపుగాను.
ఏమని చెప్పెనో హేమపేటికయు
దీనుసంబున నన్నుం దిలకింపనిమ్మ.
"ననుగోరుకొనువాండు నరులు పెక్కండ్రు
మనసులోపలం గోరుకొనుదానిబడయు"
పెక్కండ్రనుదినేది వేదుచుండుదురు ?
"పెక్కండు" ననగను వెడంగు నేత్రంబు
కనంబడుచెడుదానికంటె మహిమ
కనుంగొనశక్తులు గాకుండనుండి
వెలిమెఱుంగువకును వెస మోసపోవు
తెలివిమాలినపామరులమాట యేమొ

కారణవృష్టి లోపలికిని జొరక,
ఘోరకష్టంబులు గూరెడి చోట
బట్టబైటను వెలుపలిగోడమీఁద
నెట్టినఁ [illegible] నిర్మించునట్టి
గిజిగానిఁ బోలును గేవల మెపుడు.
ప్రజలు పెక్కండ్రు వాంఛించుదాని
నే నెన్నఁగోర నిశ్చయంబుగను ;
ఏను సామాన్యుల నెల్లరఁ గలిసి
యీ మూర్ఖజనులతో నత్యంత మేను
భూమిపై సమతను బొంద నొప్పుడును.
ఈ సమూహాలన్నియు నేటికి నాకు ?
నీ యొద్దకును నిదె నేను వచ్చెదను ;
ఓ వెండిపెట్టె ! యింకొక సారిచెప్పు
న్నీ వేమి ధరియించినావొ నీపయిని.
"నన్నుగోరుకొనువాఁడు నరులలోపలను
దనయర్హతకు నేది తగుదానిఁ బడయు"
పలుకుచున్నది యిది బాగుగాఁ గూడ.
ఇలఁ దనకర్హత యేమియు లేక
దైవంబు నొక్కటఁ దగ మోసపుచ్చి
యేవాఁడు భాగ్యంబు నెనయ యత్నించు?
తనయోగ్యతకు మించుఘనతను బూని
యొనర నేఁడుఁ దగింపకుండును గాత !
ఉన్నతపదవులు నుద్యోగములును
జెన్నగు బిరుదులుఁ జెడుమార్గమునను
బడయకుండిన నెంత బాగుగానుండు !
కడుగొప్పతనమును గాంచెడువాఁడు
తనపాత్రతనుబట్టి దానిని దాను
గనుచునుండిన నెంత ఘనము గానుండు ?
అప్పుగిది యీ లోకమందుండు నేని,
యిప్పుడు టోపీల నెందఱు తీసి
ప్రజలులకడ నిల్వఁబడి యుండువారి
ప్రబలులై టోపీలు బలియుచున్నారు !
యజమానులయియుండువా రెందఱిపుడు
భజియింపు మందుచు సేవకులౌదుఁ బరులె?
ఘనులయి యిప్పుడు కనఁబడునట్టి
మనుజులలోనుండి మహినెంతమంది
హీనమానవులుగా నేర్పడఁగలరు !
హీనులై యొకమూల నేర్పడకుండఁ
గాలవిపర్యాసకారణంబునను
గూలి యణఁగారును బేరుఁ గోల్పడినట్టి
వారిలో నెందఱు బాహ్యగౌరవము
వారికి ధరియించి వఱలంగఁగలరు !
మంచిది ? యిటువంటిమాట లేమిటికి ?
ఎంచి కోరెదుపని నేఁజూచుకొందు.
"ననుఁగోరుకొనువాఁడు నరులలోపలను
దనయర్హతకు నేది తగుదానిఁ బడయు"
అనుకొందు నేఁ గడునర్హుఁడనంచు—
వనిత ! దీని [illegible] వడిగ నాకిచ్చి,
దాన నాభాగ్యంబు తనరు [illegible]యెట్లు
కానిపింపఁగనిమ్ము క్షణములోపలను.
[వెండిపెట్టెతాళము తీయుచున్నాఁడు.]
పోర్షియా—ఇదియేమి ? భ్రమగొని యి
ట్లింతతడవు
కదలకుండితి విందుఁ గనుదాని కీవు.
ఆఁ—ఏమిగాన్పించెను నీపెట్టెలోన ?
ఏమేమొ వ్రాసినయీచీటి నాకు
నిచ్చుచుఁ, గన్నుదోయిని జికిలించు
పిచ్చివానిపటంబు పెంపొందు నిందు
చక్కఁగా దీనిని జదివెద నేను—
ఎక్కడఁ 'బోర్షియ'? నీయీరూప మేమి?

బాలికలకును పాతివ్రత్యతకును
నీకును సామ్యంబు నెచటఁ గన లేదు.
“నను గోరుకొనుచుండు నరులలోఁ బలవ
దన పాతివ్రత్యతకు నేదిక యు దానిఁబడయు”
ఈ వెఱ్ఱితలకంటె నెక్కువదాని
కీవేళ నష్టండ నేనిందుఁ గానె ?
ఇదియె పాపహానము ! ఇంతటికన్న
పదనంబునకును పాతివ్రత లేదె ?
పౌర్వ్య—నేరంబు నేఁ తియు నెవ్వడిఁ దీర్పు
తీరుచుటయు వేలు వైరెనపనాలు ;
ఏమాత్రముఁ బ్రసంగ విత రేతరమును
ఆర—ఏమియున్నదొ యిందు నేను జూ
చెదను.

(తేటగీతములు.)

“ఏడుకాఁక లగ్నిని దీటి నిధి కరమ్ము ;
తప్పు నెపుడుఁ గోరనిబుద్ధి శాశ్వతమ్ము
నేడు కాఁకలు దీటి పెంపెనఁగఁ జూసుమ్ము ;
నీడ నే కొందఱా సింతుని నిక్కువమ్ము ;
అట్టివారొందుదురు నీదయాసుఖమ్ము ;
బుద్ధిహీనులు ఫలుఫ యిపూతలిమ్ము ;
గాను గలవార లెఱుఁగుదుఁ గలరుసుమ్ము;
ఇందు నాకీతి నున్న దీమంది సమ్ము.
ధరణి నెవ్వ తెనయును బరిణయమ్ము
కమ్ము, నీవు వివాహమ్ము కాక యమ్ము,
నీశిరస్సునె యయియుందు నేకులమ్ము.
వచ్చినట్టినీపని దీటె; వడిఁగఁ బొమ్ము.’
తడవుగా నికనిందుఁ దగనిల్తు నేని,
వెడఁగునాడు మతింత విశ్వంబులోన.
లలివిమాలినయొక్క తలతో వరింప
లనని చను దెంచి, తలలట్టి వానిఁ
గాని రెంటి నిప్పుడేఁ జను చున్న వాఁడ.
పనివిని రొదనమ్మ, ప్రాణవల్లభిరో
ఏను బోఁ దినళ్లను మెల్లను మఱది
నేను జేసినబాస నెఱవేర్తుఁ జూవె.

(ఆరగాన్ రాజపుత్రుఁడు పరివార
ముతో వెళ్ళెను.)

పౌర్వ్య—ప్రాలి దీపముమీఁదఁ బలు
రంగు చూచి
కాలె నీశలభ మాకరణి నిర్యోడను.
అతిబుద్ధమంతులయట్లు నటించు
మతిహీనులగువీరు మతి జేని నైనఁ
గోఁచదప్పుడు తమగొప్పధీమహిమ
సార కార్యము చెడునట్లు కోరుదురు.
నెరి—వినుము చావును పెండ్లి విధిచేత
నొదవు
నను తొంటిలోకోక్తి వ్యర్థంబుగాదు.
పౌర్వ్య—పడఁతిరో! యీకాండపలు
మును నీవు
వడి మూసివేయుమీ వచ్చిరియిక్కడకు

[సేవకుఁడు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.]

సేవ—ఎచట నాయమ్మగారు కిపుడున్న
వారు?
పౌర్వ్య—ఇచట నున్నా నేమి? యది
యయ్యగారు
సేవ—అమ్మకో! తనస్వామియాగమ
నమ్ము
నిమ్మగా మీతోడ నెఱిగించుకొఱకు
నరుగు దెంచి ‘వినీసు’ పురవాసియొకఁడు
తరుణవయస్కుఁడు తాను వాఁకిటను
నిలుచుండియున్నాఁడు నిరుపమగతి.

అలఘుఁ డాతఁడు దెచ్చె యజమానుఁ
డంపఁ
బలుదివనలు ప్రియవాక్యములె గాక
వెలలేని కానుకలు వివిధముల్ కూడ.
వలపువార్తను దెచ్చువారిలో నెపుడు
నిల నింతసరసుని నేఁ జూడలేదు.
రాఁగలట్టివసంత కామిణీయకముఁ
దాఁగనఁబఱుప మొందరవచ్చునట్టి
చైత్రదినంబును, స్వామికిముందు
క్షేత్రోత్సవంబుగ నేడిచ్చటికిని
వచ్చినయాదూతవలె నిందుకైన
ముచ్చటగా నుండె ముదమియ్య దెపుడు.
పోర్షియ—విరమింపుమింతట వేఁడెదనిన్ను,
కరము నీవాతనిఁ గైవారము సేయ
చేయుచుందవు చూడఁ జెప్పుదువేమొ
నేయుండెంమును నీవు నే భయంపదెదు,
రమ్ము 'నెరిస్స'! శీఘ్రంబుఁగ బోయి
యమ్మాన్మథాకృతి యచ్చుపడంగఁ
జనుదెంచినట్టిగా మనసిజాబ్జముఁ
గనుఁగొన నెంతయుఁ గాంక్షింతు నేను.
నెరి—మతికిష్టమేని, యామన్మథుఁడైన
యతఁడు 'బస్సానియో' యెయ్యెడు గాక!
(అందఱు నిష్క్రమించుచున్నారు.)

శ్రీ

అభిజ్ఞాన

శాకుంతల నాటకము.

ఇది

శ్రీ కాళిదాస ప్రణీతమైన సంస్కృత గ్రంథమునుండి

గద్యపద్యాత్మకముగా

తెనుఁగున

చెన్నపురి రాజధానియందలి దొరతనపువారి కాలేజిలో

తెనుఁగుపండితుఁడుగా నుండిన

కందుకూరి-వీరేశలింగముచేత,

రచియింపఁబడినది.

ఏడవకూర్పు 1000 ప్రతులు.

రాజమహేంద్రవరము:

శ్రీ సత్యానంద ప్రెస్సునందు

ముద్రింపఁబడినది.

1931

వెల 12 అణాలు.

మొదటికూర్పు పీఠిక.

ఈనాటకము మహాకవియైన కాళిదాసునిచే రచియింపఁబడినది. ఈతఁడు విక్రమాదిత్యుని యాస్థానకవీశ్వరులలో నెల్ల నగ్రగణ్యుఁడు గనుక, ఈనాటకము రచియింపఁబడి యిప్పటికి రమారమి రెండువేల సంవత్సరములు కావచ్చినది. ఇదిసంస్కృతనాటకములలో బహుపురాతనమయినది. ఇప్పుడున్న నాటకములలో నొక్క మృచ్ఛకటిక మాత్రమె దీనికంటె ప్రాచీనమయినది. సంస్కృతకవిసార్వభౌముఁడని యెల్లవారిచేతను శ్లాఘింపఁబడు కాళిదాసునిగాని, ఒక్క హిందువులు మాత్రమేకాక నాగరికాగ్రేసరులయిన యూరపుఖండపండితులు సహితము నాటకరాజ మని శిరసావహించి గౌరవించు శాకుంతలనాటకమునుగాని, నేనిప్పు డిచ్చట శ్లాఘింపవలసిన యావశ్యకములేదు. గీర్వాణభాషలోఁగల నాటకములలో నెల్ల సర్వోత్కృష్టమయిన యీ యభిజ్ఞానశాకుంతలమును రసవంతముగా తెనిఁగింపఁగల సామర్థ్యము నావద్దలేనిసంగతి పూర్ణముగా నెఱిఁగినవాఁడ నయ్యును, అట్టి నాటకమును జదివినమీఁదట దానిని తెనిఁగింపవలయునని నామనస్సులో పుట్టినబుద్ధిచాపలమును మరలించుకోలేక నాశక్తిని విచారింపక సాహసము చేసి యీమహాకార్యమున కారంభించినాఁడను. ఒకవేళ జనుల కీపుస్తకము సంతోషజనకముగానే యున్నయెడల, ఇందు నాకల్పన మేమియు లేక సర్వమును కాళిదాసునిదే యగుటవలన నామహాకవిని మెచ్చవలయునేకాని నన్ను శ్లాఘింపవలసినపని యెంతమాత్రమును లేదు. ఇట్లని నాలోపమువలన తిన్నఁగా నుండనివిషయముల కెల్లను కాళిదాసునే యుత్తరవాదినిగాఁ జేసి తప్పించుకొన నెంచినట్టు దీనిఁ జదువువా రెంచఁగూడదు. దీనియందుఁగల దోషములన్నియు నావియే కనుక తమ కేవేని లోపములు కనఁబడినచో పండితజనులు నాయసమర్థతనుమన్నింతురని ప్రార్థించుచున్నాను. మఱియునీతెనుఁగునుబట్టియే కాళిదాసుని రచనానైపుణ్యమును నిర్ణయించుకొనక యిది యొకవేళ హృదయాహ్లాదకరముగా నుండకపోయినను మూలగ్రంథ మత్యంత శ్లాఘాపాత్రముగా నుండుననియే నమ్మి యామహాకవియెడ పరిపూర్ణ గౌరవము నుంచుదురని నమ్ముచున్నాను. నేనీగ్రంథమును కొన్ని సంవ

త్సరముల క్రిందట నారంభించి మొదటి రెండంకములనుమాత్ర మాంధ్రీకరించి తరువాత కొన్నికారణములచేత నప్పటికంతటితో నిలిపినాఁడను. కాని రెండుమాసముల క్రిందట నామిత్రులు కొందఱీనాటకమును తెనుఁగున నాడుట యుచితముగా నుండునని తెలిపినందున, అందునిమిత్తమయి మరల పనిపూని తక్కినయైదంకములను కొంత తొందరగా వ్రాయవలసినవాఁడ నైనాఁడను. అప్పుడు మొదటి రెండంకములను కొంచెము కఠినశైలితో వ్రాసినను నాటకమాడు నప్పుడందఱకును దెలియుట యత్యంతావశ్యకమను నభిప్రాయముతో నిప్పుడీయయిదంకములను మిక్కిలి సులభముగా వ్రాసినాఁడను. నేనీ గ్రంథమును తెనిఁగించుటలో బహుప్రతులనుజూచి మొట్టమొదట నన్నిప్రతులలో నున్న విశేషాంశములనన్నిటిని జేర్పవలయునని యెంచి ప్రథమ ద్వితీయాంకములయందు కలకత్తా ప్రతియందుఁగల యధిక శ్లోకములనుగూడ జేర్చితినిగాని, తరువాత పరిశీలింపఁగా నట్టివి ప్రక్షిప్తములుగాఁ గానఁబడినందున తరువాత నట్టివానిని వదలివేసి బహు ప్రతులయం దున్నరీతినే తక్కినభాగమును తెనిఁగించిన వాఁడను. నాకు లభించిన నాలుగుభిన్నదేశప్రతులయందును కొన్నిభాగములు భిన్నభిన్నములుగానున్నవి. అటువంటి స్థలములలో నాబుద్ధి కేపాఠము సరసముగానున్నట్టు తోఁచినదో దాని ననుసరించి తెనిఁగించుచు వచ్చినాఁడను. విద్వాంసులు దీనియందలి లోపములను గనఁబఱిచిన యెడల మరల ముద్రించునప్పుడు వందనపూర్వకముగా సవరించెదను.

రాజమహేంద్రవరము.
ది ౨౫ అక్టోబరు ౧౮౮౩ సం॥.
కందుకూరి-వీరేశలింగము.

మూడవకూర్పు పీఠిక.

నేనీనాటకమును తెనిఁగించి ౧౮౮౩ వ సంవత్సరాంతమునందు మొదటసారి ముద్రింపించినాఁడను. ఇది ౧౮౯౭ వ సంవత్సరమునందు రెండవసారి ముద్రింపఁబడినది. ఈసారిపుస్తకమునందు మూలగ్రంథానుసారముగా నక్కడక్కడఁ గొన్నిమార్పులను జేసియున్నాఁడను. ఇఁకనైనను దెలుఁగువారుదీనియం దధికాదరమును జూపుదురనినమ్ముచున్నాను.

రాజమహేంద్రవరము.
ది ౧౫ ఏప్రియల్ ౧౮౯౭.
కందుకూరి వీరేశలింగము.

ఈనాటకమునందు వచ్చుపాత్రములు.

——: o :——

పు రు షు లు.

దుష్యంతుఁడు—కథానాయకుఁడయిన పూరువంశపురాజు.
మాఢవ్యుఁడు—రాజునకు వేడుక చెలికాఁడు.
కణ్వుఁడు—శకుంతలకు పెంపుడుతండ్రియగు మహర్షి.
వైఖానసులు—కణ్వాశ్రమప్రాంతమునందలి ఋషులు.
శార్ఙ్గరవుఁడు—కణ్వశిష్యుఁడు.
శారద్వతుఁడు—కణ్వశిష్యుఁడు.
మిత్రావసువు—రాజుబావమఱఁది ; ఆరక్షకభటాధిపతి.
రైవతకుఁడు—రాజద్వారపాలకుఁడు.
కరభకుఁడు—రాజుతల్లి పంపిన భటుఁడు.
సోమరాతుఁడు—రాజపురోహితుఁడు.
జానుకుఁడు—ఆరక్షకభటుఁడు.
సూచకుఁడు—ఆరక్షకభటుఁడు.
వాతాయనుఁడు—అంతఃపురద్వారపాలకుఁడు.
మాతలి—ఇంద్రసారథి.
భరతుఁడు—దుష్యంతుని పుత్త్రుఁడు.
కశ్యపుఁడు—మరీచిపుత్త్రుఁడగుమహర్షి.
కుంభీలకుఁడు—బెస్తవాఁడు.

స్త్రీలు.

శకుంతల—కథానాయికయగు దుష్యంతునిభార్య.
అనసూయ—శకుంతల చెలికత్తె.
ప్రియంవద—శకుంతల చెలికత్తె.

గౌతమి—ఒకవృద్ధతాపసస్త్రీ.
వసుమతి—దుష్యంతుని మొదటిభార్య.
సానుమతి—శకుంతల చెలియైన యప్సరస.
తరళిక—వసుమతి పరిచారిక.
చతురిక—రాజుపరిచారిక.
పరభృతిక—ఉద్యానవనపాలకురాలు.
మధుకరిక—ఉద్యానవనపాలకురాలు.
అదితి—కశ్యపునిభార్య.
సువ్రత—ఒకతాపసస్త్రీ.

వీరుగాక సారథి మొదలగువారు మఱికొందరు వత్తురు.

అభిజ్ఞాన

శాకుంతలనాటకము

ప్రస్తావన.

నాంది.

ఉ. ఎయ్యది యాద్యమౌ నజునిసృష్టికి, హవ్యము నేది తాల్చుఁ, దా
నెయ్యది సోమయాజి, మఱి యేయవి కాలవిభాగ మిచ్చు రెం,
డెయ్యది తాల్చు శబ్దగుణ మెల్లెడ నుండును, హేతుభూతమౌ
నెయ్యది సర్వభూతముల, కెయ్యది ప్రాణము ప్రాణికోటి కెం,
దయ్యతులాష్టదేహములనందు శివుం డిడు మీకు భద్రముల్.

సూత్రధారుఁడు—(నాందియైనతరువాత తెరవంకఁజూచి) ఓసీ! అలంకరించుకొనుట పూర్ణముగానైనపక్షమున, నీ విటు రమ్ము.

నటి—(ప్రవేశించి) అయ్యా! ఇదిగోవచ్చితిని. నే నేనియోగము జేయవలయునో దేవర యాజ్ఞాపింతురుగాక!

సూత్ర—ఓసీ! ఈసభ విద్వాంసులతో నిండియున్నది. ఇప్పుడు మనము కాళిదానునుచేతఁ గ్రొత్తగా రచియింపఁబడిన యభిజ్ఞానశాకుంతల మనునాటకముచేత వీరిని సేవింపఁదగును. కాఁబట్టి సావధానముగా దాని ప్రయోగమును నడపవలెను.

నటి—చక్కఁగా నాడుటయందు సమర్థులైన తమ కేలోపమును రాదు.

సూత్ర—ఓసీ! నేను నీతో సత్యము పలికెదను.

గీ. తలఁప నాడు ప్రయోగకౌశలము మంచి
దంచుఁ, బండితుల్ సంతోషమందువఱకు;
నెంతయుఁ బ్రవీణు లగు వారిహృదయ మైనఁ,
జాలనమ్మక మిడ దాత్మశక్తియందు.

నటి—(వినయముతో) అదియట్టిదే. తరువాతఁ జేయఁదగినపని యిప్పుడు దేవర యాజ్ఞాపింపవలయును.

సూత్ర—ఈసభవారి కర్ణరంజనమునకంటె మఱేయొకటియున్నది?

నటి—ఇఁక నేనిప్పు డేఋతువునిగుఱించి పాటపాడుదును?

సూత్ర—ఓసీ! ఇంతకుముందే వచ్చినదియు భోగములకుఁ దగినదియునైన యీగ్రీష్మసమయమునుగూర్చియే పాడవలెను. ఇప్పుడు—

గీ. హాయిగా స్నానములుచేయ ననువుపడుచుఁ,
పాటలసుగంధయుతవనపవన మమర,
సులభముగ నీడలను నిద్రసుఖము కలిగి,
దివసములు రమ్యమగుఁజాలఁ జివరలందు.

నటి—అలాగే. (అని పాడుచున్నది.)

గీ. భ్రమరములచేతఁ జుంబింపఁబడియు, నింత
మృదువులగు కేసరంబులతుదలు కలుగు
నలశిరీషపుష్పంబుల నతులదయను
జెలువలు ధరించుచున్నారు శిరసులందు.

సూత్ర—ఓసీ! చక్కఁగాఁ బాడితివి! ఆహా! రంగ మంతటను మనస్సులు రాగమందుఁ దగులఁ జిత్తరువువలెనున్నది! కాఁబట్టి యిప్పు డేనాటకము నారంభించి వీరిని సంతోషపెట్టుదము?

నటి—ఓయీ! అభిజ్ఞానశాకుంతల మనుపేరుగల యపూర్వ నాటకప్రయోగముచేత వ్యవహరింతమని మొదటనే యాజ్ఞ యిచ్చి యున్నావుగదా?

సూత్ర—ఓసీ! చక్కఁగా జ్ఞప్తికిఁ దెచ్చితివి! ఈక్షణమున నేను మఱచిపోతినినుమా! ఎందుచేతనన—

గీ. రమ్యమగు నీదుమృదుగీతరాగమునను
బలిమిమెయి సమాకర్షింపఁబడినవాఁడ;
లీల నతివేగవంతమా లేడిచేత
వడిగ దుష్యంతనృపుఁ డీడ్వఁబడినయట్లు.

ఇది ప్రస్తావన.

శ్రీ

అభిజ్ఞాన

శాకుంతలనాటకము.

ప్రథమాంకము.

రంగము—కణ్వాశ్రమారణ్యము.

[విల్లును అమ్మును, కేలఁదాలిచి, రథముపై నెక్కి, ఒకజింకనుదఱుముచు సారథితోడఁగూడ దుష్యంతమహారాజు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.]

సూతుఁడు—(రాజువంకను, మృగమువంకను, జూచి) దేవా!

గీ. ఆమృగమును, నధిజ్యశరాసనంబు,
గరమున ధరించుమిమ్మును, గాంచ నాకు,
యజ్ఞమృగమును వెన్నంటియరుగునట్టి
యలపినాకపాణిని గన్నయట్లయయ్యె.

రాజు—సూతుఁడా! మనల నీసారంగము బహుదూరముగొని వచ్చినది. చూడు. అది మఱియిప్పుడును—

చ. వడిఁ బఱతెంచు తేరిదెసఁ బల్మఱు మాఱ్మెడవెట్టి చూచుచుం,
గడు శరపాతభీతిఁ దనకాయము ముందుకుఁ గుంచి, యెంతయుం
బడలిక నోటినిండెఱచి, మార్గమునిండ సగంబుతిన్నద
ర్భలు పడ, మింటఁ బాఱెడు ధరం బదమూనక, పెద్దదాఁటులన్.

(విస్మయముతో) ఆ! ఏమిది! ఎంతవేగముగా వెంబడించుచున్నను, ఇంతలోనే యది కనఁబడుట ప్రయత్నసాధ్యమయ్యెను!

సూతు—దేవా! నేల మిట్టపల్లములుగా నున్నదని గుఱ్ఱముల పగ్గములు బిగియఁబట్టి రథవేగము మందమునొందించితిని; అందుచేతనే, మృగము మనకెడమయినది. ఇప్పుడు మనము సమప్రదేశమునఁ జనుచున్నాము కాఁబట్టి దేవరకది లభింపకపోదు.

రాజు—అట్లయినఁ బగ్గముల సడలవిడువుము.

సూతు—దేవరవారాజ్ఞాపించినట్లకావించెద. (అని రథవేగము నిరూపించి) దేవా! ఇప్పుడుచూడుండి! చూడుండి!

ఉ. పగ్గముల న్సడల్చుడును, వాజులు మేనులుసాఁచి పాఱెడున్
నిగ్గగు చామరాగ్రములు నిశ్చలత స్వహియింపఁగాఁ, జెవుల్
దిగ్గన నిక్కఁబెట్టి తమలేపినధూళికి నంటరానివై,
ఱెగ్గిలిపాఱునామృగము వేగముసైఁపక కూడఁబాఱునాన్.

రాజు—(సంతోషముతో) నిజముగా నీహరులు సూర్యాశ్వములను, హరిణములను మించి పరుగెత్తుచున్నవి.

గీ. ఏది కడుఁజిన్నదై యుండు నిప్పుడదియ
క్షణములోపల గొప్పదై కానిపించు;
నేది నడుమను నెడముండి యొనఁగుచుండు
నదియు నొకటిగాఁ గలిసియున్నట్ల తోఁచు;

గీ. ప్రకృతిచేతను నెయ్యది వక్ర మగునొ
పరఁగ నయ్యది సమరేఖవలెనె యుండు;
దూరమిది చేరువిది యని, తేరిపడిని,
నిర్ణయింపఁగరా దేకనిమిషముననె.

సూతుఁడా! ఇదిగో హరిణంబును మరణంబునొందించుచున్నాఁడఁ జూడుము. (అని వింటబాణమును సంధించుచున్నాఁడు.)

(తెరలోనుండి) ఓహో! రాజా! ఇది యాశ్రమమృగము. చంపఁదగినదికాదు. చంపఁదగినదికాదు.

సూతు—(ఆవంకఁజూచి యాలకించి) దేవా! ఇదిగో బాణపాతదూరముననున్న యీసారంగమునకును మనకును నడుమ నెవ్వరో జడదారులు వచ్చుచున్నారు.

రాజు—(తొట్రుపాటుతో) అట్లయిన గుఱ్ఱములనిలుపుము.

సూతు—అలాగుననె. (అని రథము నిలుపుచున్నాఁడు.)

[అప్పు డిద్దఱుశిష్యులతో వైఖానసముని ప్రవేశించుచున్నాఁడు.]

వైఖా—(చేయెత్తి) రాజా ! ఇది మాయాశ్రమమృగము. చంపకు చంపకుము.

గీ. వలదు వల దల్లబాణంబు వదలఁబోకు
మృదువయినయీకురంగంబు మేనిమీఁద,
దారుణంబుగ మండెడుదహనశిఖను
విరులమొత్తంబుమీఁదను విడుచునట్లు.

గీ. వజ్రసారంబు నిశితనిపాతఘోర
మట్టినీమార్గణంబేడ ? యక్కటకట !
యరసిచూడంగ నత్యంతతరళమైన
యీహరిణపోతజీవితం బిదియు నేడ ?

గీ. కాన నిప్పుడ, మనుజేంద్ర ! కార్ముకమునఁ
జక్కసంధించినశరంబు సంహరింపు ;
ఆర్తులనుగావఁ బుట్టినయట్టినీదు
శరము నిరపరాధులమీఁదఁ జనఁగఁదగునె ?

రాజు—ఇదిగో ! ఉపసంహరించినాఁడ. (అని చెప్పినట్లుచేయుచున్నాఁడు.)

వైఖా—(హర్షముతో) ఇది పూరువంశప్రదీపకుండవగు నీకే చెల్లినది.

క. ధరఁ బూరువంశజుండగు
దొరకుం దగు నీక యిట్టిదొడ్డగుణంబుల్ ;
మరినీవుఁ బడయుమిటువలె
వరగుణములుగలుగుచక్రవర్తిం బుత్రున్ !

శిష్యులు—(చేతులెత్తి) తప్పక చక్రవర్తి యగు కొడుకుం బడయుదువుగాత !

రాజు—(ప్రణమిల్లి) భూసురాశీర్వాదముం బ్రతిగ్రహించినాఁడ.

వైఖా—రాజా! మేమిప్పుడు సమిధలందేర బయలుదేఱి నారము. మాలినీతీరమునఁ గులపతులును మాగురువులును నగుకణ్వ మహామునుల యాశ్రమమిదె కానఁబడుచున్నది. కార్యాంతరభంగంబు వాటిలకుండునేని, అందుఁ బ్రవేశించియతిథిసత్కారంబుఁగైకొనఁదగును.

గీ. పుణ్యాదములును నిర్విఘ్నములును నైన
యలతపోధనానుష్ఠానములను జూచి,
జ్యాకిణాంక మీభుజమె కా యరసి యింత
దవ్వ రక్షించునది? యని తనరఁగలవు.

రాజు—కులపతులగు కణ్వమహర్షు లిప్పు డాశ్రమముననే యున్నారుగదా!

వైఖా—లేరు. అతిథిసత్కారార్థము తమకూఁతు శకుంతల నియోగించి, యామెయొక్క ప్రతికూలదేవతం బ్రశాంతినొందించు నిమిత్తము వారిప్పుడే సోమతీర్థమునకుం బోయినవారు.

రాజు—కానిండు; ఆమెనేకాంచెద. ఆమెయైన నాభక్తి నమ్మహర్షికి విన్నవింపఁగలదు.

వైఖా—ఇఁక మేము మాపనికింజనియెదము.

(అని శిష్యులతోఁగూడ నిష్క్రమించె.)

రాజు—సూతుఁడా! అశ్వంబులందోలుము. పుణ్యాశ్రమసందర్శనంబున మనగాత్రములం బవిత్రము గావించుకొందము.

సూతు—దేవర యాజ్ఞాప్రకారము చేసెద.

(అని రథమును వేగముగాఁ దోలుచున్నాఁడు)

రాజు—(అంతటఁ గలయంజూచి) సూతుఁడా! ఇది చెప్పకున్నను, తపోవనముయొక్క పరిపూర్ణతయని తెలియవచ్చుచున్నది!

సూతు—ఏలాగున?

రాజు—నీవుచూడవాయేమి ? ఇదిగో—

సీ. చిలుకతొఱ్ఱల కందువులనోళ్లనుండి ని
వ్వారిధాన్యములుజాఱెఁ దరుల క్రింద,
నింగుదీఫలముల నిందందునూఱిన
పాలువుఁ దెల్పెడు నూనెగలుగుశిలలు,
విశ్వాసమునఁజేసి వింతశబ్దముసైఁచి
మెదలకనిల్చె నీమృగచయంబు,
వల్కలాంచలములవలన జాఱినవారి
ధారాంకితము లేటిదారు లొప్పె,
పవనాప్తిఁగదలుకాలువనీటఁదడిసిన
మూలంబులనునొప్పె భూరుహములు,
క్రమ్మకొన్నట్టియాజ్యధూమమ్ముచేతఁ
జిగురుటాకులరాగంబు చెన్నుమాసె ;
కుశలుకోసినకోనలఁ గొంకులేక
మేసెడుఁ గురంగశాబముల్ మెల్లమెల్ల.

సూతు—సర్వమును సరిగానున్నది.

రాజు—(కొంచెముదూరముపోయి) సూతుఁడా ! తపోవన వాసులకు బాధకలుగరాదు. రథ మిక్కడనే నిలుపుము. నేను దిగి యెదను.

సూతు—పగ్గములం బట్టినాఁడను. ఇఁక దేవరదిగవచ్చును.

రాజు—(దిగి తనవేషముఁజూచుకొని) సూతుఁడా ! తపోవనం బులకుం బోవునపుడు వినయవేషంబులతోడనె చనవలయునుగదా ? వీనింబట్టుకొమ్ము. (అని ధనుస్సును, ఆభరణములును, సూతునిచేత నిచ్చి) నేనాశ్రమవాసులంజూచి మరలి వచ్చునంతలోన గుఱ్ఱములం గడుగుము.

రాజు—(నడచి యిటునటుఁజూచి) ఇదే యాశ్రమద్వారము; లోనికింజనియెదను. (ప్రవేశించి నిమిత్తమును సూచించి)

గీ. ఇది ప్రశాంతమాయాశ్రమపదము చూడ;
నదరెడు భుజంబు; ఫలమెట్టులోదవు నిందు?
అట్లనఁగనేల? భాగ్యంబు లమరనున్న
కాలమందు, సర్వత్ర మార్గములు గలుగు.

(తెరమఱుఁగున) నెచ్చెలులారా! ఇక్కడ ఇక్కడ.

రాజు—(చెవియిచ్చివిని) ఇదిగో సమీపమునఁ జెట్లచాటునకు దక్షిణమున మాటలవలె వినఁబడుచున్నవి. అచ్చటకుఁ బోయెదను. (వెళ్లిచూచి) ఇదె యాతపస్వికన్నెలు తమశక్తికిందగిన నీళ్లకుండలతో లేఁతచెట్లకు నీళ్లుపోయ నీవైపునకే వచ్చుచున్నారు. (వారివంకఁ బాఱఁ జూచి) ఓహో! వీరిదర్శన మెంతమనోహరముగా నున్నది!

గీ. ఆశ్రమంబున నున్న, నియతివజనము
లలితమూర్తి శుద్ధాంతదుర్లభము చూవె;
ఔనుగా యెందునేని యుద్యానలతల
వనలతలె మించవే గుణగణముచేత?

కానిమ్ము. నేనీ చెట్లనీడనునిలిచి వీరివ్యాపారముంగనిపెట్టెదను.

[పూర్వము చెప్పినపనియందే ప్రవర్తించుచు నఖులతో శకుంతల ప్రవేశించుచున్నది.]

శకుం—నెచ్చెలులారా! ఇక్కడ, ఇక్కడ.

అనసూయ—చెలియా! శకుంతలా! గురువులగు కాశ్యపులకు నీకంటె నీవృక్షములే ప్రియతరంబులని నే ననుకొనియెదను. ఎందుచేత నందువేని, ఈనవమల్లికాకుసుమకోమలి వగునిన్నును వీనిపాదులకు నీళ్లుపోయనియమించెను.

శకుం___ఓయనసూయా! కేవలపితృనియోగమే గాదు. నాకును వీనియెడల సోదరస్నేహమే. (అని చెట్లఁదడుపుట నభినయించుచున్నది.)

ప్రియం___సఖీ! శకుంతలా! ఇంతదనుక నీళ్ళుపోసిన యాశ్రమవృక్షము లీగ్రీష్మకాలమునం బుష్పించునవి. పుష్పించుకాలము గడచి పోయినవృక్షముల కిప్పుడు నీళ్ళు పోయుదము. అందుచే మనకధిక పుణ్యము వచ్చును.

శకుం___ఓప్రియంవదా! చక్కఁగా నాలోచించితివి.

(అని మరలఁ జెట్లుదడుపుట నభినయించుచున్నది.)

రాజు___ఈమె నేలాగునఁ గణ్వపుత్రి యనుకొందును? (విస్మయముతో) ఓహో! ఈమె నిట్లాశ్రమధర్మమునందు నియోగించిన పూజ్యుఁడయినయాకాశ్యపుఁ డుచితాలోచన లేనివాఁడుగానున్నాఁడు!

గీ. ఈనిసర్గమనోహరం బైనమేని
నుగ్రతపములపాల్ సేయ నొప్ప నిమ్మ
హర్షి నీలోత్పలదళమ్మునంచుచేత
తాఁ సమిల్లతలను గోయఁ దలఁపఁడెట్లు?

ఔఁగాక! చెట్లమఱుఁగున నుండియే వీరి కనుమానము పుట్టకుండ నీమెజాడలఁ గనిపెట్టుచుండెద. (అని యాప్రకారము చేయుచున్నాఁడు.)

శకుం___అనసూయా! ప్రియంవద దయమాలి స్తనవల్కలమ్మును గట్టిగా బిగించినది. దీనిని సడలింపుమా.

అన___ఆలాగుననే. (అని వదులు చేయుచున్నది.)

ప్రియం___(నవ్వుచు) ఇప్పుడు నీగుబ్బల నుబ్బించిన నీయౌవన ప్రాదుర్భావమునే నిందించుకొమ్ము. ఊరక నన్నేలనిందించెదవు?

రాజు___ప్రియంవద యథార్థము చెప్పినది.

గీ. పండుటాకులలోఁ గప్పఁబడినపూవు
భంగి, నిజశోభ నింతినవాంగకంబు

చూపలేదయ్యెఁ, జిఱుముడి మూపునొరయఁ
గవచనులయుబ్బు మాటువల్కలముచేత.

ఏమి? ఈమెశరీరమున కీవల్కలము తగనిదేయయినను, అలం కారశోభం బెంపుఁ జెందింపకున్నదికాదు.

చ. నలినము శైవలంబునఁ బెనంగొనియుండియు రమ్యమేయగుౕ;
మలినకళంకముం గలిగి మంజులతన్వహియించుఁ జంద్రుఁడుౕ;
చెలువునమించె నీజలజనేత్రయు వల్కలధారణంబునౕ;
తలఁపఁగ సుందరాంగులకుఁ దాను విభూషణ మేదిగాదిలౕ?

మఱియు నాడెందంబునందు—

గీ. కఠినమయ్యు మృగాక్షికిఁ గాంతవల్క
లమ్ము రుచిభంగ మీదయ్యె లవము, వికచ
కంజములుగల్గునళినికిఁ గంత మింత
విడువఁబడిన కర్కశవృంతవితతివోలె.

శకుం—(ముందువంకఁజూచి) సఖులారా! ఈపొగడచెట్టు గాలిచేఁ గదలు చిగురుఁగేల నన్నుఁ ద్వరపెట్టుచున్నట్టున్నది. దీనిం గారవింతము రండు. (అని యందఱు నడుచుచున్నారు.)

ప్రియం—సఖీ! శకుంతలా! ఇచ్చటనే మఱి నిమిషము నిలువుము.

శకుం—ఎందునిమిత్తము?

ప్రియం—నీవు దాపున నిలుచుటంజేసి యీపొగడవృక్షము లతతోడంగూడియున్నట్టు ప్రకాశించుచున్నది.

శకుం—ప్రియంవదా! ఇందువల్లనేకదా నీవు ప్రియంవదవైతివి.

రాజు—ప్రియంవదా? ప్రియమయినను సత్యమేపలికినది. ఈమెకు—

గి. కిసలయంబుపగిదిఁ గెమ్మోవి తనరారు ;
బాహువులు మృదువిటపములఁ బోలు ;
అంగకములనెల్ల నమరెను బరువంబు
వలపుగొలుపఁదగుచు నలరువోలె.

అన.—సఖీ ! శకుంతలా ! ‘వనజ్యోత్స్న’ యని నీవు పేరు పెట్టుకొన్న యీనవమాలిక యిప్పుడు బాలరసాలమునకు స్వయంవరవధువైనది. దీనింజూచితివా ?

శకుం.—(లతయొద్దకుఁబోయిచూచి) చెలియా ! ఆహా ! ఈరమణీయకాలమున, ఈలతాపాదపమిథునమునకు నొంపొరులం గలియుట సంభవించినది ! నవకుసుమయావన యీవనజ్యోత్స్న ; పల్లవరాగంబున నొప్పి భోగార్హమయినది యీక్రొమ్మావిగున్న.

(అని చూచుచు నిలుచున్నది.)

ప్రియం.—(చిఱునవ్వుతో) అనసూయా ! ఎందుచేత శకుంతల ‘వనజ్యోత్స్న’ ను దడవుగఁ జూచుచున్నదో నీవెఱుఁగుదువా ?

అన.—నే నూహింపఁజాలను, నీవె తెలుపుము.

ప్రియం.—ఈవనజ్యోత్స్న యేప్రకారముగాఁ దగిన పాదముతోడఁ గూడినదో యాప్రకారముగాఁ దానును తనకుఁదగినవరునిఁ బొందవలయునని.

శకుం.—(అసూయతో) ఇది నిశ్చయముగా నీకు నీమనసులో నున్నకోరిక. (అని జలకలశమును వంచుచున్నది.)

అన.—ఓశకుంతలా ! జనకులగు కాశ్యపులచే నీవలెనే స్వహస్తములతోఁ బెంపఁబడిన మాధవీలత యిది. దీని న్మఱచిపోతివిగదా ?

శకుం.—నన్ను నేను మఱతునేని, అప్పుడు దీని న్మఱతును. (లతనుజూచి) ఆశ్చర్యము ! ఆశ్చర్యము ! ప్రియంవదా ! నీకొక్క ప్రియము చెప్పెదను.

ప్రియం.—సఖీ! నాకుఁ బ్రియమేది?

శకుం.—అకాలమయినను, ఈమాధవీలత యిప్పు డామూలమును మొగ్గదొడిగినది.

ఉభయు.—(సత్వరముగాఁ జనుచు) చెలియరో! నిజముగానా? నిజముగానా?

శకుం.—నిజముకాదా? మీరు చూడుండి.

ప్రియం.—(సంతోషముతోఁజూచి) సఖీ! దీనిచేతనే నీకు నే నొక్క ప్రతిప్రియము చెప్పెదను.

శకుం.—నాకుఁ బ్రతిప్రియమేది?

ప్రియం.—నీకుఁ బాణిగ్రహణము సమీపించుచున్నది—

శకుం.—(అసూయతోఁగూడినట్లుగా) ఇది నీమనసులోని పిచ్చి యూహ. కాఁబట్టి నీమాట నేను వినను.

ప్రియం.—సఖీ! నేను పరిహాసముగాఁ జెప్పుచున్నదానంగాను. ఇది నీకళ్యాణసూచకమయిన నిమిత్తమని పూజ్యులగు కణ్వమహర్షుల ముఖమువలననే విన్నదానను.

అన.—ప్రియంవదా! అందుచేతనేకదా శకుంతల యీమాధవీ లత కంతప్రేమతో నీళ్లుపోయుచున్నది.

శకుం.—అది నాకుఁ దోఁబుట్టువు. కాఁబట్టి నేనెట్లు నీళ్లుపోయ కుండఁగలను? (అని కలశము వంచుచున్నది.)

రాజు.—(మనసులో) నాయీమనోరథము దుర్లభమేమో! ఈమె కులపతియగు కణ్వునకు స్వజాతీయమైన భార్యయందుఁ బుట్టినది కాకుండవచ్చునా? తప్పు దలఁచితిని; సందేహింపఁబనిలేదు.

గీ. నృపపరిగ్రహయోగ్య యీనెలఁత నిజము;
కాక, నామది నిర్దోష మీాకె నెట్లు

దవులు ? నెందు సందేహవస్తువులయందు
నాత్మగతులె ప్రమాణంబు లార్యులకును.

అయినను, ప్రత్యక్షముగానే యీమె నెఱింగెద.

శకుం.—(తొట్రుపాటుతో) నీళ్లుపోయుటచేఁ దుళ్లిపడి, యీ తుమ్మెద నవమాలికాకుసుమమ్మును విడిచిపెట్టి నా నెమ్మోమున వ్రాల వచ్చుచున్నది ! (అని భ్రమరబాధ నభినయించుచున్నది.)

రాజు.—(ఆశమీఱ విలోకించి) మేలు ! ఈమెపీడయును రమణీయముగానేయున్నది.

క. ఎందెందుఁ దిరుగుఁ దుమ్మెద,
యందందే బెళుకుఁగనుల నడరింపు చని
చ్చం ద్రిప్పెడు బొమ లళుకున
మందగమన దృష్టివిభ్రమము నేర్చెనుకో !

(అసూయ కలిగినట్టుగా)

చ. కదలెడుకల్కిబెళ్కుఁగడకన్నుల నంటెదు మాటిమాటికిన్ ;
పదిగ రహస్యమాడుగతిఁ బల్కెదు కర్ణముచెంతఁజేరి ; బల్
ముదమున కాస్పదంబయినమోవిని గ్రోలెదు కేల్విదల్ప ; ష
ట్పద ! కృతిపీవ ; మేమె చెడువారము తత్త్వవిచారమగ్నతన్

శకుం.—చెలులారా ! నీతిమాలిన యీతుమ్మెదచేత బాధింపఁబడుచున్న నన్ను రక్షింపుఁడు.

ఇద్దఱు.—(చిఱునవ్వుతో) ఈతపోవనంబులు రాజుచే రక్షింపఁబడుచుండ, నిన్ను రక్షించుటకు మే మెవరము ? దుష్యంతునిం బిలువుము.

రాజు.—(తనలో) బయల్పడుటకు నాకిదియె మంచిసమయము (ప్రకాశముగా) భయపడవలదు—(అని సగముచెప్పి మనసులో) ఇట్లయిన రాజభావము వెల్లడి యవును. అవుఁగాక ! ఇట్లుపలికెదను.

శకుం — ఈదుష్టషట్పదము నన్ను వదలకున్నది. మఱియొక చోటికేగెద. (మఱియొక యడుగునడచి నిలిచి చూపులు నిగిడించుచు) హో! హో! ఇదియేమి! ఇక్కడకును వెంటఁబడుచున్నది!

రాజు — (సత్వరముగావచ్చి)

గీ. ఎవఁడవుర నీవు ? ముగ్ధలౌయీతపస్వి
కన్యకల నేచ వచ్చితి కావరమున ;
దుర్వినీతుల దండించు చుర్వినెల్లఁ
పౌరవుం డేలుచుండంగ భయములేక.

(అందఱును రాజుంజూచి తత్తరపడుచున్నారు.)

అన — అయ్యా! ఇప్పుడు విశేషోపద్రవము మఱేమియులేదు. మాప్రియసఖియైన యీకొమ్మ తుమ్మెదబాధవలన బెగడొందినది.

(అని శకుంతలం జూపుచున్నది.)

రాజు — (శకుంతలవంకఁ దిరిగి) చక్కఁగాఁ దపస్సు వర్ధిల్లుచున్నదా ?

శకుం — (సిగ్గుచేతఁ దలవంచుకొని యూరకొన్నది.)

అన — ఇప్పు డతిథిలాభముచేత మఱింతచక్కఁగా వర్ధిల్లుచున్నది.

ప్రియం — దేవరవారికి స్వాగతము. (అని శకుంతలవంకఁదిరిగి) సఖీ! శకుంతలా! నీవు పర్ణశాలకుంబోయి, పండ్లతోడఁ గూడఁ బూజాద్రవ్యంబులం గొనిరమ్ము. ఇంతలో నీయుదకము పాదప్రక్షాళనంబున కుపయోగపడును.

రాజు — ఏమియు నక్కఱలేదు. ఇప్పుడు మీప్రియవాక్యములచేతనే నాకాతిథ్యము జరిగినది.

అన — అట్లయిన ముహూర్తమాత్రము దేవర యీచల్లనినీడగల యేడాకుల యరఁటిచెట్టుక్రింది వేదికమీఁదఁ గూరుచుండి యలయికం దీర్చుకోఁదగును.

రాజు—పనిచేసి మీరునునలసియున్నారు. ముహూర్తకాలము కూర్చుండుఁడు.

అన—సఖీ! శకుంతలా! మన కతిథిసేవయే యర్థకృత్యము. కాఁబట్టి యిందుఁ గూర్చుందము. (అని నందఱుఁ గూరుచున్నారు.)

శకుం—(ఆలోచించి మనసులో) ఇదియేమోకాని యీయనం జూచి తపోవనంబులం గారానియొకవికారంబునకు లోనయినదానను.

రాజు—(అందఱిని జూచి) ఓహో! మీస్నేహము సమానమయినవయస్సు చేతను రూపముచేతను రమణీయముగానున్నది!

ప్రియం—(రహస్యముగా) అనసూయా! ఈయన యెవరు? చతురగంభీరాకారంబున, మధుర ప్రియవాక్యంబులం బలుకుచు రాజు వలెఁ గానవచ్చుచున్నాఁడు.

అన—నాకును గౌతూహలమగుచున్నది. ఈయననడిగెదను. (ప్రకాశముగా) దేవరవారిమధురాలాపంబులవలనం గలిగినవిశ్వాసము తమ్ముఁ గొన్నిసంగతుల నడుగ నన్నుఁ బ్రేరేఁచుచున్నది. తమచే నే రాజర్షివంశ మలంకరింపఁబడుచున్నది? ఏదేశమందు జనులు దేవర వియోగమునకుం గుందుచున్నారు? సుకుమారమయ్యు నీశరీరమెందు నిమిత్తము తపోవనగమనపరిశ్రాంతిపాలు చేయఁబడినది?

శకుం—(మనసులో) హృదయమా! ఆరాటమున్మానుము. నీవడుగఁదలఁచినదాని నీయనసూయయే యడుగుచున్నది.

రాజు—(మనసులో) నన్ను నేనేమని యిప్పుడు తెలుపుకొందును? ఏలాగున నన్ను నే మఱుంగు పెట్టుకొనైన నేర్తును? ఏమయినంగానిమ్ము; ఈప్రకారముగాఁ జెప్పెదను. (ప్రకాశముగా) పౌరువంశ సంభవుండయిన రాజుచేత ధర్మాధికారమునందు నియోగింపఁబడినవాఁడనయి, యాశ్రమవాసులసత్క్రియానుష్ఠానములు నిర్విఘ్నములుగా నెగడుచుండుటం దెలిసికొన నీధర్మారణ్యంబునకు వచ్చినాఁడను.

అన—ధర్మమార్గమునంజరించు నాశ్రమవాసు లిప్పుడుగదా రక్షకునిఁగలవారైరి.

శకుం—(శృంగారలజ్జ నభినయించుచున్నది.)

సఖులు—(ఉభయులయాకారములం దెలిసికొని రహస్యముగా) సఖీ! శకుంతలా! పూజ్యులగుకణ్వమహాముని లిప్పు డిచ్చటనుండి రేని—

శకుం—(రోషముతో) ఉండిన నేమి?

సఖు—తమప్రాణతుల్యమైన ధనమొసంగి యీయతిథిం గృతార్థునిఁ గావింపఁగలరు.

శకుం—సఖులారా! వేఱొక్కటేదియో మనసుననుంచుకొని గూఢముగా మాటలాడెదరు. మీపలుకు లాలింపను.

రాజు—మేము నించుక మీనెచ్చెలి వృత్తాంతము నడుగ వచ్చునా?

సఖు—దేవర యిట్లు కోరుట మాకనుగ్రహముకదా!

రాజు—మహానుభావుఁడగు కాశ్యపుఁడు శాశ్వతబ్రహ్మనిష్ఠుఁడని ప్రసిద్ధి. అట్టివాని కెట్లు మీనెచ్చెలి కూఁతురయ్యెను?

అన—దేవర యాకర్ణింపవలయును. కౌశికుండనివంశనామము గల మహాప్రభావసంపన్నుఁ డయినరాజర్షి యొకఁడు కలఁడుకదా?

రాజు—కలఁడు; వినియున్నాము. అనంతరము.

అన—అతఁడే మాచెలియఁ గన్నవాఁడు. కన్నవారిచే విడువంబడినయీమెను బెంచుట మొదలుగాఁ గల పనులు నిర్వర్తించుటఁజేసి పూజ్యులగుకణ్వులును నీమెకు జనకులయిరి.

రాజు—"విడువఁబడి" యను శబ్దశ్రవణముచేతనే వేడుక పొడముచున్నది. మొదటినుండియు వినఁగోరుచున్నాను.

అన—దేవర యవధరింపవలయును. పూర్వ మారాజర్షి యుగ్ర

తపస్సు చేయుచుండఁగా, దేవతలు భయపడి యాని ... నకు విఘ్నమాచరింప మేనక యనునచ్చరం బుచ్చిరి.

రాజు—దేవతల కీపరతపోభయశీలత యెప్పుడునున్నదియే. తర్వాత, తర్వాత.

అన—అంత నత్యంతరమణీయ మగువసంతకాలమున నున్మాదమును బుట్టించు నాపెరూపమునుజూచి—(అని సగము చెప్పి లజ్జచే నూరకున్నది.)

రాజు—ఆపయిని దెలియనే తెలియుచున్నది. తప్పక యీామె యప్సరస్సంభవయే.

అన—సందేహమేమి?

రాజు—స్పష్టమగుచునే యున్నది.

క. ఇటువంటిరూప మారయ
నెటుపుట్టును మర్త్యచంచలేక్షణలందున్?
చటులప్రభాతరళ మగు
తటిల్లత జనింపఁగలదె ధారుణి నెందున్?

శకుం—(క్రిందుచూచుచుఁ గూరుచున్నది.)

రాజు—(మనసులో) నామనోరథమున కవకాశమున్నది. అయినను, చెలికత్తెచేఁ బరిహాసముగా నుదాహరింపఁబడిన యీామెయొక్క వరవిషయకమైన ప్రార్థనను విని నాడెందము సందేహముచే నాందోళించుచున్నది.

ప్రియం—(చిఱునవ్వుతో శకుంతలవంకఁ జూచి, నాయకాభిముఖయై) దేవరవారు మఱియు నేమో పలుకఁ దలఁపు గలిగి యున్నట్టు కనుపట్టుచున్నారు.

శకుం—(అంగుళిచే నెచ్చెలిని బెదరించుచున్నది.)

రాజు—నీవు లెస్సగాఁ గనిపెట్టితివి. సచ్చరిత్రశ్రవణమునందలి యపేక్షవలన మఱియు నొకప్రశ్న మడుగవలసియే యున్నది.

ప్రియం.—సందేహింపవలదు. తపస్విజనులను సంకోచములేక యడుగఁ దగునుగదా ?

రాజు.—మీసఖినిగూర్చియె యెఱుంగఁ గోరుచున్నాము.

ఉ. ఈరమణీలలామ హృదయేశున కీఁబడుదాఁకఁ గామవ్యా
పారనిరోధి యైనవ్రతభారము దీనిని బూనియుండునా ?
చారువిలోచనప్రభల సామ్యమువచ్చుకురంగభామినీ
వారముతోడ నిచ్చటనె వాసము నిత్యము చేయుచుండునా ?

ప్రియం.—దేవా! ధర్మాచరణమునందుసహిత మీతరుణి పరాధీనయే. అయిన నీమెం దగినవరున కీవలెనని యెప్పుడును దండ్రి సంకల్పము.

రాజు.—(సంతోషముతో మనసులో) ఆయనసంకల్పము దుర్లభముకాదు.

గీ. హృదయ ! సాభిలాషివి గమ్మి యింక నీవు ;
సంశయనివృత్తి యిత్తఱి సంభవించె ;
ననలమని దేని భ్రమియించి తదియె యిప్పు
డంటఁగూడినమానిక మయ్యెఁజుమ్మి.

శకుం.—(రోషముతోఁ గూడినట్లుగా) అనసూయా ! నేను వెళ్లెదను.

అన.—ఎందునిమిత్తము ?

శకుం.—ఈయసంబద్ధప్రలాపములను ప్రేలుప్రియంవదకథ పూజ్యురాలయిన గౌతమితోఁ జెప్పుటకు.

అన.—సత్కారముం బడయని యతిథిప్రశస్తు నిట్లు విడిచిపెట్టి మనసువచ్చినట్లు పోవుట యాశ్రమవాసినులగు నాఁడువారికిం దగవు కాదు.

శకుం.—(ఏమియు బదులుపలుకక బయలుదేఱినది.)

రాజు — ఆ! ఎట్లుపోవుచున్నది! (కూడఁజనఁగోరు తనమనసును నిగ్రహించి) కాముకజనమనోవ్యాపారము చేష్టలతో సమానమయినది గానే యుండును! కావుననే నేనును—

క. మునిపుత్రిక వెంటం బడి
చనఁజూచియు నిలుపఁబడితి సౌశీల్యముచే
త నిపుడ, యిమ్ముఁ గదలకయుఁ
జనిక్రమ్మరవచ్చినట్టి సరిగాఁ దోఁచెన్.

ప్రియం — (శకుంతలం బట్టుకొని) సఖీ! నీవు పోఁగూడదు.

శకుం — (బొమముడితో) ఎందుచేత?

ప్రియం — నీవు నాకు రెండుచెట్లకు నీళ్లుపోయ నప్పుపడి యున్న దానవు. కాఁబట్టి నాఋణముతీర్చి మఱిపోదువుగాని రా.

(అని బలాత్కారముగా మరలించుచున్నది.)

రాజు — ఓదయామయీ! నాకుంజూడ వృక్షములకు నీళ్లు పోయుటవలననే యీమె యలసిపోయినట్టు తోఁచుచున్నది. ఔను గదా? ఈమెకు,

ఉ. కుండనుబూన మూఁపు లవి క్రుంగెను, హస్తతలంబు లెఱ్ఱనై
యుండె, వడంకెఁజొచ్చెఁగుచయుగ్మము, మిక్కిలియయ్యె శ్వాసముల్,
నిండెను మోమునందుఁ జెవినిడ్డ శిరీషమువాడఁ జెమ్మటల్,
వెండ్రుకలుం గలంగె ముడివీడఁగఁ దా నొకచేతఁ జెర్వ్వటన్.

కావున నీమెఋణమును నేను దీర్చెదను; కైకొనుఁడు.

(అని చేతియుంగరము నిచ్చుచున్నాఁడు.)

సఖులు — (పుచ్చుకొని నామముద్రాక్షరములఁ జదువుకొని యొకరినొకరు చూచుకొనుచున్నారు.)

రాజు — మమ్ము వేరువిధముగా భావింపవలదు. రాజపురుషుల మగుటచే, మాకిది రాజువలన లభించినది.

ప్రియం.—అందుచేతనే యీయుంగరము దేవర వ్రేలి నెడఁబాయఁదగదు. తమ మాటచేతనే యీమెఋణము తీరిపోయినది.

అన.—సఖీ! శకుంతలా! దయాళువయినయీయనచే, లేక, యీమహారాజుచే, నీఋణవిమోచన మయినది. ఇప్పుడు నీవు పోవచ్చును.

శకుం.—(మనసులో) నేనే స్వతంత్రురాల నయితినేని—

ప్రియం.—ఇంకను వెళ్లవేమి ?

శకుం.—ఇప్పుడు నేనేమియు నీయాజ్ఞకు లోఁబడియుండలేదు. నాయిష్టమువచ్చినప్పుడు నేనుబోయెదను.

రాజు.—(శకుంతలంజూచి మనసులో) ఈమెమీఁద నాకెట్లున్నదో యీమెకును నామీఁద నట్లేయున్నదేమో! ఏలాగుననయినను నాకోరిక కవకాశమున్నది. ఎట్లంటేని—

గీ. కలిసి మాటాడకున్న, నాపలుకులకును
వీను లొగ్గెడు నభిముఖయై నెలంత;
వెలఁది నామోమునను చూడ్కి నిలుపకున్న,
నన్యవిషయంబులకుఁ బోవ దతివదృష్టి.

(తెరలో)

ఓహో! తపస్వులారా! మీరు తపోవనమునందలి జంతువుల రక్షింప సిద్ధముగా నుండుఁడు. మృగయావిహారి యగుదుష్యంత మహారాజు సమీపమున వచ్చుచున్నాఁడఁట.

గీ. కొమ్మలకుఁగట్టి తడివల్క లమ్ములున్న
యాశ్రమమహీజములయందు, హయఖురాళి
నడరు పెనుధూళిపడెడు, సాయంతనంపు
టరుణరుచిఁ బొల్చుశలభచయంబువోలె.

రాజు.—(మనసులో) అక్కటా! సైనికులు నన్ను వెదకుచుఁ దపోవనంబులకు బాధ గలిగించుచున్నారు!

[మరల తెరలో]

ఓహో! తపస్వులారా! వృద్ధులును, స్త్రీలును, బాలురును, వ్యాకులపడ నిదిగో యేనుఁగొక్కటి సంప్రాప్తమయినది.

చ. అరదముఁ జూచి భీతి నొకహస్తి, కురంగ సమూహ ముక్కఱన్,
దరువు ప్రకాండమున్ బొడువ దంతముఖంబు బొకఁడంచు వోవఁగాఁ,
జరణములం దగుల్కొనినచారులతావళి సీడ్చుకొంచు, న
బ్బురముగఁ జొచ్చెఁబుణ్యవనమున్, వ్రతవిఘ్నమురూపుదాల్చెనాన్.

(అందఱునువిని యించుక సంభ్రాంతలయి లేచుచున్నారు.)

రాజు—(మనసులో) అయ్యో! నేను దపస్వుల కపరాధము చేసినవాఁడనయితిని! కానిమ్ము. నేఁ బోయి నివారించెదను.

సఖులు—దేవా! ఈయడవియేనుఁగు వృత్తాంతముచేతఁ గలఁగుండువడినారము. పర్ణశాలకుఁ జన ననుజ్ఞయిమ్ము.

అన—సఖీ! శకుంతలా! పూజ్యురాలగు గౌతమి విచారించుచుండును. శీఘ్రముగారమ్ము, అందఱము నొకటిగాఁ గూడుకొందము.

శకుం—(నడవలేనట్లభినయించుచు) హా! హా! నడవఁ గాళ్లు డకున్నవి!

రాజు—(తొట్రుపాటుతో) మీరు యథేచ్ఛముగాఁబొండి. మే మాశ్రమపీడతొలఁగు ప్రయత్నముం గావించెదము (అందఱును లేచుచున్నారు.)

సఖులు—మీమహత్త్వమును గుర్తెఱిఁగి యుపచారము చేయమింజేసి యిప్పుడు మీయెడ నపరాధలమయితిమి; క్షమియింపుఁడు. మాచే సర్వసత్కారముం బడయని దేవరను వెండియుఁ జూడ వేడుక గలదని విన్నవించుటకు మాకు లజ్జయగుచున్నది.

రాజు—అట్లుకాదు. మీదర్శనముచేతనే మేము సత్కృతుల మయితిమి.

శకుం—అనసూయా! సూదివంటి క్రొత్తదర్భపుడక నాపాదమునం గ్రుచ్చుకొన్నది. (మఱియొక యడుగుపోయి) చెలులారా! నా నారచీర కురువకవృక్షముయొక్కకొమ్మం జిక్కుకొన్నది. దీనిం దీసికొనువఱకు నిలిచి నన్ను వెంటఁ గొనిపొండు. (అని మిషపెట్టి రాజుం జూచుచు నాలస్యముగా సఖులతో నడచుచున్నది.)

రాజు—(నిట్టూర్పు పుచ్చి) అందఱుం జనిరి! కాని నేనునుం జనియెదను. శకుంతలం బొడగాంచినది మొదలు నగరగమనమును గుఱించినయుత్సాహము తగ్గినవాఁడనైతిని. వెంటవచ్చినవారిం గలిసికొని తపోవనమునకు సమీపమున విడియించెదను. శకుంతలావ్యాపారమునుండి నాడెందమును మరలింపఁజాలకున్నాఁడను—

గీ. నడుచుచున్నది ముందుకు నాశరీర ;
మాత్మ పరుగువాఱెడు వెన్క కవశమగుచు,
మంచిగాలికి నెదురుగఁ గొంచుఁబోవు
ధ్వజమునకుఁ గట్టు పట్టువస్త్రంబువోలె.

(అందఱు నిష్క్రమించిరి.)

శ్రీ

అభిజ్ఞాన

శాకుంతలనాటకము.

ద్వితీయాంకము.

ప్రదేశము—ఆశ్రమారణ్యము.

[అప్పుడు విదూషకుఁడు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.]

విదూ—(నిట్టూర్పు విడిచి) హా! దైవమా! మృగయాశీలుఁడగు నీరాజు చెలిమిచేత మోసపోతినిగదా! ఇదిగో మృగము, ఇదిగో వరాహము, అదిగో శార్దూలము, అని మిట్టమధ్యాహ్నమున మండు వేసవికాలమగుటచేఁ బలుచని నీడలుగల యరణ్యమార్గముల నొక యడవినుండి యొకయడవికిఁ ద్రిప్పటయగుచున్నది. ఆకులు పడి చెడిపోయిన వెచ్చనికొండయేళ్లనీళ్లు త్రాగ నబ్బుచున్నవి. వేళతప్పి కఱకుట్లమాంసము భోజనమునకు సంభవ మగుచున్నది. గుఱ్ఱముల యొక్కయు నేనుఁగులయొక్కయు ధ్వనులచేత రాత్రియైనను మంచి నిద్ర పట్టలేదు. తెల్లవాఱుజామున బానిసెకొడుకులు పిట్టవేఁటకాండ్రు చెవులు బద్దలుగా నఱచు వనగమన కోలాహలముచే మేలుకువవచ్చినది. ఇప్పటికిని పీడపోలేదు. ఆమీఁద స్ఫోటకముమీఁద వ్రణమైనది. నిన్న మేము వెనుకపడియుండ, లేడివెంబడి నాశ్రమపదమును బ్రవేశించిన యీమహానుభావునకు నాదురదృష్టముచేత శకుంతల యను తాపసకన్య యొక్కతె కానఁబడినది. అప్పటినుండియు నగరగమన మనుకథయేనిఁ దలపెట్టఁడు. దీనినే యత్యంతము చింతించుచున్న నాకన్నులనె ప్రభాత మైనది. ఏమిగతి? సమయకృత్యములం దీఱ్చుకొని, వేషముం దాల్చియున్న నామిత్రునిం గాంచెదను. (అని వెళ్లి చూచి) ఇదిగో చేతులయందు విండ్లుదాల్చి, యడవి పువ్వులదండలు

వేసికొని కిరాతకాంతలు తన్నుఁజుట్టుకొనియుండఁ జెలకాఁడీలాగుననే వచ్చుచున్నాఁడు, రానిమ్ము. అంగభంగమునఁ గదలలేనివానివలె నుండెను. ఈవిధమున నయినను కొంత విశ్రమము పొందెదను. (అని దండకాష్ఠము నానుకొని నిలుచుచున్నాఁడు.)

[అంత మున్ను చెప్పినపరివారముతో రాజు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.]

రాజు—(మనసులో)

గీ. కనఁగఁ బ్రియురాలు సులభగాఁ గానిపించ,
దామె భావముఁగని మది యాసపడెడు;
నింక మరుపూన్కి తుదముట్ట దిప్పుడయిన,
నుభయులకుఁ గోర్కు లానంద మొసఁగుచుండె.

(చిఱునవ్వునవ్వి) ఇట్లు కాముకుఁడు తనయభిప్రాయమున కనుగుణముగా నిష్టురాండ్రయొక్క చిత్తవృత్తులను భావించుకొని పరిహాసపాత్రుఁడగును.

ఉ. నిద్దపుఁజూడ్కి నొండుకడ నేత్రము ద్రిప్పుటయున్, నితంబముల్
పెద్దవియౌట మందగతి లీలనుబోవుట, బోటులాపి పో
వద్దనుచో ననూయమెయి వారలఁబల్కుట, కాముకుండు తా
నద్దిర! సర్వమాత్మ విషయంబుగనే కొనుచుండు నాత్మలోన్.

విదూ—(అలాగుననేయుండి) ఓవయస్యా! నాకరచరణంబులు గదలవు. వాఙ్మాత్రముచేతనే యాశీర్వదించెద. విజయీభవ!

రాజు—(చిఱునవ్వుతో) నీకీయంగవైకల్య మెందువలనఁ గలిగినది?

విదూ—ఇదియేమి? స్వయముగానే కన్నుగలియఁబెట్టి కన్నీళ్లేల బొడమెనునని యడిగెదవు!

రాజు—నాకేమియుం దెలియకున్నదే.

విదూ—ఓవయస్యా! అప్రబ్బమాను కుబ్జలీలను విడంబించుచున్నది. అది స్వప్రభావముచేతనా? నదీవేగముచేతనా?

రాజు.—నదీవేగమే యందునకుఁ గారణము.

విదూ.—ఆప్రకారముగా నాకును నీవే!

రాజు.—ఏప్రకారముగా?

విదూ.—ఈవిధముగా నీవు రాజకార్యములను విడిచిపెట్టి, యిటువంటి వ్యాకులప్రదేశములయం దాటవికవృత్తి నుండఁదగితివి. నేనును నిశ్చయముగాఁ బ్రతిదినమును క్రూరమృగములను దోలుటచే కీళ్లు సడల నాయవయవములు నాయధీనములు గాకయున్నవి. కాఁబట్టి నాయందనుగ్రహించి యొక్కదినమయినను నన్ను విశ్రమము పొందుటకు వదలి వేయుము.

రాజు.—(మనసులో) వయస్యుఁడును నిట్లనుచున్నాఁడు; నాకును కణ్వతనయం దలంచి డెందంబు వేఁటయందు విముఖమగు చున్నది.

గీ. ఎపుడుఁ బ్రియురాలితోఁగూడ నిచటనుండి
సొగసుఁజూపులఁ గరపినమృగచయంబు
పయిని బాణంబుఁబూనిచి వంచఁజాల
నెక్కుపెట్టిన యీవింటి నింక నేను.

విదూ.—(రాజుమొగమువంకఁజూచి) దేవా! ఏమో మనసున నుంచుకొని యాలోచించుచున్నావు. నాపలుకు లరణ్యరోధనమాయెను.

రాజు.—(చిఱునవ్వునవ్వి) మఱియేమున్నది? మిత్రునిమాట దాఁటరాదని చింతించుచుంటిని.

విదూ.—దీర్ఘాయుష్మంతుఁడవుగమ్ము. (అని చనఁబోవుచున్నాఁడు.)

రాజు.—మిత్త్రుఁడా! నిలువుము. నేనింకను నీతోమాటాడవలసియున్నది.

విదూ—దేవా! ఆనతిమ్ము.

రాజు—అలపు తీఱ్చుకొన్నపిమ్మట నీవు నా కొఱకు యనాయాసకార్యంబునఁ దోడుపడవలయును.

విదూ—కుడుములు తినుటయందా యేమి?

రాజు—చెప్పెదనుండుము.

విదూ—ఊరకున్నాను.

రాజు—ఓరీ! ఎవఁడురా? అక్కడ.

దౌవారికుఁడు—(ప్రవేశించి) దేవా! ఆజ్ఞయిండు.

రాజు—రైవతకా! సేనాపతిం బిలువుము.

దౌవా—ఆలాగుననే. (అని నిష్క్రమించి సేనాపతితోడం గూడఁ బ్రవేశించి) ఇదె యాజ్ఞాపించువేడ్కతో భర్త యీవంకనే చూడ్కి నిగిడించి యున్నాఁడు. దేవర సందర్శించు కొమ్ము.

సేనాపతి—(రాజుపైఁ జూడ్కి వాలయించి) వేఁట దోషయుక్తముగాఁ గానఁబడునది యయ్యును, స్వామియెడఁ గేవలము మేలుచేయునదియేయైనది. ఎట్లంటే,

చ. పొరిపొరి మాఱ్పిలాగుటను బూర్వశరీరము గట్టిపాఱి, భా
స్కరకిరణాళి కెంతయును సైఁచుచుఁ జెమ్మట లేశమైనను
బారయక, చిక్కియుఁ దృఢతఁ బొందుటఁ బల్చనిమేన, విక్రమ
స్థిరుఁడయి యాతఁడొప్పెడును జెల్వుగ శైలచరద్విపంబనన్.

(దగ్గఱకువచ్చి) స్వామీ! జయమవుఁగాక! ఈయరణ్యమందుఁ గ్రూరసత్వముల సంచారముల నరికట్టినారము. ఇఁక నిచ్చటనుండనేల?

రాజు—సేనాపతీ! మాఢవ్యుఁడు వేఁటను దూషించుటచేత నాకు దానిమీఁది యుత్సాహము పోయినది.

సేనా—(రహస్యముగా) వయస్యా! విదూషకా! నీపట్టును వదలకుండుము. నేను స్వామిచిత్తవృత్తి ననుసరించి ప్రవర్తించెదను.

(ప్రకాశముగా) ఈమూర్ఖునిం బ్రేలుకోనిండు. ఇక్కడ దేవరయే సదర్శనముగా నున్నారు.

సీ. కడుపులోఁ గ్రొవ్వెల్లఁ గరఁగి యత్యంతంబు
నుదరంబుపలుచనై యొప్పెసంగు,
వ్యాయామమునఁజేసి కాయంబు చులుకగా
నెత్తుటకర్హమై యేపుమీఱు,
జంతుసంతానహృదంతరభయకోప
ముల వికారములును దెలియనగును,
శరము చలించు లక్ష్యమునందుఁ దాఁకిన
ధన్వికిఁ గరము సంతసముగలుగు,
వ్యసనమంచును వేఁటను బలుకుచుందు
రది యసత్యంబు కేవల మరసిచూడ,
వేఁటయే కానిపనియేని, వేఱుదేనఁ
బుట్టు నిట్టివినోదంబు పుడమిమీఁద ?

విదూ—(కోపముతో) రాజుగారిప్పుడు తెలివిగలిగియే యున్నారు. నీవే వనచరుఁడవయి యడవడవిఁ దిరుగుచుఁ గడకు ముక్కుకంఁకలు కబళింపఁగోరు నొకముదియెలుంగునోటఁ బడియెదవు.

రాజు—భద్ర! సేనాపతీ ! పలుపలుకు లేల? మనమాశ్రమసమీపమున నున్నవారము కాఁబట్టినీమాటల కేము సమ్మతింపనేరము. ఇప్పుడు—

మ. మునుఁగంజెల్లు నిపానవారి మహిషంబుల్ కొమ్ములాడించుచున్,
పెనునీడన్వసియించి లేళ్ళు నెమరుల్వేయం దగు న్గుంపులై,
పనిగాఁ బందులు ముస్తలెత్తఁజను విశ్వాసంబునన్ గుంటలన్,
ధనువిప్పట్టున విశ్రమింపఁగనగున్ జ్యాబంధము న్బాయుచున్

సేనా—ప్రభువువారికి రుచించునట్లు కానిండు.

రాజు—అట్లయిన మున్ను పోయియున్న వలవేటకాండ్రఁ గ్రమ్మఱింపుము. మనసైనికులం దపోవనంబునువిడిచి దూరంబుగఁ బోవునట్లు దిట్టము చేయవలయును. చూడు—

గీ. శాంతిపరు లౌతపోధనచంద్రులందు
దహనశీల మౌ తేజంబు దాఁగియుండు;
తాఁకఁ దగియుండ్రు సూర్యకాంతంబులట్ల,
వెలిఁకిఁ దార్తురు పరతేజమడర దాని.

సేనా—స్వామి యానతిచ్చినట్ల.

విదూ—నీయుత్సాహవార్తలుచాలించి, తొత్తుకొడుకా ! పో.

(సేనాపతి నిష్క్రమించెను.)

రాజు—(పరివారముఁగాంచి) మీరు వేటవేషంబులఁ దీయుండి. రైవతకా ! నీవును నాయాజ్ఞ నడిపింపుము.

పరిజనము—దేవర యాజ్ఞాపించినట్ల. (అని నిష్క్రమించిరి.)

విదూ—నీవిప్పుడీఁగనైన లేకుండఁ జేసితివి. ఇఁక దట్టము లగు తీవజొంపములతోడఁగూడిన యీచెట్టునీడను గూరుచుందుము. నేనును సుఖాసీనుండనయ్యెద.

రాజు—ముందు నడువుము.

విదూ—రమ్ము నీవునురమ్ము. (ఇద్దఱునునడిచికూర్చున్నారు.)

రాజు—మాధవ్యా ! నీవు కన్నులుగలఫలంబుఁ బొందలేదు. ఏలయన—నీవు దర్శనీయమగు పదార్థముం జూడకపోతివి.

విదూ—అదేమి ? నీవు నాయెదురనే యున్నావే.

రాజు—ఎల్లవారుం దమవారిని మనోహరమయినవారినిగానే చూచుకొందురు. నేనన్ననో యీయాశ్రమమున కలంకారభూత యగునాశకుంతలంగూర్చి చెప్పుచున్నాను.

విదూ—(తనలో) కానీ ! నేనీయనకు సందీయకుండెదను. (బిగ్గ

రగా) ఓమిత్రుఁడా! ఇప్పుడు తాపసకన్యను పహితము కామించుచున్నట్టు కనఁబడుచున్నావే?

రాజు—సఖా! పరిహార్యవస్తువుమీఁదికిఁ బౌరవులమనస్సు పోదు.

విదూ—అట్లయిన నిది యేమి?

రాజు—

గీ. అప్సరస్స్త్రీకిజన్మించి యామెచేత
విడువఁబడి మౌనికిలభించె వెలఁది యామె
చెట్టుననుజాతి జిల్లేడుచెట్టుమీఁదఁ
బడిననవమాలికాప్రసవంబుపగిది.

విదూ—(నవ్వి) ఓమిత్రుఁడా! ముద్దఖర్జూరంబు రుచియింపని వానికిఁ జింతపండుమీఁద బుద్ధిపోయినట్లు, స్త్రీరత్నములఁ బాటింపని నీకీ కోరిక పుట్టినది.

రాజు—ఆమెం జూచినవాఁడవు కావుగావున నీవిట్లు పలుకుచున్నావు.

విదూ—నీకును వింతఁబుట్టించుటంజేసి యామె సుందరియే కావచ్చును.

రాజు—వయస్యా! పెక్కులేల?

ఉ. చిత్తరువందు వ్రాసి తగజీవముపోసి విధాత తాను లో
కోత్తరరూపబృందముల నుల్లమునం దలపోసి చేసెనో
యిత్తరుణీలలామనన నీడొడఁగూడక చెన్నుమీఱెడుఁ
దత్తనురామణీయకము ధాతసమర్థతయుం దలంపఁగన్.

విదూ—అట్లయినచో, ఇఁకఁ జక్కనిస్త్రీలకెల్లను పరాభవమే యగును.

రాజు—నామనసున కట్లే తోఁచుచున్నది.

ఉ. వాసనచూడనట్టిప్రసవంబు, నఖంబులఁ ద్రుంపనట్టినూ
త్నాసమపల్లవంబుఁ, బరుఁడాసని క్రొవ్విరితేనె, సూచి వి
న్యాసములేనిరత్నము, మహాతతపుణ్యఫలంబుఁ బోలు నా
భాసురగాత్రి సోయగ మెవండు భుజింప విరించి వ్రాసెనో!

విదూ—అట్లయిన, గారనూనెచేఁ జిక్కనైన యొకయరణ్యవాసి యయిన తపస్వియొక్క చేతిలోఁ బడకమునుపే నీవామెను శీఘ్రముగా దక్కించుకొనుము.

రాజు—పరాధీనురాలుగదా యామె? ఇప్పు డామెజనకులును దగ్గఱలేరు.

విదూ—మఱి నీయం దామె కెట్టియనురాగముగలదు?

రాజు—తపస్వికన్యలు స్వభావముచేతఁ బ్రగల్భరాండ్రుకారు గదా? అయినను—

గీ. ఏ నభిముఖుండఁగాఁ జూపు నిట్టె త్రిప్పె,
నన్యకారణమున నవ్వినట్లు నవ్వెఁ,
గావున మరుండు శీలంబుకలిమి నడఁగి
స్పష్టమును గూఢమును గాక పరఁగియుండె.

విదూ—ఏమి? అట్లుగాక చూచినంతమాత్రమున నీతొడమీఁద వచ్చి కూర్చుండునా?

రాజు—సఖులతోఁగూడి వెళ్లునప్పుడు వినయవతియయ్యును మిక్కిలి నాయెడ భావమును గనఁబఱిచినది. అట్లేకాదా?

గీ. చరణమునఁ గ్రుచ్చుకొనెఁ గుశాంకురమఁటంచుఁ
గొన్నియడుగులె నడచి యాకొమ్మ నిలిచె;
తరువుశాఖల వస్త్రంబు తగులకున్నఁ
దీసికొనుదానివలె వెన్కఁదిరిగి చూచె.

విదూ—ఇట్లు నీకు బత్తెంబు లభించునేని, యిఁక నీవీతపోవనమునే యుద్యానవనమునుగాఁ జేసికొందువని తలంచెదను.

రాజు—మిత్రుఁడా! ఇక్కడితపస్వులు కొందఱు నన్నానవాలు పట్టిరి. మన మొక్కసారి యేమిషచేత మరల నీయాశ్రమమును బ్రవే శింతమో యాలోచనచెప్పుము.

విదూ—మఱియొక యాలోచనయెందుకు? నీవురాజవుకావా?

రాజు—అయిననేమి?

విదూ—నీవారధాన్యములో నాఱవభాగము మాకు రావలె నని వెళ్లుదము.

రాజు—ఓయిమూర్ఖుఁడా! వీరలను పరిపాలించినందునకయి, రత్నరాసులనయినను విడిచిపెట్టి చేకొనందగిన మఱియొకభాగధేయము లభించుచున్నది. చూడుము—

గీ. ప్రజలవలన భూమిపతులకు లభియించు
ఫలము క్షయము చెందఁగలది యగును;
తాపసేంద్రు లిచ్చుతపములయాఱవ
భాగ మక్షయముగఁ బరఁగు మాకు.

(నేపథ్యమునందు) ఆహా! మేము కృతార్థులమయితిమి.

రాజు—(చెవియిచ్చి) ఓహో! ఇది ధీరప్రశాంతమగు స్వరము. తపస్వులు కాఁబోలును!

(దౌవారికుఁడు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.)

దౌవా—దేవా! జయమగుఁగాక! ఇద్దఱుఋషికుమారులు వెలుపల నిలిచియున్నారు.

రాజు—అట్లయిన, వారి నాలస్యముచేయక లోపలికిం దోడ్కొనిరమ్ము.

దౌ—తీసికొనివచ్చెదను. (అనివెళ్లి ఋషికుమారులతోఁ బ్రవే శించుచున్నాఁడు.) ఇటు. ఇటు పూజ్యులారా! (ఇద్దఱును రాజువంకఁ జూచుచున్నారు.)

ప్రథ—అహో! ఈయనమూర్తి అజోవంతమయ్యును విశ్వసనీయముగా నున్నది! ఋషులకంటె నతిభిన్నుఁడుకాని రాజునం దిట్లుండుట యుక్తమే. ఎట్లన్న—

చ. అరయఁగ సర్వభోగ్యముగు నాశ్రమమందితఁడుండు, నిత్యమున్
వరపరిపాలనంబునఁ దపఃఫల మాఱవపాలుగాంచు, నం
బరతలమంటు ఋష్యభిధ పావనరాజపదానుపూర్వమై
వరసతమీాఱఁ బాడుపటుచారణగీతములందు మాటికిన్

ద్వితీ—గౌతమా! ఈపార్థివుఁడు దేవేంద్రసఖుఁడయిన దుష్యంతుఁడా?

ప్రథ—మఱియేమి?

ద్వితీ—అట్లగుటచేత నేకదా?

చ. పురపరిఘూతిదీర్ఘభుజముల్ గల యీతఁడు శ్యామలాబ్ధి యా
వరణముగాఁగఁ గల్గుమహిభారము నొక్కఁడె పూనుట బ్రమే?
సురయువతుల్ సురాహితులతోఁ భలుపుట్టినచో జయార్థమీా
వరదునధిజ్యకార్ముకము వాసవవజ్రముఁ గోరుచుండఁగన్.

ఇద్ద—(సమీపమునకువెళ్లి) రాజా! నీకు జయమగుఁగాక!

రాజ—(పీఠమునుండిలేచి) మీాకు నమస్కరించుచున్నాను.

ఇద్ద—మీాకు మేలగుఁగాక! (అని ఫలములు కానుకయిచ్చుచున్నారు.)

రాజ—(నమస్కారపూర్వకముగా స్వీకరించి) మీాయాజ్ఞకయి వేచియున్నాను.

ఇద్ద—మీారిక్కడనుండుటయాశ్రమవాసులెఱిఁగి మిమ్మొక్కటి ప్రార్థించుచున్నారు.

రాజ—వారేమని యాజ్ఞాపించుచున్నారు?

ఇద్ద—పూజ్యులైన కణ్వమహర్షులు దగ్గఱలేనందున, రాక్షసులు యజ్ఞమునకు విఘ్నముచేయుదురు. కాఁబట్టికొన్ని రాత్రులు

మీరు సారథిద్వితీయులరై యాయుధపాణులై యుండి యీయాశ్రమ
మును సనాథమునుగాఁ జేయవలయునని.

రాజు—నాకది యనుగ్రహమేకదా ?

విదూ—(రహస్యముగా) ఇప్పుడీప్రార్థన యనుకూలమయినదే.

రాజు—రైవతకా ! ధనుర్బాణసహితముగా రథమ్మును గొని
రమ్మని సారథితో నాపలుకులుగాఁ జెప్పుము.

దౌవా—దేవా ! జయమగుఁగాక ! దేవరయాజ్ఞాపించునట్ల
చేసెద. (అని నిష్క్రమించుచున్నాఁడు.)

ఇద్ద—(హర్షముతో)

గీ. వినుము పూర్వులమార్గంబు ననుసరించు
నీకు నియ్యది యుక్తంబు నిక్కువముగ ;
నవని నాపన్నరక్షణయాగమందు
దీక్షితులు గారె పౌరవుల్ ? ధీవిశాల !

రాజు—మీరు ముందుగా నడువుండి. నేనును మీవెనుక నే
వచ్చెదను.

ఇద్ద—రాజా ! నీకు విజయమగుఁగాక ! (అని నిష్క్రమించిరి.)

రాజు—మాధవ్యా! నీకుశకుంతలాదర్శనకుతూహలముగలదా ?

విదూ—ప్రథమమున వెల్లువగాఁ బాఱుచుండెనుగాని, యిప్పు
డీరాక్షసవృత్తాంతముచేత నొక్కబిందువయినను మిగులదయ్యెను.

రాజు—నాసమీపమున నుండువుగాని భయపడకు.

విదూ—ఎవ్వఁడునువచ్చి విఘ్నముచేయనియెడల, నేను నీరథ
మునకుఁ జక్రరక్షకుఁడ నయ్యెదను.

(దౌవారికుఁడు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.)

దౌవా—స్వామీ ! జయమగుఁగాక ! రథము సిద్ధముగానుండి
దేవరవారు విజయంచేయుటను గోరుచున్నది. మఱియు రాజధాని

నుండి యమ్మగారియాజ్ఞను బట్టుకొని కరభకుఁడు వచ్చియున్నాఁడు.

రాజు—(ఆదరముతో) ఏమి ? అమ్మగారు పంపినారా ?

దౌవా—అవును.

రాజు—అట్లయినఁ దీసికొనిరా.

దౌవా—ఆలాగే. (అని నిష్క్రమించి కరభకునితోడఁ బ్రవేశించి)— అదిగో రాజుగారు. సన్నిధికిం బొమ్ము.

కర—(దగ్గరకువెళ్లి) స్వామీ ! శుభమగుఁగాక ! "నేఁటికి నాలవదినమునందు పారణమానివేసి యుపవాసము చేయఁబోవు చున్నానుగాన, ఆదినమున దీర్ఘాయుష్మంతుఁడవగునీవు దగ్గర నుండవలయు" నని యమ్మగారు తమకాజ్ఞ యిచ్చియున్నారు.

రాజు—ఇక్కడఁ దపస్వికార్యము; అక్కడ గురుజనాజ్ఞ. రెండును దాఁటఁగూడనివే. ఇప్పుడేమి చేయుదును ?

విదూ—త్రిశంకునివలె నంతరాళమున నిలువుము.

రాజు—నీపరిహాసము చాలింపుము ; నిజముగా నాకేమియుం దోఁచకున్నది.

ఉ. రెండును రెండుచోట్ల నొనరింపఁగఁ దగ్గవియౌటఁ గృత్యముల్,
రెండువిధంబుల న్మదిచరించుచునున్నది నాకువియ్యెడన్ ;
గొండనువచ్చికొట్టుకొని ఘూర్ణిలి వెన్కకుఁ బాఱునట్టియు
ద్దండనదీప్రవాహమువిధంబున నే నిపుడేమిసేయుదున్?

(ఆలోచించి) సఖా ! అమ్మగారు నిన్నును గుమారునిగానే పరిగ్రహించి యున్నారు. కాఁబట్టి నీవిక్కడనుండి కదలి, తపస్వికార్యముయొక్క ప్రాముఖ్యమును నివేదించి, యమ్మగారికిం బుత్రకృత్యమును నిర్వహింపనర్హుఁడవు.

విదూ—నేను రాక్షసులకు భయపడితినని గణించెదవుసుమీ.

రాజు—(చిఱునవ్వుతో) మహాబ్రాహ్మణుఁడవు. నీకుభయము గలదని యెట్లుసంభావింపవచ్చును ?

విదూ—అట్లయిన, రాజుగారితమ్ముఁ డేప్రకారముగా వెళ్లఁ దగునో నేనాప్రకారముగా వెళ్లెదను.

రాజు—తపోవనమునకు బాధకలుగకుండుటకయి నా వెంట వచ్చినవారి నందఱిని నీతోడం బంపెదను.

విదూ—అట్లయిన, నేనిప్పుడు యువరాజనయితిని.

రాజు—(మనసులో) ఈబ్రహ్మచారి చపలుఁడు. అంతఃపురములో నొకవేళ నాకోరిక తెలుపునేమో ! కానిమ్మాప్రకారముగాఁ జెప్పెదను. (అని విదూషకుని చేయిపట్టుకొని ప్రకాశముగా) మిత్రుఁడా ! మహర్షులయెడఁ గలగౌరవముచేతనె నేనాశ్రమమునకు వెళ్లుచున్నానుగాని నిజముగాఁ దాపసకన్య యగుశకుంతలయందు నా కభిలాష లేదుసుమా.

గీ. కనఁగ మనమేడ ? యజ్ఞాతకామయగుచు
సరిగ మృగశాబములతోడఁ బెరిఁగినట్టి
ముగుద యిదియేడ ? పరిహాసమునకు నేను
బలుకుమాటలు నిజమని తలఁపవలదు.

విదూ—ఆలాగే.

రాజు—వయస్యా ! నీవు నీకార్యమునం బ్రవర్తిల్లుము. నేనును దపోవనరక్షణార్థ మక్కడకు వెళ్లెదను.

(అందఱు నిష్క్రమించుచున్నారు.)

శ్రీ

అభిజ్ఞాన

శాకుంతలనాటకము.

తృతీయాంకము.

రంగము—తాపసాశ్రమము.

(దర్భలు చేతఁబట్టుకొని కణ్వశిష్యుఁడు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.)

శిష్యు—(ఆలోచించి విస్మయముతో) ఆహా! దుష్యంతమహారాజు మహానుభావుఁడుగదా! పూజ్యుఁడైన యాతఁడాశ్రమపదమును బ్రవేశించిన మాత్రముననే మాకర్మానుష్ఠానములు నిరపాయముగాఁ జెల్లినవి.

గీ. భయదహుంకారమోయనఁ బరఁగువింటి
నారిశబ్దముచేతనె దూరమునను
విఘ్నములఁ బారదోలుచు వెలయనతఁడు,
బాణసంధానకథ యేల వలయునింక?

వేదికమీఁదఁ బఱచుటకయి యీదర్భలను ఋత్విక్కులనిమిత్తము నేనుదీసికొనిపోవలెను. (కొంచెమునడచిచూచి, ఆకాశమునందు) ప్రియంవదా! ఈయుశీరానులేపనమును మృణాళములతోఁ గూడిన పద్మపత్రములను నీవెవరినిమిత్తము కొనిపోవుచున్నావు? ఎండఁబడుట చేత శకుంతల మిక్కిలి యస్వస్థయైయున్నదా? ఆమె శరీరసంతాపనివారణార్థమా! అట్లయిన శీఘ్రముగా చికిత్సచేయుము. ఆమె కులపతి యగు కణ్వునిరెండవప్రాణముగదా! నేనును వితానయాగముయొక్క శాంతిజలము నామెకొఱకు గౌతమిచేతి కిచ్చెదను. (అని నిష్క్రమించుచున్నాఁడు.)

ఇది విష్కంభము.

(తరువాత మన్మథావస్థనటించుచు రాజు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.)

రాజు—(నిట్టూర్పుపుచ్చి యాలోచించుచు)

గీ. ఎఱుఁగుఁ దపః ప్రభావ; మాయిందువదన
కడుఁబరాధీనురాలని యెఱుఁదనాకుఁ
దెలియు; నట్లయ్యు మనసు నాలలనమీఁది
నుండి మఱలించుకొనఁజాల కున్నవాఁడ.

(మదనబాధనిరూపించి) పూజ్యుఁడైన యోపుష్పాస్త్రుఁడా! నీవును జంద్రుఁడును విశ్వసనీయులుగాఁ గనఁబడుచు, కాముకజనులను మోసపుచ్చుచున్నారు. ఎట్లన—

ఉ. భూతలమందు నీదయినపుష్ప శరత్వము, నీరజారిదౌ
శీతకరత్వమున్, మదన! చెడ్డ యసత్యములయ్యె మాయెడన్;
శీతకరుండు నిప్పులను జిమ్మఁగఁజొచ్చె హిమాంశుపాళిచే;
నీతఱి వజ్రసారముల నీవునొనర్చెదు పూవుటమ్ములన్.

ఓభగవానుఁడా! కామదేవా! నీకునాయెడఁ గనికరములేదా? (మదనబాధ నిరూపించి) పుష్పాయుధుఁడవైన నీకీతీక్ష్ణత్వ మెట్లుకలిగినది? ఆ! తెలిసినది.

గీ. వనధిలోపల బాడబవహ్నిఁబోలె
హరునికోపాగ్ని నీలోన నడఁగి యుండు;
నట్లు గాకున్న, బూడిదవైననీవు
వెచ్చ నగుటెట్లు మముబోటివిరహులకును?

అట్లుకాదు.

క. మరుఁడు సదా నాహృదయముఁ
గరమును బాధించుచున్నఁ, గామినికొరకే
శరము లడరించుఁ గావునఁ
బరమాప్తుఁడతండు నాకుఁ బరికింపంగన్.

భగవానుఁడవైన కందర్పుఁడా! ఈ ప్రకారముగా నుపాలంభింపఁబడుచున్నను నీకు నన్నుఁగూర్చి పరితాపము కలుగకున్నది!

గీ. ఎపుడు సంకల్పశతముల నీవసంగ!
వడిగ నాచేతఁ బోషింపఁబడితిగానఁ
బూని చాప మాకర్ణాంతముగనులాగి
బాణమోక్షంబు నాపైనె వలయుఁజేయ.

(ఖేదముతోఁ గొంచెము నడచి) యజ్ఞకర్మ పరిసమాప్తినొంది నందున సదస్యులచే వీడుకొల్పఁబడిన నేను విరహపీడ నొందిన యీ డెందము నెట్లు వినోదింపఁజేయుదును? (నిట్టూర్పువిడిచి) ఇప్పుడు ప్రియురాలిదర్శనమునకంటె నాకు శరణ్యమన్యమేదియులేదు. కాఁబట్టి యామెనే వెదకెదను. (సూర్యునివంకఁజూచి) ఈయుగ్రమైనయెండ వేళను లతావలయసంపన్నములైన మాలినీతీరములయందు శకుంతల ప్రాయికముగా చెలికత్తెలతోడ విహరింపఁబోవుచుండును. అక్కడకే వెళ్లెదను. (వెళ్లిచూచి) ఈబాలపాదపపఙ్క్తులనుబట్టి యాకోమలాంగి యిప్పుడే వెళ్ళినదని యూహించెదను. ఎట్లన—

గీ. అవిగో! నాయింతిచేతఁ గోయఁగఁబడిన
పూల బంధనకోశముల్ మొగుడ వింక;
చాలఁ గిసలయచ్ఛేదముల్ పాలుగారు
చిచటఁ గన్పట్టుచున్నవి మృదువుగాను.

(స్పర్శసుఖము నిరూపించి) ఆహా! ఈప్రదేశము మహత్తరమయినగాలిచే మనోహరముగా నున్నది!

గీ. తోయజాతసువాసనతోడఁ గూడి
మాలినీతరంగజలకణాళిఁ దాల్చి
యనిల మిచట గాఢాలింగనార్హమయ్యెఁ
గామతప్త మదీయాంగకముల కిపుడు.

(నడచిచూచి) నిజముగా శకుంతల ప్రబ్బచెట్లచేఁ జుట్టఁబడిన యీలతామండపమునందు సన్నిహితురాలయి యున్నది. అట్లేకనా—

గీ. ఇవిగో ద్వారముకడఁ దెల్లయిసుకలోన
జఘనభారంబునను వెన్కఁ జాలలోఁతు
గాను ముందుప్రక్కను నెత్తుగాను నున్న
క్రొత్తయడుగుజాడలు కనుంగొనఁగనయ్యె.

కాఁబట్టి చెట్లచాటుననుండి చూచెదను. (వెళ్లి, ఆప్రకారముగా చేసి సంతోషముతో) ఆహా! ఇప్పుడు నేత్రసాఫల్యము కలిగినది! నామనోరథప్రియతమురాలయిన యీమె కుసుమాస్తరణశిలాపట్టము నధిశయనించి సఖులచే సేవింపఁబడుచున్నది. కానిమ్ము. వీరియేకాంత పుమాటలను వినియెదను. (అని చూచుచు నిలుచున్నాఁడు.)

(అప్పుడుయథోక్తవ్యాపారయగుశకుంతలసఖులతో ప్రవేశించుచున్నది.)

సఖులు—(విసరుచు సస్నేహముగా) సఖీ! శకుంతలా! నీకీ తామరాకులగాలి హాయిగానున్నదా?

శకుం—చెలులారా! ఏలవిసరెదరు?

సఖు—(విషాదమునునటించి యొకరినొకరు చూచుచున్నారు.)

రాజు—పూజ్యురాలయిన శకుంతల యెంతయు నస్వస్థచిత్తు రాలుగాఁ గనఁబడుచున్నది. (ఆలోచనతో) అది యాతపదోషమో! మదనదోషమో! ఈరెంటిచేతనునని నాకుఁదోఁచుచున్నది. సందేహ మెందుకు?

చ. స్తనములయం దుశీరమును జాఱినయట్టిమృణాళహారమున్
బొనర లతాంగిమేను కడుఁబొల్పరియుండియు శోభఁ జెందెడుఁగా:
దనరు నిదాఘమన్మథులతాఁకునఁ దాపముతుల్యమౌచు; నై
నను నిటుసోయగం బిడుగుణం బలగ్రీష్మమునందు లేదెటుఁగా.

ప్రియం—(రహస్యముగా) అనసూయా! ఆరాజేంద్రుని యొక్కప్రథమదర్శనము మొదలుకొని శకుంతల గాఢానురాగము

చేత వెతనొందుచున్నది. అతనినిమిత్తముననే యీమె కీతాపము కలుగుచున్నదా యేమి?

అన.—సఖీ! నాకును మనసునం దీశంకయే కలుగుచున్నది. కానీ, ఇప్పుడీమెనడిగెదను. (ప్రకాశముగా) చెలియా! నిన్నొక్కటి యడుగవలసియున్నది. నీకు సంతాప మధికముగా నున్నదిగదా?

రాజు.—ఇప్పుడు చెప్పకతీరదు.

గీ. చంద్రకిరణంబులనుబోలె స్వచ్ఛమైన
యీమెసుమృణాళహారంబు లిపుడుకరము
నవిగొ సలుపక్క దుస్సహమైనయట్టి
గ్రీష్మమును దెల్పుచున్నవి కేవలమును.

శకుం.—(పూలపాన్పునుండి సగములేచి) సఖీ! ఏమి తెలియఁ గోరెదవు?

అన.—సఖీ! శకుంతలా! కామవిషయమైన వృత్తాంతములకు నీకు మే మరమరలేని వారముగదా? పురాణేతిహాసములయందు విరహుల విషయమయి విన్నయవస్థ యిప్పుడు నీయందు నాకుఁ గనఁబడుచున్నది. నీకీయాయాస మెందువలనఁ గలిగినదో చెప్పు. వికారకారణము యథార్థముగాఁ దెలియక ప్రతిక్రియ కారంభింప రాదుకదా?

రాజు.—నాకుఁబుట్టినయూహయే యనసూయకును గలిగినది.

శకుం.—(తనలో) నాకాయాసము బలముగానున్నది. అయినను వీరికి వేగిరము తెలుపుటకు శక్తురాలను గాకున్నాను.

ప్రియం.— సఖీ! ఈమెచెప్పినది బాగుగనున్నది. నీవ్యాధినేల యుపేక్షచేసెదవు? నీవునానాఁటికి చిక్కుచున్నావు. లావణ్యసహితమయిన ఛాయయొక్కటియే నిన్ను విడువకున్నది.

రాజు.—ప్రియంవద సత్యమేపలికినది. అవును.

చ. మొగమునఁ జెక్కులెండెఁ; గుచముల్ కఠినత్వము తూలెఁ బొమ్మనన్;
వగచెడిసోలె నెన్నడుము; వంగెనుభూఁజులు; మేనుపాండురం

బగుచుఁదనర్చె; నియ్యువతి యాకులుకొ౦షిలి గాలిసోఁకకే
తగిమెడుమాధవీలతవిధంబున, దర్పకతాపబాధచే
నగపడె శోచనీయయు బృహత్ప్రియదర్శన యాచు నెంతయున్.

శకుం.—(లజ్జతో) సఖీ! మీకుఁ జెప్పక మఱియెవ్వరికిఁ జెప్పుదును? మఱియేల చెప్పవందురేని, ఇప్పుడుచెప్పిన మి మ్మా యాసపెట్టినదాన నగుదును.

సఖు.—అందుచేతనే నిన్నింత నిర్బంధపెట్టుచున్నాము. దుఃఖమును చెలులు పంచుకొన్నప్పుడుగదా వేదన సహ్యముగానుండును?

రాజు.—

చ. సమసుఖదుఃఖలై పరఁగుసారసనేత్రలు తన్ను వేఁడుటన్
సుముఖత హృద్గతార్తికథ సుందరి తెల్పక మానదింక; నే
త్రములటువిప్పి యాశమెయిఁ దత్సతి పల్కులు నన్నుఁజూచినన్,
హిమకరసన్నిభాస్య యిపుడేమనునో విన భీతిపుట్టెడున్.

శకుం.—(లజ్జతో) ఈతపోవనరక్షకుఁడయి వచ్చినరాజేంద్రుఁ డెప్పుడు నాదృష్టిపథమునఁబడెనో—(అని సగముచెప్పి లజ్జ నటించుచున్నది.)

సఖు.—ప్రియసఖీ! చెప్పు చెప్పు.

శకుం.—అప్పటినుండియు నాతనియందలి యభిలాష చేత నే నిటువంటియవస్థ పాలైనదానను.

రాజు.—(హర్షముతో) చిరకాలమునకు వినఁదగినమాట వింటిని.

గీ. జంతువితతికి గ్రీష్మావసానమునను
జలధరశ్యామమగు దివసంబుఁబోలె,
నించువిలుకాఁడె నాతాపహేతువయ్యు
నతఁడు తాపనివారకుఁ డయ్యె నిపుడు.

శకుం___టూఁడి యనుమతమయ్యేనేని, ఆరాజేంద్రుఁడు నా మొద దయచూచుమార్గము చూడుఁడు. లేకున్న నిఁక నాకు నీళ్లు విడువుఁడు.

రాజు___ఇది యాలోచించి చెప్పినమాటకాదు. కాముకుల కెప్పుడును వివేకముండదుగదా ?

ప్రియం___(రహస్యముగా) అనసూయా! దీనికి కామ మతిదూరము వెళ్లినది. ఇఁకఁ గాలహరణమున కోర్వఁ జాలదు. ఈమెమనసు నం దగిలినవాఁడు పూరువంశభూషణుఁడు. కాఁబట్టి యీమెయభిలాష కొనియాడఁదగినదే.

అన___(రహస్యముగా) చక్కఁగాఁ జెప్పినావు.

ప్రియం___సఖీ ! మేలు ! నీకుఁ దగినకోరిక కోరినావు ! మహానది రత్నాకరమును విడిచి మఱియెక్కడచేరును ?

అన___ఎలమావితప్ప చిగిర్చిన మాధవీలతకుఁ దగినవృక్షము మఱియేదియున్నది.

రాజు___విశాఖ చంద్రకళ ననుసరించునేని, అందు చిత్రమేమున్నది ?

అన___మనచెలియొక్క మనోరథమును శీఘ్రముగాను గూఢముగాను సమకూర్చుట కిపుడేమియుపాయము ?

ప్రియం___శీఘ్రముగా చేయవచ్చునుగాని గూఢముగా చేయుటమాత్ర మాలోచనీయము.

అన___ఏల ?

ప్రియం___ఓసీ ! ఆరాజేంద్రుఁ డీమెయందు ప్రేమాస్పదములైన చూపులచే నభిలాషను గనఁబఱుచుచు నిన్నాళ్లును నిద్రలేకపోవుటచేతఁ గృశించినట్లు కనఁబడుచున్నాఁడు.

రాజు___(తన్నుఁజూచుకొని) నిజముగా నేనట్టివాఁడనే యయినాఁడను. అవునుగదా ?

చ. ఉరవగులోనితాపమున నుష్టనులై ప్రతిరాత్రియున్ భుజో
పరిఁ గను క్రేవలం దొరుఁగుబాష్పములన్ మణికాంతిమాయుబాం
గరుకడియంబు జ్యాలతికకాయల నించుకనిల్చి జాఱఁగా
మరి మనికట్టునుండి పలుమాఱును జై కెగఁ ద్రోయనయ్యెడున్

ప్రియం—(ఆలోచించి) చెలీ ! శకుంతల నాతని కొకమదనలేఖ వ్రాయనిమ్మా ? దానిని పూవులలోఁ బెట్టి దేవతా ప్రసాద మనుమిషచేత నాతనిచేతిలో నుంచెదను.

అన—అనాయాసకర మయినయీయుపాయము నాకెంతో యనుకూలముగా నున్నది. శకుంతల యేమనునో !

శకుం—మీయాజ్ఞ కన్యవిధముగాఁ జేయఁగలుగుదునా ?

ప్రియం—అట్లయిన మృదుపదములతో నొకపద్యమును రచించుట కాలోచింపుము.

శకుం—చెలియా ! ఆలోచించెదనుగాని, అతఁ డాదరింపఁడే మోయని నాహృదయము కంపమొందుచున్నది.

రాజు—ఓసిపిటికిదానా !

ఉ. ఎవ్వఁడు నిన్ననాదరణ మింక నొనర్చునోయంచు నెంచెదో,
జవ్వని ! యాతఁడిద్దు సరస న్నినుఁగోరుచు నున్నవాఁడిటన్;
క్రొవ్వున నెవ్వఁడైన సిరిఁగోరిన వచ్చును రాకపోవుఁ; దా
నెవ్వని లక్ష్మి వేఁడు నతఁ డీకొనకుండునె యెన్నఁడేనియున్ ?

ప్రియం—ఓసీ ! నీసౌందర్యము నవమానించుకొనుచున్నావు. శరీరతాపమును జల్లపఱిచెడు శరత్కాలపు వెన్నెల నెవ్వఁడు బట్టచాటుపెట్టుకొని వారింపఁజూచును?

శకుం—(చిఱునవ్వుతో) ఇప్పుడు మీయాజ్ఞకు బద్ధురాల నయ్యెదను. (అని కూరుచుండి యాలోచించుచున్నది.)

రాజు—ఇది మంచిసమయము. కన్నులఱెప్పవేయక యిప్పుడు ప్రియురాలిని జూచెదను. అదిగో,

గీ. పద్యము రచించుచున్నయాపద్మనయన
బొమలు పైకెత్తి చింతించు ముద్దుమొగము
పులకితము లైనయట్టి కపోలములను
దెలుపుచున్నది నామీఁదఁ గలుగువలపు.

శకుం—సఖీ! నేనొకగీతము నాలోచించితిని. వ్రాయుటకుఁ దగిన సాధనములు దాపున నేవియు లేవు.

ప్రియం—ఇదిగో చిలుకపొట్టవలె మృదువుగా నున్నయీ తామరాకుమీఁద గోళ్లతో నక్షరములను వ్రాయుము.

శకుం—(చెప్పినప్రకారముగాచేసి) చెలులారా! దీనియర్థము చక్కఁగా పొసఁగియున్నదో లేదో వినుండి.

సఖు—అవహితలమయి యున్నాము.

శకుం—(చదువుచున్నది.)

గీ. నీదుహృదయంబు లేశంబు నే నెఱుంగ;
కాయజుఁడు నిర్దయుండయి రేయిఁబగలు
నకట! నీపొందుకోరునాయంగకముల
నొకటఁ దపియింపఁజేయుచు నున్నవాఁడు.

రాజు—(చటుక్కున చెంతఁజేరి)

గీ. ఉవిద! మరుఁడు నిన్ దపియించుచున్నవాఁడు;
కాని, సరిగ నన్ దహియింపఁగానె చొచ్చె;
దివస మల్లశశాంకు బాధించునంత
తీక్ష్ణముగఁ గుముద్వతిని బాధించునెట్లు?

సఖులు—(మూచి హర్షముతో లేచి) అతిశీఘ్రలబ్ధమనోరథుఁడ వైననీకు స్వాగతము.

శకుం.—(లేవఁబోవుచున్నది.)

రాజు.—ఆయాస మక్కఱలేదు.

గీ. విరులశయ్యను బొరలియు, వేగముగను
వాడుబిసఖండములతావితోడఁ దగియు,
ప్రభలపరితాపభరమునఁ గ్రాఁగునీదు
తనుతరాంగము లుపచారమునకుఁ దగవు.

అన.—దేవరవా రిక్కడ శిలాతలమున దయచేయవలెను.

రాజు.—(కూరుచున్నాఁడు.)

శకుం.—(లజ్జకలదియై యున్నది.)

ప్రియం.—మీయిరువురకుం గలయన్యోన్యానురాగము ప్రత్యక్షమే. అయినను సఖీస్నేహము నన్నుఁ జెప్పినదానినే మరలఁ జెప్పునట్లు పురికొల్పుచున్నది.

రాజు.—కళ్యాణీ! దాఁచవలదు. చెప్పనిష్టము గలదానిని జెప్పకుండుట పరితాపమును పుట్టించును.

ప్రియం.—రాజు తనదేశములోని యాపన్నులయినవారి దుఃఖోపశమనము చేయవలయును. ఇది మీధర్మముకదా!

రాజు.—అంతకంటె నుత్కృష్టధర్మములేదు.

ప్రియం.—అట్లయిన మా ప్రియసఖ నిన్నుగురించి కామదేవునిచే నిటువంటియవస్థ పొందింపఁబడినది. కాఁబట్టి యనుగ్రహించి దీని బ్రతుకు నిలుపఁదగును.

రాజు.—ఓశుభాంగీ! ఈప్రార్థన మాయిరువురకును సామాన్యము. సర్వవిధముల నాకిది యనుగ్రహము.

శకుం.—(ప్రియంవదనుజూచి) చెలీ! అంతఃపురవధూవిరహముచేత సంతాపించుచున్న రాజశ్రేష్ఠుని నీవేలనిర్బంధించెదవు?

రాజు—

గీ. నాదుహృదయస్థురాలవై నాతి! నీవు
నను ననన్యపరాయణు నన్యగతిని
దలఁచితేనియు, స్మరబాణతతులఁ గొట్టఁ
బడియు నీవాక్యహతిఁ గొట్టఁబడుదు మరల.

అన—మిత్రుఁడా! రాజులుబహుకాంతాప్రియులని వినుచుందుము. కాఁబట్టి మాప్రియసఖిని బంధుజనులకు దుఃఖము కలుగకుండునట్లుగా నాదరింపుము.

రాజు—కళ్యాణీ! పెక్కుమాటలేల ?

క. బహుకాంత లయిన మత్కుల
మహాప్రతిష్ఠాకరములు మఱిరెండె యగున్—
రహిని సముద్రరశనయగు
మహియును, మీనెచ్చెలియగు మహిళామణియున్.

సఖు—మేము సంతుష్టిపొందినారము.

ప్రియం—(దృష్టిసారించి) అనసూయా! ఇదిగో! ఈవంక దృష్టినిగిడించుచు వేడుకతో లేడిపిల్ల తల్లి నేలాగున వెదకుచున్నదో చూడు. దానిని తల్లితోఁగూర్తమురమ్ము. (అని యిద్దరును వెళ్ళఁబోవుచున్నారు.)

శకుం—సఖులారా! నేనసహాయురాల నగుదును. మీలో నొకరు నాయొద్దనుండు.

సఖు—భూమికంతకు రక్షకుఁడయినవాఁడే నీచెంతసహాయుఁడుగానున్నాఁడు.

(అని వెళ్లుచున్నారు.)

శకుం—హా! సఖు లెట్లు వెడలిపోయిరి!

రాజు—నిరుస్సంభ్రమెందుకు? ఈసేవకజనుఁడు నీనమిాపము ననే యున్నవాఁడు.

ఉ. చల్లనివై శ్రమం బడఁవఁ జాలినతామరపాకువీవనల్
మెల్లనఁ గొంచు వీచుదునొ మిక్కిలి శీతలమైనవాయువుల ?
సల్లలితారుణాబ్జసదృశంబగు నీచరణద్వయంబు నో
పల్లవపాణి! నాతొడలపై నిడి హాయిగఁ బట్టువాఁడనో ?

శకుం—మాననీయులైన వారియెడ నపరాధము చేయఁజాలను.

(అని లేచి వెళ్లఁబోవుచున్నది.)

రాజు—సుందరీ! ఇప్పు డెండ చల్లారలేదు. నీశరీరస్థితియు నీలాగుననున్నది.

క. నలినీదళకల్పితమై
వెలయుకుచావరణమున్న విరిపానువు ని
మ్ముల విడిచి యెండలో నెట
కలఘుకృశాంగములతోడ నరిగెద వబలా ?

(అని బలవంతముగా నామెను మరల్చుచున్నాఁడు.)

శకుం—పౌరవా! సౌశీల్యమును గాపాడుము. మన్మథపీడితురాలనైనను నేను స్వతంత్రురాలను గాను.

రాజు—బేలా! గురుజనులవలనిభయము విడువు. ధర్మవేత్తయుఁ బూజ్యుఁడునగు కులపతి యిందునకయి నీయందుఁ దప్పుపట్టఁడు. ఇంతియకాదు.

గీ. పడఁతి! రాజర్షి కన్యలు పలువురిలను
వలచి గాంధర్వవిధిచేత వలయువారిఁ
బరిణయంబయి తముఁగన్నవారిచేతఁ
బొగడఁబడిరని వినలేదె పూర్వమందు ?

శకుం—ఆర్యా ! ఇప్పుడు నన్ను విడువవలయును. మరల సఖీజనులఁ గని యనుమతంబు వడసి వచ్చెద.

రాజు—ఆలాగుననే విడిచెదను.

శకుం—ఎప్పుడు ?

రాజు—

గీ. లలన ! యపరిక్షతముఁ గోమలంబు నైన
క్రొత్తపూఁదేనె భృంగంబు క్రోలినట్లు
నీయనుగ్రహమునఁజేసి నేనొకింత
తవిలి నీయధరసుధను ద్రావుపిదప.

(అని యీమె ముఖము నెత్తఁబోవుచున్నాఁడు.)

శకుం—(నాట్యముచే మోముత్రిప్పుకొనుచున్నది.)

(తెరమఱుఁగున)

ఓచక్రవాకకాంతా ! నీసహచరుని వీడ్కొనుము. రాత్రి సమీపించుచున్నది.

శకుం—(ఆలకించి తొట్రుపాటుతో) ఓపౌరవా ! సందేహము లేదు. నాదేహస్థితిని దెలిసికొనుటకయి పూజ్యురాలయిన గౌతమి యిచ్చటికి వచ్చుచున్నది. ఆకొమ్మలచాటున దాఁగియుండుము.

రాజు—ఆలాగుననే. (అని దాఁగుకొనుచున్నాఁడు.)

[అంతచేత పాత్రమునుబట్టుకొని గౌతమియు సఖులును ప్రవేశించు చున్నారు.]

సఖు—అమ్మా ! గౌతమీ ! ఈలాగు. ఈలాగు.

గౌత—(శకుంతలవద్దకువచ్చి) బిడ్డా ! కాఁక నొందిననీదేహము చులుకగా నున్నదా ?

శకుం—అమ్మా ! కాఁక నాకిప్పుడు విశేషముగానున్నది.

గౌత—మంత్రించిన యీదర్భోదకముచేత నీశరీరము స్వస్థపడును. (అని శకుంతల శిరస్సుమీఁదచల్లి) ఓబిడ్డా! ప్రొద్దువాలుచున్నది. పర్ణశాలకు వెళ్లుదము రమ్ము. (అనిలేచుచున్నారు.)

శకుం—(మనసులో) హృదయమా! మొదటనే యనాయాసముగా సంప్రాప్తమయిన మనోరథమునందును పిఱికితనమును విడువవైతివి. ఇప్పుడుమించెనని పశ్చాత్తాపపడుచున్న నీకు సంతాపమెట్లు పోవును? (మఱియొక యడుగు నడచి ప్రకాశముగా) సంతాపమును బోఁగొట్టెడి యోలతీవెగుంపా! మరలివచ్చి నిన్ననుభవించుటకు సెలవువేఁడెదను.

(అని దుఃఖముతో చెలులతోఁ గూడ నిష్క్రమించినది.)

రాజు—(పూర్వస్థానమునకువచ్చి నిట్టూర్పువిడిచి) ఆహా! అభీప్సితకార్యసిద్ధికి విఘ్నములెన్నియైనను దటస్థించునుగదా!

గీ. మాటి కధరంబు వ్రేళ్లతో మాటికొనుచు
నడ్డగింపుమాటలను విహ్వలతఁజూపి
మూఁపువంకఁ ద్రిప్పినకల్కిముద్దుమోము
లేవనెత్తియు ముద్దిడలేకపోతి!

నేనిప్పు డెక్కడకుఁబోవుదును? ప్రియురా లనుభవించి విడిచిన లతావలయములుగల యిక్కడనే ముహూర్తమాత్ర ముండెదను.

(అంతటనుజూచి)

మ. ఇది యాకన్నియ మున్ బరున్నశిలపై నింపొందుపూశయ్య; యి
య్యది గోటన్నళినీదళంబుపయి వ్రాయంగన్నసల్లేఖ; య
ల్లదిహస్తంబుననుండి జాఱినబిసాలంకార; మీక్షించియున్
గదలంజాలను శూన్యవేతసలతాగారంబునందుండియున్.

[తెరమఱుఁగున]

ఓరాజా!

శా. సాయంకాలమునందుఁ జేయఁదగుభాస్వద్యజ్ఞకర్మోత్కరం
బాయారీతుల సాగుచుండఁగను సంధ్యామేఘచిత్రంబులై
యాయగ్నిప్రభనొప్పు వేదికడ నత్యంతోగ్రరాత్రించర
చ్ఛాయల్ పెక్కు బహుప్రకారముల సంచారంబుగావించెడున్.

రాజు.—ఇదె ఇదె వచ్చుచున్నాఁడను.

(అందఱు నిష్క్రమించిరి.)

ఇది తృతీయాంకము.

శ్రీ

అభిజ్ఞాన

శాకుంతలనాటకము.

చతుర్థాంకము.

రంగము—ఋషివనము.

(అప్పుడు పూలుకోయుట నభినయించుచు అనసూయయు, ప్రియంవదయు ప్రవేశించుచున్నారు.)

అన—ఓసీ! ప్రియంవదా! మనశకుంతల గాంధర్వవివాహ విధిచేత తగినభర్తను బరిణయమయినదని నామనస్సునకు సంతోషముగానే యున్నదికాని యిది యొక్కటి యాలోచింపవలయును.

ప్రియం—ఏది?

అన—ఇప్పుడారాజేంద్రుఁడు యజ్ఞము పరిసమాప్తినొందించి ఋషులచేత వీడుకొల్పఁబడినవాఁడయి తనపురమును బ్రవేశించి యంతఃపురము చూచినతరువాత నిక్కడి వృత్తాంతమును తలపెట్టునో తలపెట్టఁడో!

ప్రియం—ఆవిషయమున దిగులొందకుము. అటువంటిరూప విశేషము గుణాభావముగానుండదు. ఇఁక నేమంటివేని, ఇప్పుడీవృత్తాంతమును విని కణ్వమహాముని యేమిసెలవిచ్చునో తెలియదు.

అన—ఆయన యభిమత మెట్లుండునో నే నెఱుఁగుదును.

ప్రియం—ఎట్లు?

అన—మొదటినుండియు గుణవంతునకుఁ గన్య నీయవలయునని యే యాయనసంకల్పము. అది దైవమే సమకూర్చి నప్పుడు పెరనాయాసముగాఁ గృతార్థులగుదురు.

ప్రియం—(పూలబుట్టను చూచి) చెలియా! ఈకోసినపూవులు దేవతాపూజకు చాలునుగదా?

అన—మఱియు మనము ప్రియసఖియైన శకుంతలయొక్క సౌభాగ్యదేవతకుఁగూడ పూజ చేయవలెను.

ప్రియం—అవును. (అని మరల పూలుకోయుచున్నారు.)

(తెరమఱుఁగున)

ఓహో! ఇదిగో నేను వచ్చినాఁడను.

అన—(ఆలకించి) సఖీ! అతిథిమాటలాగున నున్నది.

ప్రియం—శకుంతల పర్ణశాలయొద్దనేయున్నది. (ఆలోచించి) కాని నేఁడామెమనను మాత్రము మఱియొకచోట నున్నది.

అన—అట్లయిన, పూవు లింతేచాలును. వెళ్లుదమురమ్ము.

(అని యిద్దఱును నడిచిరి.)

(మరల తెరమఱుఁగున)

ఓసీ! అతిథిని బరాభవించితివి!

గీ. ఎవనినో తదేకచింతతో నెంచుకొనుచు,
నెదుటనున్నతపోధను నెఱుఁగవు నను;
మగుడఁ జెప్పిన నతఁడు నిన్ మఱచుఁగాక
మత్తుఁ డెద వెన్క పనిమాట మఱచునట్లు.

ప్రియం—అయ్యో! అప్రియమే సంభవించినది! పరధ్యానముచేత శకుంతల పూజార్హులైనయెవ్వరియెడలనో యపరాధము చేసినది. (ముందువంకఁజూచి) అదిగో ముక్కుననే కోపముండుదుర్వాసమహర్షి. అతఁడీప్రకారముగా శపించి దుర్వారకోపముతో మహావేగముగాఁ బోవుచున్నాఁడు. అగ్ని లేక దహించుటకు మఱియెవ్వఁడు శక్తుఁడగును?

అన—ప్రియంవదా! నీవుపోయి పాదములమీఁదఁబడి యీ తని మరలింపుము. ఇంతలో నే నర్ఘ్యోదకమును గొనివచ్చెదను.

ప్రియం—ఆలాగే. (అని నిష్క్రమించుచున్నది.)

అన—(ఒకయడుగునడచి తొట్రుపాటుతో) అయ్యో! తొం దరపడి నడుచుటచేత పుష్పపాత్రజాతి నాచేతిలోనుండి పడిపోయి నది! (అని పూవులను పోగుచేయుచున్నది.)

ప్రియం—(మరలవచ్చి) నఖి! స్వభావకుటిలుఁడయిన యతఁ డెవ్వరిప్రార్థన నంగీకరించును? అయినను, అతని నెట్లో కొంతసద యునిగాఁ జేసివచ్చితిని.

అన—(చిఱునవ్వుతో) అతనియెడ నదియు గొప్పయే. చెప్పు.

ప్రియం—ఎంతప్రార్థించినను మరలకున్నప్పుడు నే నిట్లు విన్న వించితిని—"దేవా! ఇది ప్రథమ మగుట విచారించి మీతపఃప్రభావ మెఱుఁగని యీబిడ్డయెడఁ గలయీయొక్కయపరాధమును క్షమింపఁ దగును."

అన—తరువాత. తరువాత.

ప్రియం—తరువాత నతఁడు—"నావచన మన్యథాకాఁగూడ దు. అయినను, ఆనవాలుగానిచ్చిపోయినయాభరణమును జూపఁగానే శాపవిముక్తియగును."— అని పలికి తనంత నంతర్హితుఁడయ్యెను.

అన—ఇప్పు డూఱడిలి యుండవచ్చును. ఆరాజేంద్రుఁడు తానువెళ్లునప్పుడు స్మరణార్హమగునని తనపేరుచెక్కినయుంగరమును స్వయముగానే శకుంతలచేతికిఁ బెట్టినవాఁడు. కాఁబట్టి తగినయుపాయ ము శకుంతలచేతిలోనే యున్నది. మనమిఁక దేవకార్యమును నిర్వర్తిం తము రమ్ము. (అని నడుచుచున్నారు.)

ప్రియం—(చూచి) అనసూయా! ముఖమెడమచేతిపైనుంచు కొని చిత్తరువుబొమ్మవలె మనప్రియసఖి యెట్లున్నదో చూడు. మగని

మీఁది చింతచేతఁ దన్నుఁదానే యెఱుఁగకున్నది. ఇఁక నతిథివిషయమునఁ జెప్పనేల ?

అన — ప్రియంవదా! ఈవృత్తాంతము మనయిద్దఱినోటనే యుండవలయునుజుమీ. స్వభావమృదులయైన ప్రియసఖిని రక్షింప వలయునుగదా ?

ప్రియం — నవమాలికను వేఁడినీళ్లతో నెవ్వఁడుతడుపును ?

(అని యిద్దఱును నిష్క్రమించిరి.)

ఇది విష్కంభము.

రంగము — ఋష్యాశ్రమప్రాంతము.

[అప్పుడు నిద్రనుండిలేచి కణ్వశిష్యుఁడు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.]

శిష్యు — ప్రవాసమునుండి వచ్చినపూజ్యుఁడయిన కణ్వమహర్షి నన్ను వేళచూచి రమ్మని పంపెను. బయలువెళ్లి రాత్రి యెంత యవశిష్టమున్నదో చూచెదను. (అని కొంచెమునడచిచూచి) అయ్యో! తెల్లవాఱిపోయెను! అట్లేకదా ?

చ. ఒకదెస నస్తశైలమున కోషధినాథుఁడు పోవుచున్న వాఁ
డొకదెస భాస్కరుం డుదయమొందె ననూరుపురస్సరంబుగా ;
నొక సమయంబునందె వ్యసనోదయముల్ గనె రెండు తేజముల్,
ప్రకటసుఖంబు దుఃఖమును బ్రాణులకిట్లని తెల్పుకై వడిన్.

మఱియును,

గీ. సోముఁ డంతర్హితుఁడు గాఁగ శోభ యెడలి
చూడనగు నల్ల కుముదిని సొబగుతూలి ;
వనితలకు వల్లభవియోగజనితమైన
దుఃఖములెకావె యత్యంత దుస్సహములు ?

అన—(ప్రవేశించి తెరమాటున) ఈవిధముగా విషయసుఖ మెఱుఁగనిఋషులకును దెలిసియున్నప్పుడు, రాజు శకుంతలయెడఁ జేసినది గొప్పయన్యాయమే.

శిష్యు—ఇప్పుడు హోమవేళ యయినదని గురువులకు నివేదించెదను. (అని వెళ్లుచున్నాఁడు.)

అన—నాకిది తెలిసినను నే నేమిచేయఁగలను? నా కేపని చేయుటకును కాళ్లును జేతులు నాడకున్నవి. సత్యసంధుఁడు కాని యాతనియెడఁ దగులునట్లుచేసి మన చెలికత్తెను శూన్యహృదయను గాఁజేసెనుగనుక మన్మథుఁడిఁకఁ గృతార్థుఁడౌనుగాక! (ఆలోచించి) ఒకవేళ దుర్వాసునిశాపమే యతనికీమఱపును గలిగించుచున్నదేమో! అట్లుగాకున్న, ఆరాజేంద్రుఁ డటువంటిబాసలు చేసి యింతకాలము లేఖనైన నేల వ్రాయకుండును? కాఁబట్టి యీయుంగరము గుఱుతుగా నాతనికంపవలెను. ఎప్పుడును దుఃఖములపాలయ్యెడి యీతాపసజనము నెవ్వఁడు మన్నించును? ప్రవాసమునుండివచ్చిన తండ్రియైన కణ్వునకు శకుంతల దుష్యంతునిఁ బరిణయమై గర్భవతియైనసంగతిని నివేదించుట కుద్యుక్తురాల నయినను, నాసఖియెడఁ దప్పుపట్టు నేమోయని విన్నవింపఁ జాలకున్నాను. ఈవిధముగా మించినదానికి మన మేమి చేయఁగలము?

ప్రియం—(ప్రవేశించి హర్షముతో) సఖీ! శకుంతలయొక్క ప్రయాణోత్సవమును నడుపుటకయి త్వరగారమ్ము.

అన—సఖీ! అదియెట్లు?

ప్రియం—విను. నేనింతకమునుపు సుఖముగా నిద్రపట్టినదేమో యడుగుటకు శకుంతలయొద్దకు వెళ్లితిని.

అన—తరువాత. తరువాత.

ప్రియం—అప్పుడు సిగ్గుచేతఁ దలవంచుకొనియున్న యామెను

గాఁగిలించుకొని కణ్వుఁడే స్వయముగా నిట్లుశ్లాఘించెను. కన్నులఁ బొగ క్రమ్ముకొనియున్నను భాగ్యవశముచేత సోమయాజిచేతియాహుతి యగ్నిహోత్రములోనే పడినది. బిడ్డా! మంచిశిష్యున కిచ్చినవిద్య వలెనే నీవును నాకు సంతోషహేతువ వైతివి. ఇప్పుడే ఋషులను దోడిచ్చి నిన్ను నీభర్తసన్నిధికిఁ బంపెదను."

అన—తండ్రియైన కాశ్యపున కీవృత్తాంత మెవ్వరుచెప్పిరి?

ప్రియం—అగ్నిహోత్రగృహమునఁ బ్రవేశించినప్పు డాతనికి ఛందోబద్ధమయిన యొకయశరీరవాక్కు చెప్పినది.

అన—(విస్మయముతో) అదియేదో చెప్పు.

ప్రియం—(దేవభాషతో)

గీ. దహనమును జమ్మికొమ్మలోఁ దాల్చినట్లు,
భూతలసమృద్ధికొఱకు నీపుత్త్రికయును
దనకడుపున దుష్యంతదత్త తేజ
మును ధరించియున్నదిసుమ్ము, భూసురేంద్ర!

అన—(ప్రియంవదను కౌఁగిలించుకొని) సఖీ! నాకు సంతోషముగా నున్నది. బహుసంతోషముగా నున్నది. కాని యిప్పుడే శకుంతల యత్తింటికిఁ బంపఁబడుచున్నదనుటచే నాసంతోషము కొంత చింతతోఁ గూడినదైనది.

ప్రియం—సఖీ! మనచింత కేమి? ఆమెను వినోదింపఁజేయుదము. అందువలన మనశకుంతల సుఖపడనీ.

అన—చెలీ! అట్లయిన, నే నీమామిడికొమ్మం దగిలించిన కొబ్బరియాకులబుట్టలోఁ జిరకాలమునుండి యీమెనిమిత్తమే దాఁచియుంచిన పొగడపూలదండను నీవు పట్టుకొనిరమ్ము. నేనింతలో నామెకు గోరోజనముతోను, తీర్థమృత్తికతోను, జెఱుకుచిగుళ్లతోను మంగళార్థమయి మైపూఁతను జేసెదను.

ప్రియం——అలాగే చేయుము. (అనసూయ వెళ్లఁగా, ప్రియం వద. పూలదండను గైకొనుచున్నది.)

[తెరచాటున]

గౌతమీ! శార్ఙ్గరవశారద్వతులను శకుంతలను దీసికొనిపోవుటకై నియమింపుము.

ప్రియం——అనసూయా! వేగిరమురమ్మా. ఇదిగో హస్తినాపురమునకు వెళ్లెడుఋషులు సందడించుచున్నారు.

అన——(ప్రవేశించి చేయిపట్టుకొని) సఖీ! పోదమురమ్మా. (అని నడుచుచున్నారు.)

ప్రియం——(చూచి) ఇదిగో సూర్యోదయవేళకే తలయంటుకొని, నీవారాక్షతములను జేతఁబట్టుకొని యాశీర్వదించెడి ఋషిభార్యలచే శ్లాఘింపఁబడుచు, శకుంతల యిక్కడనేయున్నది. ఈమెయొద్దకు వెళ్లుదము. (అని సమీపమునకు వెళ్లుచున్నారు.)

[అప్పుడు పయినిచెప్పిన పరివారముతో శకుంతల ప్రవేశించుచున్నది.]

మొదటిఋషిపత్ని——(శకుంతలతో) బిడ్డా! భర్తయొక్క బహుమానసూచకముగా "పట్టపుదేవి" నామమును పొందుమా.

రెండవది——బిడ్డా! వీరమాతవుగమ్మా.

మూడవది——చిన్నదానా! మగనిమన్ననను బొందుము.

(అని దీవించి గౌతమితప్ప తక్కినవారు నిష్క్రమించిరి.)

సఖులు——(దగ్గరగా వెళ్లి) సఖీ! మంగళస్నానము చేసితివా?

శకుం——నాసఖులారా! రండి. ఇక్కడఁగూర్చుండుఁడు.

సఖు——(మంగళపాత్రమును బుచ్చుకొని కూరుచుండి) సఖీ! సరిగానుండుము. మేము నీకు మంగళప్రదమయిన యలంకారమును జేసెదము.

శకుం——ఇది నాకు మిక్కిలి యాదరణీయము. ఇఁకనాకు సఖుల చేతియలంకారము దుర్లభముగదా ? (అని కన్నీరు విడుచుచున్నది.)

సఖు——సఖీ ! ఇట్లు శుభసమయమునం దేడుచుట నీకుఁ దగదు. (అని కన్నీరుతుడుచుచు నలంకరించుచున్నారు.)

ప్రియం——అయ్యో ! ఆభరణార్హమయిన నీరూపమున కాశ్రమమున లభించెడి యీయలంకారములు వికారములుగానున్నవి.

ఋషికుమారులు——(కానుకలు పట్టుకొని ప్రవేశించి) ఇవిగో నగలు. ఈమెకలంకరింపవలయును. (అందఱును చూచి యాశ్చర్యపడుచున్నారు.)

గౌత——వత్సా ! హారీతా ! ఇవియెక్కడివి ?

ప్రథముఁడు——గురువులయిన కణ్వునిప్రభావమువలనఁ గలిగినవి.

గౌత——ఏమి ? ఆయన మనసంకల్పమువలనఁ గలిగినవా ?

ద్వితీయుఁడు——కాదు వినుము. శకుంతలనిమిత్తమయి వనస్పతులనుండి పుష్పములు తెండని పూజ్యుఁడైనకణ్వమహర్షి మాకాజ్ఞ యిచ్చెను. అందువలన నిప్పుడు——

చ. తరువొకటిచ్చెఁ జంద్రవిశదంబగు మేలిమిపట్టువస్త్రమున్,
జరణ మలంకరింప నిడెఁ జక్కనిలత్తుక నొక్కవృక్ష, మా
భరణము లిచ్చెఁ గొన్ని, మణిబంధముదాఁకను బైకినెత్తి త
త్తరులచిగుళ్లనవ్వవనదైవతపాణి పయోరుహంబులన్.

ప్రియం——(శకుంతలను జూచి) చెలియా ! ఈవనదేవతాప్రసాదము నీవు భర్తృగృహమునం దనుభవింపఁదగిన రాజ్యలక్ష్మికి సూచకముగా నున్నది.

శకుం——(లజ్జ నభినయించుచున్నది.)

ప్రథముఁడు——గౌతమా ! రమ్మురమ్ము. స్నానముచేసివచ్చిన కణ్వమహర్షికి వనస్పతులసేవను నివేదింతము.

ద్వితీయుఁడు—ఆలాగుననే. (అని యిద్దఱును నిష్క్రమించుచున్నారు.)

ప్రియం—సఖీ! మేమెప్పుడును భూషణముల నుపయోగించినవారముకాము. అయినను జిత్తరువును వ్రాయనేర్చి యుండుటచేత నీయంగముల కాభరణముల నలంకరించుచున్నాము.

శకుం—మీనేర్పు నేనెఱుఁగుదును. (అప్పుడిద్దరును నగలు పెట్టుచున్నారు.)

(అప్పుడు స్నానముచేసివచ్చి కణ్వుఁడు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.)

కణ్వ—

ఉ. కొందలమందె డెందము శకుంతల తానివుడేగునం చయో!
క్రందుగ బాష్పరోధమున గంఠమునుం జెడె; దృష్టి మాంద్యముం
బొందె; నొకింతపెంచిన తపోధనులే యిటుకుంద, నెంతగాఁ
గుందుదురో తమంతఁగనుకూఁతులఁ బాయుగృహస్థు లక్కటా!

(అని తిరుగుచున్నాఁడు.)

సఖు—సఖీ! శకుంతలా! నీకిప్పు డలంకార మయినది. ఇఁక నీ పీ వెలిపట్టుచీరను గట్టుకొమ్మ.

శకుం—(లేచి కట్టుకొనుచున్నది.)

గౌత—బిడ్డా! ఇదిగో నీతండ్రి యానందరసము వెల్లిగొలుపు కన్నులతోఁ గాఁగిలించుకొనువానివలె వచ్చుచున్నాఁడు. ఇప్పుడు గౌరవంబు నడుపుము.

శకుం—(సిగ్గుతో) అయ్యా! నమస్కరించుచున్నాను.

కణ్వుఁడు—కుమారీ!

క. అల శర్మిష్ట యయాతికి
వలెఁ బ్రేమాస్పదవుగమ్మ వరునకు నీవున్;

జెలువరో! యీసతి పూరుని
పొలుపున, సామ్రాజ్యమేలు పుత్త్రునిఁగనుమా.

గౌత—దేవా! ఆశీర్వచనములు కావు. ఈ రెండును బిడ్డకువరములే.

కణ్వ—కుమారీ! ఇక్కడ నిప్పుడే హోమముచేసిన యీ యగ్నిహోత్త్రునకుం బ్రదక్షిణంబు చేయుము.

శకుం—(అట్లుచేయుచున్నది.)

కణ్వ—(ఋక్ఛందస్సుచేత నాశీర్వదించుచున్నాఁడు.)

గీ. వేదియంతట సమిధలు వెలుఁగుచుండఁ,
బ్రక్కలను దర్భనిచయంబు పఱుపఁబడుచు,
హవ్యగంధంబునఁ గలుషమడఁచునట్టి
సిద్ధయాగాగ్ని నిను శుద్ధఁ జేయుఁగాత!

ఇప్పుడు బయలుదేరుము. (దృష్టినిగిడించి) ఏరీ యాశార్ఙ్గరవ శారద్వతులు?

శిష్యులు—(ప్రవేశించి) దేవా! ఇదిగోవచ్చినారము.

కణ్వ—శార్ఙ్గరవా! నీచెల్లెలికి దారిచూపుము.

శార్ఙ్గ—అమ్మా! ఈలాగు. ఈలాగు. (అని యందఱును నడుచుచున్నారు.)

కణ్వ—సన్నిహితములయియున్న యోతపోవనవృక్షములారా!

చ. ఎవతె జలంబు మీకిడక యెన్నఁడుఁద్రాగదు తానుముందుగా
నెవరితె ప్రేమచేఁ జిదుమ దీప్సితభూషణమయ్యు మీచిగు
ళ్లెవతెకు మీరుతొల్త ననలెత్తుట పండువుగాఁగనుండు నా
ప్రవిమలగాత్రి యేఁగుఁ బతిపజ్జకు నంద అనుజ్ఞ యీయరే.

(కోకిలకూఁతవిని)

గీ. ఈవిధంబునఁ బికమృదురావమునను
బ్రతివచనమిచ్చెఁగావున, వననివాస

బంధువర్గములయియున్న వనమతీరు
హంబులు శకుంతల ప్రయాణ మనుమతించె.
(ఆకాశమునందు.)

గీ. ఎడనెడను దమ్మికొలఁకుల నింపుమీఱి,
తరులనీడలచే నెండతగులకుండి,
యంబుజపరాగమున మెత్తనగుచు, సతికిఁ
బథము శుభమిచ్చు ననుకూలవాయువులను.

(అందఱును విస్మయముతో నాలకించుచున్నారు.)

గౌత—బిడ్డా! బంధువులయెడ స్నేహముగల యీవనదేవతలు వెళ్లుటకు నీకనుజ్ఞ యిచ్చినవి. యీదేవతలకు మ్రొక్కుము.

శకుం—(నమస్కారపూర్వకముగా నడచి రహస్యముగా) సఖీ! ప్రియంవదా! భర్తనుదర్శించుటకయి వేడ్కగలిగియున్నను, ఆశ్రమమును విడువవలె ననుదుఃఖముచేత నాపాదములు ముందుకు సాగకున్నవి.

ప్రియం—తపోవనమును విడువలేక సంచలించుచున్నది. నీవొక్కతెవేకావు. నీచేత విడువఁబడనున్న యీతపోవనముయొక్కయు నవస్థనుజూడుము.

గీ. మృగతతులు దర్భకబళంబు మ్రింగకుండె;
నెమిలిగుంపులు తమవర్తనములు మానె;
పండుటాకులరాల్చుచు భవ్యలతలు
బాష్పకణములు విడిచెడుపగిది నుండె.

శకుం—(స్మరణకు దెచ్చుకొని) తండ్రీ! నాసహోదరియగు మాధవీలతనిప్పుడు సెలవడిగివచ్చెదను.

కణ్వ—బిడ్డా! నీకు దానియెడఁ గల సోదరీస్నేహము నేనెఱుగుదును. అది యిదిగో దక్షిణమున నున్నది.

శకుం—(లతనుజేరి కౌఁగిలించుకొని) లతాసహోదరీ ! నీవు క్రొమ్మావితోఁగూడియున్నను, ఇచ్చట నీశాఖాభుజంబులచేత నన్నాలింగనము చేసికొమ్ము. ఇది మొదలుకొని నేను నీకు దూరస్థురాల నగుదును—ఓతండ్రీ ! దీనిని నాకుమాఱుగాఁజూచుకొమ్ము.

కణ్వ—శకుంతలా !

గీ. తొలుత నీనిమిత్తము నేను దలఁచినట్లు
పుణ్యమున నీకుఁ దగుభర్తఁ బొందితీవు ;
మావిఁజేపట్టె నెలమి నీమాధవియును ;
గాన మీకయి యిఁకఁ జింత మానియుందు.

ఇఁక దారిని నడువుము.

శకుం—ఇదిగో నాలతాపుత్రికయైన, వనజ్యోత్స్నతోఁగూడఁ జెప్పివచ్చెదను. (లతనుడాసి ముద్దుపెట్టుకొని) ఓబిడ్డా ! ఇన్నాళ్లు పెంచి నిన్ను దిగవిడిచి పోవుచున్నాననివాడిపోకు. మాతండ్రిగారు నిన్ను నామాఱుగాఁ జూచుకొందురు. నన్నుఁబంపుము. (చెలికత్తెలతో) చెలులారా ! దీనిని మీయిద్దఱికి నప్పగించెదను.

సఖు—మాయిద్దఱనెవ్వరికొప్పగించిపోయెదవు ? (అని కన్నీరు విడుచుచున్నారు.)

కణ్వ—అనసూయా ! ఏడువవలదు. మీరేకదా శకుంతలకు ధైర్యము చెప్పవలసినవారు ! (అందఱును నడచుచున్నారు.)

శకుం—నాయనా ! ఇదిగో పర్ణశాలసమీపమునఁదిరుగుచుఁ గడుపుతోనుండుటచేత మెల్లఁగా నడుచుచున్నయీలేడి యెప్పుడు సుఖప్రసవ మగునో యప్పుడే యాశుభవార్తం దెలుపుటకయి యెవ్వరినైనం బంపుము.

కణ్వ—నేనిది మఱచిపోను.

శకుం.—(గమనప్రతిబంధమునటించి) ఎవరిది ? నాచీర పట్టుకొనినిలుపుచున్నారు ! (అని వెనుకకు తిరుగుచున్నది.)

కణ్వ.—బిడ్డా !

గీ. కఱకుకుశ గ్రుచ్చుకొని నోరు గాయమైనఁ,
బూయుచును గారనూనెను, బుంకుమాన్పి,
ప్రేమచేఁ జామలనుమేపి, బిడ్డవలెను
బెంచుటను దారిఁబాయ దీపిల్లలేడి.

శకుం.—బిడ్డా ! సహవాసులఁ బరిత్యజించి యేగెడునన్నేల వెంబడించెదవు ? పుట్టినతోడనే తల్లిచే విడువఁబడియుఁ బెరిఁగితివి. ఇప్పుడును నాచే విడువఁబడిననిన్ను మానాయనగారే విచారింతురు. ఇఁక వెనుకకు మరలుము. (అని యేడ్చుచు నడుచుచున్నది.)

కణ్వ.—బిడ్డా ! కన్నులుతుడుచుకొని తిన్నఁగా దారిచూచి నడువుము.

గీ. ఱెప్పలెత్తినకన్నులఁ గప్పి, దృష్టి
జాడ్య మిడుబాష్పముల నిల్పుస్థైర్యమునను ;
దారిచూడక నడువఁ, బదద్వయంబు
జాఱు నీహెచ్చుతగ్గుసరణియందు.

శార్ఙ్గ.—దేవా ! బంధుజను లుదకప్రదేశమువరకే కూడ రాఁదగినవారనిశాస్త్రము. ఇదిగో సరస్తీరము. ఇక్కడమాతోఁ జెప్పవలయుదానినిజెప్పి మీరు వెనుక మరలఁ దగును.

కణ్వ.—అట్లయిన మనమిూపాలచెట్టు నీడను నిలుతము.
(అందఱును నడచి నిలుచున్నారు.)

కణ్వ.—(తనలో) పూజ్యుఁడయిన దుష్యంతునకు మేమిప్పుడేమని సందేశముపంపిన యుక్తముగా నుండును ? (అని యాలోచించుచున్నాఁడు.)

శకుం.—(రహస్యముగా) సఖీ! చూడు. తామరాకుచాటున దాఁగిన ప్రియవల్లభునిగానక యాతురయై చక్రవాకాంగన కూయుచున్నది. ఇందుచే ముందుకార్యము గుష్కరమనుకొనియెదను.

అన.—సఖీ! ఇట్లుతలంపకుము.

గీ. ధవునిఁబాసియు నిది విషాదంబుచేతఁ
గరము దీర్ఘమౌరాత్రిని గడపుచుండు;
విరహదుఃఖ మత్యంతదుర్భరమయైన,
నోర్వఁజేయు నాశాబంధ మొనర దాని.

కణ్వ.—శార్ఙ్గరవా! మీరు శకుంతలను ముందుంచుకొని రాజుతో నావచనములుగా నిట్లనవలయును.

శార్ఙ్గ.—దేవర యానతీయవలయును.

కణ్వ.—ఉ. మమ్ములసత్తపోధనుల, మాన్యభవత్కులమున్,స్వబంధులన్
సమ్మతివేఁడ కీమె యెటొ సల్పినసీపయికూర్మి, నెంచి మా
కొమ్మనునేలుకొమ్మ సరికొమ్మలతో సమగౌరవంబునన్;
బిమ్మటిదెల్లభాగ్యమగుఁ; బేర్కొనరాదది యింతిబంధువుల్.

కణ్వ.—బాలా! నీకునుమేమిప్పుడు బుద్ధులు చెప్పవలయును. మేమువనవాసులమయ్యును లౌకికజ్ఞానము కలవారమేసుమీ.

శార్ఙ్గ.—ధీమంతులకుఁ దెలియనివిషయ మేదియుండును?

కణ్వ.—పుత్రీ! నీవిక్కడనుండి పతిగృహమును ప్రవేశించి—

చ. గురులకు సేవఁజేయు మనుఁగుంగతిఁజూడుము నీసపత్నులన్
వరుఁడలుకన్వహించినను భర్తృవిరుద్ధవుగాకు మీసునన్;
పరిజనులందుఁజూపుము కృపం గడుఁ; బొందకు భాగ్యగర్వమున్;
తిరిగిన నిట్లు, కాంతురు సతీత్వము కాంతలు; నింద్యలొందుచోన్.

గౌతమి యిదియేవిధముగా నెంచునో!

గౌత—వధూజనుల కుపదేశింపవలసినదింతే. బిడ్డా! ఇదియంతయు మనసున నాటించుకొమ్ము.

కణ్వ—బిడ్డా! నన్నును నీసఖీజనమును కౌఁగిలించికొమ్ము.

శకుం—అయ్యా! ఏమి! ప్రియంవదయుననసూయయుఁగూడ నిక్కడనుండియే మరలెదరా?

కణ్వ—బిడ్డా! వీరు నొకరికియ్యఁదగినవారే కాఁబట్టి వీరు నీతోఁగూడ రాఁగూడదు. నీతోఁగూడ గౌతమివచ్చును.

శకుం—(తండ్రిని కౌఁగిలించుకొని) మలయపర్వతమునుండి పెల్లగింపఁబడిన చందనలతవలెనే యిప్పుడు తండ్రియుత్సంగమును విడిచి యన్యదేశమునందు నేనెట్లు ప్రాణములు నిలుపఁగలను?

(అని యేడ్చుచున్నది.)

కణ్వ—బిడ్డా! ఏమి యిట్లుభయపడుచున్నావు?

చ. గరిమ మహాకులీనుఁడగు కాంతునిపట్టపుదేవి వౌచు, దు
ర్భరఘనకార్యవైభవము పైఁబడియుండి ప్రతిక్షణంబు, భా
స్కరు నలపూర్వదిక్కువలెఁ గాంచి పవిత్రునిఁ బుత్రు వేగ, మ
ద్విరహాభవాతిదుఃఖమును బిడ్డ గణింపవు నీవు లేశమున్.

శకుం—(తండ్రిపాదములకు మ్రొక్కుచున్నది.)

కణ్వ—వాంఛితార్థసిద్ధి యగుఁగాక!

శకుం—(సఖులవంక తిరిగి) చెలులారా! మీరిద్దరును నన్నొక్కసారి కౌఁగిలించుకొనుఁడు.

సఖు—(అట్లుచేసి) చెలీ! ఆరాజొకవేళ నిన్ను గురుతుపట్టలేకపోయినపక్షమున, నీవప్పు డతని కాతని పేరుచెక్కిన యీయుంగరమును గనఁబఱుపుము.

శకుం—మీయీసందేహముచేత నాదేహము కంపమొందుచున్నది.

సఖు___చెలీ ! భయపడకు. అతిస్నేహ మెప్పుడును గీడును శంకించుచుండును.

శార్ఙ్గ___అమ్మా ! ఎండఎక్కుచున్నది. నీవు త్వరపడవలెను.

శకుం___(ఆశ్రమమువంక తిరిగి నిలుచుండి) నాయనా ! నేను తిరిగి యెప్పుడీతపోవనమును జూతునోకదా ?

కణ్వ___బిడ్డా వినుము.

గీ. సకలమహికిని జిరముగ సవతివగుచు,
 నవని నప్రతిరథుని దౌష్యంతి నిలిపి,
 పట్టికిఁ గుటుంబభరమిచ్చుభర్తఁగూడి,
 శాంతవై చొత్తు విప్వ గాశ్రమము మరల.

గౌత___బిడ్డా ! ప్రయాణవేళమించిపోవుచున్నది. తండ్రి నింక వెనుకకుఁబంపుము. (కణ్వునిజూచి) ఈమె యెంతతడవైనను మరలమరల మీతోనీలాగునఁ జెప్పుచునేయుండును. మీరు వెనుక మరలవలెను.

కణ్వ___మాతపోనుష్ఠానమునకు భంగము కలుగుచున్నది. కాఁబట్టి యింక మరలఁగోరెదను.

శకుం___(మరల తండ్రి నాలింగనము చేసికొని) నాయనా ! తపశ్చరణముచేతఁ జిక్కిపోయినయీదేహమును నానిమిత్తమయి మిక్కిలి కృశింపనీకుము.

కణ్వ___(నిట్టూర్పువిడిచి)

గీ. పర్ణశాలకు వాకిట బలికిఁగాను
 దల్లి ! నీవిడ్డనివ్వారిధాన్య మడరి
 కలయ మొలచిన మొలకలుగనఁగ, నాకు
 వితతశోకోపశమన మేగతినిగలుగు ?

నడువు. నీకు మార్గమున మేలగుఁగాక !

(అని శకుంతలయు సహచరులును నిష్క్రమించిరి.)

సఖు—(శకుంతలపోయినవంక తడవుచూచి) కటకటా! శకుంతల వనవీధిలోఁ గనుచాటయినది.

కణ్వ—(నిట్టూర్పువిడిచి) అనసూయా! మీచెలికత్తె దాఁటిపోయినది. దుఃఖమడఁచుకొని మీరిటు నాతోఁ గూడ రండు.

సఖు—తండ్రీ! శకుంతలలేని యీతపోవనము పాడుపడినట్టున్నది. మేమెట్లుపోత్తుము?

కణ్వ—స్నేహవృత్తిచేత మీకాలాగునఁ గనఁబడుచున్నది. (విచారముతోనడచి) ఆహా! ఓబిడ్డలారా! శకుంతలను మగనియింటికిఁ బంపివేసి యిప్పుడు స్వస్థతను బొందినాఁడను.

గీ. కన్యయెపుడుఁ బరునిసొత్తె కాన, దాని
నిప్పుడు ప్రతిగ్రహీతకు నప్పగించి,
దాపుడుధనంబు స్వామికిఁదార్చినట్టు
లెంతో నిర్మలమయ్యె నాయంతరాత్మ.
(అని యందఱును నిష్క్రమించుచున్నారు.)

ఇది చతుర్థాంకము.

శ్రీ

అభిజ్ఞాన

శాకుంతలనాటకము.

పంచమాంకము.

రంగము—రాజమందిరము.

[అప్పుడు సింహాసనాసీనుఁడయి రాజును, విదూషకుఁడును ప్రవేశించుచున్నారు]

విదూ—(చెవియిచ్చి) ఓమిత్త్రుఁడా! సంగీతశాలలోపల లక్ష్య ముంచుము. మృదుమధురమయిన తేటపాటలో స్వరసమ్మేళనము విన వచ్చుచున్నది. దేవివైన హంసపదిక వర్ణములు నేర్చుకొనుచున్నదని తలఁచెదను.

రాజు—మాధవ్యా! ఊరకుండు. నేను వినిమెదను.

(తెరమఱుఁగున పాడఁబడుచున్నది.)

ద్విపద. క్రొత్తపూఁదేనియఁ గ్రోలంగనీవు
చిత్తంబుననుగోరి స్వేచ్ఛగానవుకు
క్రొమ్మావివిరిదేనెఁ గోర్కితీరంగ
నమ్మాడ్కిహాయిగా ననుభవించియును,
నిపుడీవు మధుపమా! యింతలోనిచట
నపురూపమైన యీయంబుజవసతి
మరగి సుఖించెడుమాత్రన యెట్లు
మఱవఁగల్గితి తొంటిమావిమంజరిని?

రాజు—అహాహా! ఈపాట రాగప్రవాహిని యగుచున్నది!

విదూ—ఈపాటలోని యక్షరార్థము తమకుఁ బూర్ణముగాఁ దెలిసినదా యేమి ?

రాజు—(చిఱునవ్వునవ్వి) ఈమె యొకప్పుడు నాచేతఁ బ్రేమింపఁబడినది. అందుచేత వసుమతీదేవివిషయమయి యీమె నన్ను నిందించుచున్న దనుకొనియెదను. మిత్రుఁడా! మాధవ్యా! నన్ను నిపుణముగా నెత్తిపొడిచితివని హంసపదికతో నామాటలుగాఁ జెప్పుము.

విదూ—దేవరయాజ్ఞయిచ్చినట్లు చేసెదను. (లేచి) మిత్రుఁడా! అప్సరసచేతిలోఁ బడిన విరాగునివలెనే యీమె యితరులచేఁ జుట్టుపట్టించి కొట్టించెడు నాకిఁక ముక్తియుండదు!

రాజు—పోయి నాగరికవృత్తితో నామెకుఁ దెలుపుము.

విదూ—ఏమిసంగతి ? (అని నిష్క్రమించెను.)

రాజు—(తనలో) అదియేమోకాని గీతార్థమునువిని ప్రియజన వియోగములేకయు నేనేమియుఁ దోఁచనివాఁడనుగా నున్నాఁడను. అట్లుకాదు—

గీ. మున్నెఱుఁగకయు మదినంటుపూర్వజన్మ
భవ్యసఖ్యముల్ స్మరణకు వచ్చుఁగాన
జనుఁడు సుఖితుఁడయ్యు సురూపచయముఁగనియు
సుస్వరంబుల వినియు నుత్సుకతఁగాంచు.

(అని యాకులపాటుతో నుండుచున్నాఁడు.)

[అప్పుడు కంచుకి ప్రవేశించుచున్నాఁడు.]

కంచు—ఆహా! నేనిటువంటియవస్థను బొందినాఁడనుగదా ?

గీ. అవహితుఁడనై కులాచారమనుచు నేను
దాల్చు నీవేత్రయష్టి, యంతఃపురములఁ
గాలమధికంబు చెల్లినకతన నిపుడు
నడువలేని నాకవలంబనమున కయ్యె.

ఓయీ! రాజునకు ధర్మకార్యము మిక్కిలి యనతిక్రమణీయము. అట్లయినను, ఇప్పుడేధర్మాసనమునుండి లేచినయీయనకు మరల శ్రమకలిగించు. కణ్వశిష్యులరాకను దెలుపుటకు మనసుగొలుప కున్నది. అట్లుకాదు. ఈలోకతంత్రాధికారమున కెన్నఁడును విశ్రాంతి లేదు. ఎట్లన—

గీ. అర్కుఁడొక్కమొగినె యశ్వంబులనుగట్టు;
రేయిఁబగలుఁదిరుగు వాయుదేవుఁ;
డవనిభరముఁదాల్చు ననయంబు శేషుఁడు;
ధరణిపాలురకును ధర్మమిదియ.

ఇఁకఁ గణ్వనినియోగము నడపెదను. (అని నడచి చూచి) ఈరాజు—

గీ. నడపి గజయూథముల, నెండఁబడుచుఁబగలు
శీతలస్థలి గజరాజుచేరునట్లు,
ప్రజలఁ దనకన్నబిడ్డలవలెను నడపి
స్వస్థచిత్తుఁడై నిర్జనస్థలముఁజేరె.

(సమీపించి) దేవా! జయమగుఁగాక! జయమగుఁగాక! ఇదిగో వీరె హిమవత్పర్వతప్రాంతవనవాసులయిన తపస్వులు. కణ్వసందేశ మునుగొని స్త్రీలతోఁగూడ వచ్చియున్నారు. విని దేవర యిచ్చవచ్చి నట్లు చేయఁదగును.

రాజు—(ఆదరముతో) ఏమీ? కణ్వసందేశము తెచ్చినవారా?

కంచు—మఱియేమి?

రాజు—ఆశ్రమవాసులయిన వీరలను శ్రౌతవిధిచేత సత్కరించి స్వయముగానే తాను వారినెదుర్కొని తీసికొనిరావలయునని పురోహితుఁడయిన సోమరాతునితోనామాటలుగా విన్నవింపుము. నేనును దపస్విదర్శనమునకుఁ దగినచోటనుండి వారికయి ప్రతీక్షించుచుండెదను.

కంచు—దేవర యాజ్ఞాపించినట్లు చేసెద. (అని నిష్క్రమించు చున్నాఁడు.)

రాజు—(లేచి) వేత్రవతీ! అగ్నిహోత్రశాలకు దారిచూపుము.

ప్రతీహారిణి—దేవా ! ఇటు. ఇటు.

రాజు—(నడచి, అధికారదుఃఖమునుకనఁబఱచి) జనులందఱును గోరినవస్తువ్రలనుబొంది సుఖులగుచున్నారు. రాజులకో కార్యసాఫల్య మయినను దుఃఖమే.

గీ. అగపడఁగనీదు చింత రాజ్యప్రతిష్ఠ ;
రాజ్యపాలనమెంతయు శ్రమకరంబు ;
దండమును జేతఁదాల్చుఛత్రంబుఁబోలె,
రాజ్యమె శ్రమంబునిచ్చుచు శ్రమమునడఁచు.

వైతాళికులు—(తెరలో) దేవా ! విజయమగుఁగాక !

ప్రథముఁడు—గీ. స్వసుఖమును జూడ కలసెదు జగముకొఱకుఁ ;
బ్రతిదినంబును నీకు వ్యాపారమిదియె ;
చెట్టు తీక్ష్ణాతపముఁదాల్చి శిరసుచేతఁ,
దనదునీడచే నాశ్రితతాప మడఁచు.

ద్వితీయుఁడు—గీ. మరలిచెడు శిక్షచేసి దుర్మార్గచరులఁ ;
గలహము లడంతు, వారసి కాతువీవు ;
బంధులెంతటి యైశ్వర్యవంతు లున్న,
బంధుకృత్యంబు నెఱపెదు ప్రజలకీవె.

రాజు—చింతాక్రాంతమనస్కుల మయియున్నను మేమీవచనములచేత నభినవసత్వసంపన్నుల మయితిమి ! (అనినడుచుచున్నాఁడు.)

ప్రతీహారి—క్రొత్తగాఁదుడుచుటచేతఁ బ్రకాశించుచు సమీపమున హోమధేనువున్నయగ్నిహోత్రగృహముయొక్క వెలుపటిగుమ్మమిదె దేవర యెక్కవలయును.

రాజు—(ఎక్కి పరిజనునిమూఁపుమీఁద చేయూఁతచేసి నిలు

చూచుచుండి) వేత్రవతీ! ఏమియుద్దేశించి పూజ్యుఁడయిన కణ్వమహర్షి నాయొద్దకు ఋషులనుబంపియుండును ?

చ. పరమతపోనిరూఢమునివర్యతపస్సులు విఘ్నమొందెనో !
యరయక యెవ్వరైన ఖలు లాశ్రమజంతుల కెగ్గుచేసిరో !
విరుల మదీయదోషమున వృక్షలతావళు లియ్యమానెనో !
యరయఁగలేక సంశయము నాకులపాటు మనంబుచెందెడున్.

ప్రతీ—తమ సుచరిత్రచేత సంతుష్టులయినఋషులు దేవరవారిని గొనియాడుటకయి వచ్చినారని నేనూహించెదను.

[అప్పుడు గౌతమీసహితయైన శకుంతలను ముందిడికొని మునులును వారిముందు కంచుకియు పురోహితుఁడును ప్రవేశించుచున్నారు.]

కంచు—ఆర్యులారా ! ఇటు. ఇటు.

శార్ఙ్గ—శారద్వతా !

చ. ఇలనుమెలంగుభాగ్యనిధి యీనృపుఁ, డేమియు మేరమీఱ కే
కులమున నెంతహీనుఁడును గుత్సితమార్గము పట్టఁ డొక్కఁడున్;
దలఁచెద నట్టులయ్యు, విజనస్థలి మున్ను సతంబునుంటచేఁ,
బలుజనులున్న యీగృహము వహ్నిపరీతగృహంబునట్లెదన్.

శార—పురప్రవేశముచేత నీవిట్లగుట యుక్తమే. నేనును—

ఉ. స్నాతుఁడు కల్మషాంగుఁ గనుచందమునన్, బటుమష్టవర్తనున్
బూతచరిత్రుఁడెంచుగతి, భూరివినిద్రితు మేలుకొన్నవాఁ
డాతతబుద్ధిలోఁ దలఁచునట్లుగ, స్వేచ్ఛమెలంగువాఁడు కా
రాతలబద్ధునట్లుగఁ దలంచెద నీయిహసౌఖ్యచిత్తులన్.

శకుం—(నిమిత్తమునుసూచించి) అయ్యో ! ఏమోకాని నాకుడికన్నదరుచున్నది.

గౌత—బిడ్డా ! నీకీయశుభము తొలంగునుగాక ! నీభర్తకులదేవతలు నీకుశుభములిత్తురుగాక ! (అని నడచుచున్నది.)

పురో—(రాజునుజూచి) ఓతపస్విలారా ! ఇదిగోవర్ణాశ్రమపరిపాలనచేయు మహారాజింతకుమునుపే సింహాసనముదిగి మీనిమిత్తము నిరీక్షించుచున్నాఁడు. ఆయనను సందర్శింపుఁడు.

శార్ఙ్గ—ఓమహాబ్రాహ్మణా! ఇదియెంతయుఁ గొనియాడఁదగినదే. మేమీవిషయమున మధ్యస్థులము.

గీ. తరులు ఫలసమృద్ధిని నమ్రతనువహించు;
మేఘములు నవోదకముల మిగులవంగు;
సత్పురుషు లుద్ధతులుగారు సంపదలను;
పటుపరోపకారులకు స్వభావ మిదియె.

ప్రతీ—దేవా ! ఋషులు ప్రసన్నముఖవర్ణులయి కనఁబడుచున్నారు. అందుచేత వారువచ్చినకార్యము విశ్వాసయుక్తమయినదని నేననుకొనియెదను.

రాజు—(శకుంతలనుజూచి)

గీ. పయిని మేలిముసుంగును వైచికొనుచు,
మేనిచెలువంబు స్ఫుటముగాఁ గానఁబడక,
పండుటాకులలోఁ బల్లవంబువగిది,
ఋషులనడుమనుండినయీమె యెవతియొక్కొ ?

ప్రతీ—కుతూహలముగలదయి నాయూహతిన్నఁగా వ్యాపింపకున్నది. అయిననీమెరూపము చూడఁదగినదిగాఁ గానఁబడుచున్నది.

రాజు—అవుఁగాక ! పరకళత్రమును దేఱిచూడరాదు.

శకుం—(చేయిఱొమ్మునఁజేర్చుకొని తనలో) హృదయమా ! ఏమియిట్లు వడఁకుచున్నావు ? భర్తగారిభావము తెలిసికొన నించుక ధైర్యము వహింపుము.

పురో—(ముందుకువచ్చి) ఇదిగో తపస్విలు విధ్యుక్తముగా నర్చింపఁబడినవారు. ఏదోవీరియుపాధ్యాయులు పంపిన సమాచారము కలదఁట ! దేవా ! వినఁదగును.

రాజు—సావధానచిత్తుఁడనయి యున్నాను.

ఋషులు—(చేతులెత్తి) రాజా ! నీకు జయమగుఁగాక !

రాజు—మీకందఱకును నమస్కరించుచున్నాను.

ఋషులు—ఇష్టార్థసిద్ధి యగుఁగాక !

రాజు—మీతపస్సులు నిర్విఘ్నముగా సాగుచున్నవా ?

ఋషు—గీ. సాధుసంరక్షణము నీవు సలుపుచుండ,
సత్క్రియలకెట్లు విఘ్నముల్ సంభవించు ?
బిట్టుగ సహస్రకిరణుండు వెలుఁగుచుండఁ,
బుడమి నంధకారంబెట్లు పుట్టనేర్చు ?

రాజు—నారాజశబ్ద మిప్పుడుగదా సార్థకమయినది ! పూజ్యుఁడయిన యాకణ్వమహాముని లోకానుగ్రహముకొఱకుఁ కుశలియై యున్నాఁడా ?

ఋషు—తపస్సిద్ధి గలవారికిఁ గుశలము స్వాధీనమే. ఆయన కుశలప్రశ్నపూర్వకముగా మీకిట్లు చెప్పుమనియె.

రాజు—ఆయన యేమని యాజ్ఞాపించినారు ?

శాఙ్గ—"అన్యోన్యసంకేతముచేత నీవుమాపుత్రికను వివాహమాడుటమీయెడఁగలప్రీతిచేత నేనంగీకరించినాఁడను. ఎందుచేతనన

గీ. యోగ్యతములలో నగ్రగణ్యుండ వీవు;
భువి శకుంతల రూపొందుపుణ్యరాసి;
తుల్యగుణయుక్తులగు దంపతులను గూర్చి,
బ్రహ్మ చిరకాలమునకును బాసెనింద.

కాఁబట్టిగర్భిణియైన యీామెను సహధర్మాచరణమునకు స్వీకరింపవలయును" అని

గౌత—అయ్యా ! నాకును గొంతచెప్పనిచ్ఛగలదు. కానినావచనమున కవకాశములేదు. ఎందుచేతనన—

క. గురుజనులయిష్ట మీయమకోరదమ్యే;
నా ప్తబంధుల మీరును నడుగరైతి;
రిట్లు మీలోన మీరొనరించుకొన్న
పనికి నొండొరులకు నేమి పలుకవలయు !

శకుం.—(తనలో) భర్త యేమిపలుకునో !

రాజు.—ఇవి యేటిమాటలు ?

శకుం.—(తనలో) ఈవాగ్విజృంభణము నాకగ్నిహోత్రము గానున్నది !

శార్ఙ్గ.—ఏమిమీతాత్పర్యము ? మీరులోక వ్యవహారమున మిక్కిలి ప్రవీణులుగదా ?

గీ. పుట్టినింటనె పతిగలపొలంతి యున్న
జనులు శంకింతు రన్యథా సాధ్వియైనఁ;
గావునను దదప్రియయైనఁ, గాంత నెపుడు
బంధుజను లుంచఁ దలఁతురు భర్తకడనె.

రాజు.—ఏమి ? మీమానిని పూర్వము నాచేత వివాహమాడఁబడినదా ?

శకుం.—(విషాదముతో మనసులో) హృదయమా ! నీకిప్పుడు బెడదసంభవించినది !

శార్ఙ్గ.—ఏమి ? చేసినపనియెడ ద్వేషమును ధర్మమును తప్పుటయు రాజునకుఁదగునా ?

రాజు.—ఎందుచేత మీరీ యసత్యకల్పనగల ప్రశ్న వేయుచున్నారు ?

శార్ఙ్గ.—ఈవికారములు తఱుచుగా నైశ్వర్యమత్తులకుఁ బుట్టెడివే.

రాజు.—(తనలో) నన్ను వీరు మిక్కిలి తిరస్కరించుచున్నారు.

గౌత—బిడ్డా! నీవు క్షణమాత్రము సిగ్గుపడకుము. ఇప్పుడు నీ మేలిముసుఁగును దీసెదను. అందువలన నీభర్త నిన్నానవాలుపట్టును.

(అని యట్లుచేయుచున్నది.)

రాజు—(శకుంతలనుజూచి తనలో)

చ. ఎదురను గానిపించు నిదె యీయసమానసురూప మార! నే
నిది మొదలం గ్రహించితినొ యే గ్రహింపనొ నిశ్చయింపలే
నెద; హిమపూర్ణకుందమున కేగి ప్రభాతమునందుఁ గాంచుతు
మ్మెదకరణిం ద్యజింపను దమిఁ గ్రహియింపను జాల నిత్తఱిన్.

ప్రతీ—ఆహా! రాజుధర్మదృష్టి! అనాయాసముగా లభించిన యిటువంటిరూపమునుజూచి మఱియెవ్వఁ డాలోచించును?

శార్ఙ్గ—రాజా! ఏమి యూరకున్నావు?

రాజు—ఓతపోధనా! ఎంతయాలోచించినను నేనీమెను బరిగ్రహించుట స్మరణకురాలేదు. అట్లుండఁగా స్పష్టముగాఁ గనబడుచున్న గర్భచిహ్నములుగలయీమెను నేనెట్లు భార్యనుగా నంగీకరింపుదును?

శకుం—(తనలో) ఈయనకు వివాహవిషయముననే సందేహము కలిగినది. ఇఁక దూరముపోయిన నాయాశయెందుకు?

శార్ఙ్గ—ఇదినీకుఁదగదు.

గీ. దొంగిలినసొత్తు దండ్యుఁడౌదొంగకడకె
మరలఁ బంచినకరణి, నమ్మౌని నీవు
కైకొనినయాత్మతనయను గౌరవమున
నీకడకుఁ బంపుట నతండె నింద్యుఁడీవుడు.

శార—శార్ఙ్గరవా! నీవిప్పుడూరకుండుము. ఓశకుంతలా! మేము చెప్పఁదగినది మేము చెప్పితిమి. అందునకితఁ డీవిధమునఁబలుకుచున్నాఁడు. ఈయనకు నమ్మకము పుట్టునట్టు ప్రత్యుత్తరము నీవుచెప్పుము.

శకుం.—(తనలో) అటువంటి యనురాగమున కిట్టిగతి పట్టినప్పుడు నేనుదలఁపించిన ప్రయోజనమేమి ? ఇఁక నన్నుఁగురించి నేను దుఃఖపడ వలసినదే. నిశ్చయము. (ప్రకాశముగా) ప్రాణేశ్వరా ! (అని సగము చెప్పి) ఇప్పుడు వివాహమునందే సంశయము గలిగినదిగనుక, ఇట్లుపిలు వఁదగదు. ఓపౌరవా ! నాఁడా ప్రకారముగాఁ దపోవనమునందు స్వభా వముచేత జేలహృదయముగల నన్ను నీవెన్నోబాసలు చేసి మోస పుచ్చియిప్పుడీవిధమయినమాటలచేతనన్నునిరాకరించుట నీకుఁదగునా ?

రాజు.—(చెవులుమూసికొని) పాపము శమించునుగాక !

గీ. వసుధఁ గూలంకషనదీప్రవాహ మచ్ఛ
జలమును దటస్థతరువును గలఁచునట్లు,
మామకకులప్రశక్తినిమాప, నన్నుఁ
బాతకునిఁజేయనుం బాటుపడిదవేల ?

శకుం.—మంచిది ! తమరు నిజముగాఁ బరభార్య యనుశంకచే తనే యిట్లయితిరేని, ఈయానవాలుచేతఁ దమసందేహనివారణము చే సెదను.

రాజు.—ఇదియుత్తమపక్షము.

శకుం.—(ఉంగరపువ్రేలుతడవి) నావ్రేలియుంగరములేదు. (అని విషాదముతో గౌతమిని జూచుచున్నది.)

గౌత.—శక్రావతారములో శచీతీర్థోదకమునకు నీవు మ్రొ క్కినప్పుడు నీయుంగరము జాఱిపోయినది కాఁబోలును !

రాజు.—(చిఱునవ్వునవ్వి) ఇందుచేతనే స్త్రీలు సమయోచిత బుద్ధి కలవారనిచెప్పుదురు.

శకుం.—ఇందులో విధి యిప్పుడు తనసామర్థ్యమును జూపెను. మీకు మఱియొకటిచెప్పెదను.

రాజు.—ఇప్పుడు చెప్పెడుదాని న్వినవలయును.

శకుం.—ఒకనాఁడు నవమాలికామంటపమునందుఁ దామరాకు దొప్పలోని నీరు తమచేతిలోఁ బోసికొంటిరి.

రాజు.—వినుచున్నాఁడను. అనంతరము.

శకుం.—ఇంతలో నా పెంపుడుబిడ్డయైన దీర్ఘాపాంగ మనులేడిపిల్ల సమీపమునకువచ్చెను. మీరు కనికరముగలవారయి నీవే ముందుగా నీరుత్రాగుమని దానిని నీరు చూపి పిలిచితిరి. పరిచయము లేకపోవుటచేత నది మీచేతిసమీపమునకు రాదయ్యెను. పిమ్మట నీరు నేను చేతఁబట్టుకోఁగానే యది స్నేహముచేత దగ్గఱకు వచ్చెను. అప్పుడు నన్ను మీరీవిధముగా మేలమాడితిరి—అందఱును బంధువులయెడ విశ్వాసముంతురు; మీరిరువురును నరణ్యసంభవులు.

రాజు.—స్వకార్యనిర్వహణనిపుణలయినస్త్రీలీమొదలయిన తేనెలొలుకుకల్లమాటలతో భోగపరాయణుల నాకర్షింతురు.

గౌత.—ఓమహాభాగా! ఇట్లుపలుకఁదగదు. తపోవనమునందుఁ బెరిఁగినయీమె కపటమెఱిఁగినదికాదు.

రాజు.—ఓవృద్ధతపస్విని!

చ. అరయఁగ మానవేతరములై తగుజంతువులందు స్త్రీలలోఁ
గరము నిసర్గపాటవము గన్పడఁ, జెప్పఁగ నేల ప్రాజ్ఞలౌ
తరుణులమాట? తాఁ బరభృతప్రకరం బితరద్విజాళి నం
బరమున కేగుదాఁకఁ బెనుపంగనొనర్పదె కన్నబిడ్డలన్?

శకుం.—(రోషముతో) కుత్సితుఁడా! నీహృదయానుమానముచేత నితరుల నట్లే చూచుచున్నావు. పైకి ధర్మకవచమును దొడిగి గడ్డికప్పియున్న నూతివలె నున్ననిన్నెవ్వరు పోలఁగలరు?

రాజు.—(తనలో) నాకు మనస్సునందు సందేహముపుట్టించుచు, కపటములేనియట్లే యీమెకోపము కనఁబడుచున్నది. అట్లేకదా?

చ. స్మరణకురాక క్రూరముగ స్వాంతములోపలఁ దావ మొందుచున్
గరము రహస్యపుం బ్రణయగాధ యెఱుఁగఁగలేని నాపయిన్
దరుణి యపారకోపమునఁ దద్దయు నేత్రములెఱ్ఱఁజేసి వం
కరలగుకన్బొమల్ విఱుచుఁ గా స్మరచాపవిఖండనక్రియన్.

(ప్రకాశముగా) ఓకళ్యాణీ! దుష్యంతునినడత యందరకుం దెలిసినదే. అయినను నేనిది తెలియఁజాలకున్నాను.

శకుం — మేలు! పూరువంశజుఁడను నమ్మకముచేత నాలుక తేనెయు హృదయము విషమునైనవానిచేతఁబడి నేనిక్కడ స్వచ్ఛంద సంచారిణినిగాఁజేయఁబడితిని. (అని చీరచెఱఁగుతో ముఖముకప్పుకొని యేడ్చుచున్నది.)

శార్ఙ్గ — ఈలాగున స్వతంత్రించి బుద్ధిలేనిపని చేసినందుకుఁ దాపమనుభవింప వలసినదే.

గీ. ఏకతమ బాంధవము సల్పునెడను దాను
బదిగఁ బరికించి మఱిచేయ వలయునెపుడు;
హృదయ మెఱుఁగక పరులతోఁ బదరిచేయ
సౌహృదమె విరోధమగు నీచందముననె.

రాజు — అయ్యో! ఏమి మీరునునీమెమాటలనేనమ్మి నాయందేదోషారోపణము చేసి నన్నునిందించుచున్నారు?

శార్ఙ్గ — (అసూయతో) నావ్యత్యస్తవాక్యమును దమరుదిత్తగింపవలయును.

గీ. అప్రమాణంబెయగు జన్మమాదిగాఁగ
సతముఁ గౌటిల్యమెఱుఁగని జనముమాట;
అన్యవంచనమే విద్యయట్లునేర్చు
వారెపో సత్యవాదులు వసుధమీఁద.

రాజు — ఓసత్యవాదీ! మీరుచెప్పినప్రకారమే నేనొప్పుకొని యెదను. ఈమెను వంచించుటవలన మాకేమిలాభము?

శార్ఙ్గ—పాపము.

రాజు—ఓయీ! పౌరవులు పాపమును గోరుదురనుట నమ్మఁదగినదికాదు.

శార్ఙ్గ—శారద్వతా! మనకు మాఱుత్తరముతోనేమి ప్రయోజనము? మనము గురుసందేశమును నిర్వర్తించితిమి. ఇఁక వెడలిపోవుదము. (రాజుతో)

క. ఈవెలఁదుక నీభార్యయె
యీవేలిన నేలుకొమ్మి, యేలకయున్నన్
బోవిడువు, మాంద్రయెడఁ బతు
లే విను సర్వాధికారు లిల నన్నిటికిన్.

గౌత—ముందునడువుఁడు. (అని యందఱును బయలుదేఱుచున్నారు.)

శకుం—ఈకుత్సితునిచేత మోసపోతిని. ఇఁక నాగతియెట్లు? దుఃఖములోమునిఁగి యున్ననన్ను మీరును విడిచి పెట్టెదరా? (అని వెంటఁబడుచున్నది.)

గౌత—(నిలిచి) వత్సా! శార్ఙ్గరవా! పాపము శకుంతల దైన్యముతోవిలపించుచు మనవెంట వచ్చుచున్నది. భర్తచేఁ గ్రూరముగా వదలిపెట్టఁబడి బిడ్డ యేమిచేయఁగలదు?

శార్ఙ్గ—(రోషముతో వెనుకతిరిగి) ఓసి దుర్మార్గురాలా! ఏమి? స్వాతంత్ర్యము నవలంభించుచున్నావు!

శకుం—(భయముచేత వడఁకుచున్నది.)

శార్ఙ్గ—శకుంతలా!

గీ. అవనిపతి యన్నయట్ల నీ వగుదువేని,
కులము చెడిననీ వేల నీకూర్మిపితకు?

నీచరిత శుద్ధమంచును నీవెఱింగి
తేని, పతియింట దాస్యంబె హితము నీకు.

నిలువు. మేము వెళ్లెదము.

రాజు.—ఓతపస్వీ! ఈమె నేలదూషించెదవు?

క. కుముదంబులకే శశియును
గమలంబులకే రవియు వికాశమొసంగుఁ;
స్వమన మటు జితేంద్రియులకు
విముఖం బగుఁ బరవధువులబిగికౌఁగిలికిఁ.

శార్ఙ్గ.—అన్యసంగముచేతఁ బూర్వవృత్తాంతమును మఱచి పోయియున్నప్పు డధర్మభీరుత్వ మెట్లుకలుగును?

రాజు.—(పురోహితునితో) ఇందులో గురుత్వలఘుత్వములు మిమ్మే యడుగుచున్నాను.

గీ. ఏనె మూఢుఁడనైతినో, యీమె కల్ల
లాడెనో, యనిసంశయ మయినయిప్పు
డే స్వభార్య విడుచు వాఁడనే యగుదునో?
యన్యసతి నంటుపాతకి నగుదునోకో?

పురోహితుఁడు.—(ఆలోచించి) ఇప్పుడిట్లుచేయవచ్చును.

రాజు.—తమరాజ్ఞ యియ్యవలెను.

పురో.—ఈమె ప్రసవముగువఱకును నాయింట నుండవచ్చును. అట్లేల చెప్పెదవంటిరేని, మీరు చక్రవర్తియగు పుత్రునిఁగందురని యీవఱకే పెద్దలు చెప్పియున్నారుగదా? మునిదౌహిత్రుఁ డాలక్షణములు గలవాఁడయినపక్షమున, సంతోషపూర్వకముగా నీమెను దమరంతఃపురమునకు రప్పించుకొనుఁడు. మఱియొకలాగయ్యెనేని యీమెను దండ్రికడకుఁ బంపుట యుండనేయున్నది.

రాజు.—గురువుగారి యిష్టానుసారము చేయుఁడు.

పురో.—బిడ్డా! నావెంటరమ్ము.

శకుం—ఓభూదేవీ! నీలోనికి నాకు దారియిమ్ము. (అని యేడ్చుచు పురోహితునితోడను తపస్విలతోడను నడుచుచున్నది.)

రాజు—(శాపముచేత జ్ఞప్తిలేనివాఁడయి శకుంతలసంగతియే యాలోచించుచున్నాఁడు.)

(తెరమఱుఁగున) ఆశ్చర్యము! ఆశ్చర్యము!

రాజు—(ఆలకించి) అది యేమయియుండునో!

పురో—(ప్రవేశించి విస్మయముతో) దేవా! అద్భుతము పుట్టినదిగదా?

రాజు—అదియేమి?

పురో—దేవా! కణ్వశిష్యులు మరలఁగానే—

గీ. తనయదృష్టంబు నిందించుకొనుచు బాల
బాహు లెగనెత్తి యేడ్వ నుపక్రమించె;

రాజు—తరువాత నేమిసంభవించినది?

పురో—అప్సరస్తీర్థమున మింటి కామెఁ గొనుచు
నెగసె వెసఁ గాంతిరాశియా యింతి యొకతె.

(అందఱు నాశ్చర్యపడుచున్నారు.)

రాజు—భూదేవా! ఆమెను మనము ముందేవిడిచిపెట్టితిమి. వ్యర్థమయినవిచారముతో మీరేల వెదకెదరు? విశ్రాంతిఁబొందుఁడు.

పురో—(చూచి) విజయమగుఁగాక! (అనినిష్క్రమించుచున్నాఁడు)

రాజు—వేత్రవతీ! నామనస్సు వ్యాకులముగానున్నది. పడకగదికి మార్గము చూపుము.

ప్రతి—దేవా! ఈలాగు. ఈలాగు. (అని బయలుదేఱుచున్నది)

రాజు—గీ. ఏనిరాకరించినతాపసేంద్రసుతను
దారనుగ నెంతమాత్రంబుఁ దలఁప నేను;
డెంద మట్లయ్యు సంతాప మొందు చివుడు
ప్రత్యయముపుట్ట బోధించుపగిది నుండె.
(అని యందఱును నిష్క్రమించుచున్నారు.)

శ్రీ

అభిజ్ఞాన

శాకుంతలనాటకము.

పంచమషష్ఠాంకమధ్యమునందు ప్రవేశకము.

రంగము—రాజమందిరద్వారము.

(అప్పుడు పురితలవరియగు శ్యాలకుఁడు పెడరెక్కలుకట్టిన యొక పురుషుని తీసికొని రక్షకభటులతోఁ బ్రవేశించుచున్నాడు.)

రక్ష—(వానినికొట్టి) ఓరిదొంగా! రత్నముందాపునప్పుడు పేరుచెక్కినరాజుగారి యీయుంగరము నీకెక్కడనుండివచ్చినది? చెప్పు.

పురు—(భయము నటించుచు) అయ్యలారా! దయచేయుఁడు. నే నిటువంటిపని చేయువాఁడనుగాను.

ప్రథముఁడు—ఓరీ! నీవు సద్బ్రాహ్మణుఁడవని విచారించి పరిగ్రహింపుమని రాజుగారు నీ కీదాన మిచ్చినారురా?

పురు—ఇప్పుడు నేఁ జెప్పునదివినుఁడు. నేను శక్రావతారతీర్థ సమీపవాసినైనబెస్తను.

ద్వితీయుఁడు—ఓరిదొంగా! మేము నీజాతియడిగినామురా?

శ్యాలకుఁడు—ఈచోరునినంతయు వరుసగాఁ జెప్పనిండు. వీనిని మధ్య నడ్డపెట్టవలదు.

రక్ష—ఆయన యాజ్ఞాపించినప్రకారము చెప్పు.

పురు—నేను వల, గాలము మొదలయిన చేఁపలనుబట్టుసాధనములచేతఁ గుటుంబభరణము చేసికొనుచున్నాను.

శ్యాల—(నవ్వి) ఇప్పుడు నీజీవనము బహు పరిశుద్ధమయినది.

పురు—దేవా! తమరిట్లు సెలవియ్యరాదు.

గీ. గర్హితమె యైనను, స్వజాతికర్మ మెపుడు
వదలఁగూడదుగాదె యెవ్వారలకును;

శ్రోత్రియుఁడు పశుమారణకర్మచేత
దారుణుండైన, మృదువెయౌ దయనుబూని.

శ్యాల—తరువాత. తరువాత.

పురు—ఒకనాఁడు నేనొకరోహితమత్స్యమును గోసితిని. అప్పుడు దానికడుపులో రత్నప్రభాభాసుర మయిన యీయుంగరము కనఁబడినది. తరువాత నేను దీని నమ్మఁజూపుచు మీచేతఁ బట్టుపడితిని. మీరు నన్నుఁ జంపిననుసరే, విడిచిననుసరే. ఇది వచ్చినవిధమింతే.

శ్యాల—జానుకా! పొలసుకంపును విశాలరూపమునుగల వీఁడు నిస్సంశయముగాఁ జేఁపలవాఁడే. వీని కీయుంగరము వచ్చుటయే విచారింపవలయును. మనము రాజగృహమునకుఁ బోవుదము.

రక్ష—మంచిది—ఓరిదొంగా! రారా. (అని యందఱు నడుచుచున్నారు.)

శ్యాల—సూచకా! వీనిని బురద్వారమున నప్రమత్తులరయి కాచియుండుఁడు. ఇప్పుడీయుంగరము వచ్చినవిధము రాజునకు నివేదించి యాతనియాజ్ఞ పొందివచ్చెదను.

రక్ష—అయ్యా! ప్రభువువారియనుగ్రహసంపాదనమునకయి పొమ్ము.

(శ్యాలకుఁడు నిష్క్రమించుచున్నాఁడు.)

ప్రథముఁడు—జానుకా! శ్యాలకుఁ డాలస్యము చేయుచున్నాఁడు!

ద్వితీ—రాజులవద్ద సమయముకనిపెట్టి యనుసరింపవలయును గదా?

ప్రథ—జానుకా! వధ్యుఁడయిన వీనికిఁ బూలుచుట్టుటకు నాచేతులు తొందరపడుచున్నవి. (అని వానిని జూపుచున్నాఁడు.)

పురు—స్వామీ! నన్నుకారణముగాఁ జంపుట మీకుఁదగదు.

ద్వితీ—(చూచి) అదిగో మాస్వామి పత్త్రిక చేతఁబట్టుకొని రాజుగారియాజ్ఞనుబొంది యిటు మొగంబయి కనఁబడుచున్నాఁడు. ఓరీ! నీవిఁక గ్రద్దలకు బలియగుదువు. లేదా కుక్కల నోరనైనను బడెదవు.

శ్యాల—(ప్రవేశించి) సూచకా! ఈపల్లెవానిని విడిచి పెట్టుము. వీని కీయుంగరము వచ్చినసంగతి సరిగానున్నది.

సూచ—దేవర యాజ్ఞాపించినట్లు చేసెదను.

ద్వితీ—వీఁడు యమమందిరముఁ జొచ్చి మరలవచ్చినాఁడు.

(అని వానికట్లు విప్పుచున్నాఁడు.)

పురు—(శ్యాలకునకు మ్రొక్కి) స్వామీ! ఇఁక నాకు జీవన మెట్లు?

శ్యాల—ఇదిగో రాజుగారు నీ కుంగరము, వెలనుగూడ బహుమానము దయచేసిరి. (అని వానికి ధనమిచ్చుచున్నాఁడు.)

పురు—(నమస్కారపూర్వకముగా పుచ్చుకొని) రాజుగారు నన్ను రక్షించినారు.

సూచ—ఒక్కరక్షించుటయేకాదు నిన్నుఁ గొఱతనుండి దింపి యేనుఁగుమూఁపుమీఁది కెక్కించినారు.

జాను—అయ్యా! ఉంగరమునందు రాజుగారికి మిక్కిలి మక్కువ కలిగియుండునని యీబహుమానమే చెప్పుచున్నది.

శ్యాల—అమూల్యమయిన యారత్నమునందు రాజుగారికిఁ బ్రీతిగలదని యిందునుబట్టి నేనను కోను. దానిని జూచుటచేత వారి కిష్టజను లెవ్వరో తలఁపునకువచ్చిరి. వారు స్వభావగంభీరులయినను ముహూర్తకాలము కన్నుల నీరు పెట్టుకొనిరి.

సూచ—శ్యాలకునకు రాజుగారిసేవ దొరకినదిగదా?

జాను—ఓయీ! ఈ చేపలదానిమగనిలాభము సముత్తమమని చెప్పు. (అనివానివంక నసూయతో చూచుచున్నాఁడు.)

పురు—అయ్యలారా! ఇందులో సగము మీకు సుహృద్భావము వెలగా నిచ్చెదను.

సూచ—ఈమాత్రము తగును.

శ్యాల—జాలరీ! ఇప్పుడు నీవు గొప్పప్రియమిత్రుఁడ వైతివి. మద్యముసాక్షిగా మనము ప్రథమమైత్రి చేసికోవలెను. కాఁబట్టి కల్లంగడికే పోదము.

పురు—అలాగే. (అని యందఱును నిష్క్రమించిరి.)

షష్ఠాంకము.

రంగము—ప్రమదావనము.

(అప్పు డాకాశయానముచేత సానుమతి యనునప్సరస ప్రవేశించుచున్నది.)

సాను—సాధుజనులు స్నానముచేయునంతవరకు నప్సరస్తీర్థ సన్నిధానమునందు నేను జేయఁదగినపనిని నిర్వర్తించితినిగనుక, ఇప్పుడారాజర్షియొక్క వృత్తాంతమును గనుఁగొనెదను. మేనకచుట్టరికము చేత శకుంతల యిప్పుడు నాకు దేహసదృశమైనది. పుత్రికకొరకామె నన్నిక్కడకుఁ బంపినదిగదా? (అంతటనుజూచి) ఇదియేమోకాని వసంతోత్సవసమయ మయినను, ఈరాజగృహమునం దేమియు నుత్సవమారంభింపనట్లు కనఁబడుచున్నది! నాకు ధ్యానముచేతనే సమస్తమును దెలిసికొను శక్తికలదు. అయినను నాచెలియొక్కమాట మన్నింపవలయును. కాఁబట్టి యీయుద్యానపాలకురాండ్రకిద్దఱికిని దిరస్కరిణీవిద్యచేతఁ గనఁబడక వీరిప్రక్కనేయుండి చూచెదను. (అని దిగినట్టభినయించి నిలిచెను.)

[అప్పుడు మామిడిచిగురుచూచుచు నొకచేటికయు, దానివెనుక మఱియొకచేటికయుఁ బ్రవేశించుచున్నారు.]

మొద—గీ. హర్ష మిచ్చుచుఁ బికముల, కలవసంత
మాసమునకును బ్రాణసమాన మగుచు,
తుమ్మెదలపాదములకు భంగమ్ముకూర్చు
చూతమ ఋతుమంగళముగఁ జూతు నేను.

రెండవది—ఓపరభృతికా! నీవొంటిగా నేమియాలోచించుచున్నావు?

మొద—ఓమధురికా! మావిమొగ్గనుజూచి పరభృతిక యున్మత్తయగుచున్నది.

రెండ—(సంతోషముతో త్వరితముగావచ్చి) ఏమీ! వసంతకాలమువచ్చినదా!

మొద—మధురికా! నీకిప్పు డిది మదవిభ్రమముగల పాటలకుఁ గాలము.

రెండ—సఖీ! నన్నుఁ బట్టుకొమ్ము. నేనిప్పుడు కొనకాళ్ళమీఁదనిలిచి మన్మథపూజకొరకు మామిడిచిగుళ్లు కోసెదను.

మొద—పూజాఫలములో నాకును సగమిత్తువేని పట్టుకొనియెదను.

రెండ—నేనడుగకపోయినను నీకదిసిద్ధించును. మనకు శరీరములు వేరైనను బ్రాణ మొక్కటియేకదా! (అని సఖినిపట్టుకొని నిలిచి మామిడిచిగురు గోయుచున్నది.) ఓసీ! వికసింపకపోయినను మామిడిమొగ్గ తొడిమ త్రుంచుటచేత సువాసన కొట్టుచున్నది. (కపోతహస్తముపట్టి)

గీ. ఓరసాలప్రవాళంబు! యొనరనిన్ను
ధనువు చేతనుదాల్చు కామునకు నిత్తుఁ;

గావునను బాంధయువతిలక్ష్యంబ వగుదుఁ
బంచశరునకు నాఱవబాణ మగుము.

(అని మామిడిచిగురును జిమ్ముచున్నది.)

కంచుకి—(తెరచాటునుండి ప్రవేశించి కోపముతో) మీరు దేహము తెలియకున్నారు! ప్రభువువారు వసంతోత్సవము వలదని నిషేధించియుండఁగా మీరేల మావి మొగ్గలను గోయనారంభించినారు? కోయవలదు.

ఇద్దఱు—(భయపడి) అయ్యా! క్షమింపుము. మే మిది యెఱుఁగము.

కంచు—మీరు వినలేదా యేమి? ఈవసంతమునఁ బూచు వృక్షములును వాని నాశ్రయించియున్నపక్షులును గూడ రాజుగారి యాజ్ఞకుఁ గట్టుపడినవి. ఎట్లన—

చ. చిరముగఁ బైకి వెల్వడియుఁ జిమ్మదుపుప్పొడి మావిమొగ్గయున్;
గురువకమున్ దగ న్నిలిచెఁ గోరకరీతినె సిద్ధమయ్యునున్;
బురుషపికంబు మ్రింగె రుతమున్ గళమందునె శీతమేగియున్;
మరుఁ డుడిపెన్ శరంబు నకుమన్ వెఱఁదూణమునుండితీయుచున్.

సాను—సందేహములేదు. రాజేంద్రుఁడు మహాప్రభావసంపన్నుఁడు.

మొద—అయ్యా! కొన్ని దినములక్రిందట రాజుగారిబావమఱఁదియగు మిత్రావసువు మమ్ము రాజుగారి చరణసన్నిధానమునుండి ప్రమదవనపరిపాలనకర్మ మిచ్చి పంపివేయుటచే నాఁటనుండి మేమిక్కడనుండినందున మాకీవృత్తాంతము తెలియలేదు.

కంచు—కానిండు. మీరిఁక నీప్రకారముగా నడవఁగూడదు.

ఇద్ద—అయ్యా! మాకు వినవేడుకగానున్నది. రాజుగారు వసంతోత్సవము నెందుచేత మాన్పినారో మేము వినఁదగినయెడలఁ జెప్పుఁడు.

సాను—మనుష్యు లుత్సవప్రియులు గదా? దీనికేదో గొప్ప కారణ ముండవలయు.

కంచు—ఇది వెల్లడియైనవిషయము మీకుఁ జెప్పకపోనేల? రాజుగారికి శకుంతలను విడనాడుటవలనఁ గలిగిన లోకాపవాదము మీచెవిని బడలేదా యేమి!

ఇద్ద—ఉంగరమును చూచినంతవర్యంతము శ్యాలకునివలన విన్నాము.

కంచు—అందుచేఁ జెప్పఁదగినది కొంచెమేయున్నది. ఎప్పుడు తమయుంగరమును జూచుటవలన రాజుగారు "పూజ్యురా లయిన శకుంతలను మేము రహస్యమున వివాహమాడినది సత్యమే. అజ్ఞానమువలన విడిచిపెట్టితి" మని తలఁచిరో, యప్పుడు మొదలుకొని రాజుగారు పశ్చాత్తాపమును బొందుచున్నారు. ఎట్లన—

ఉ. ఒల్లఁడు రమ్యవస్తుతతియుం, గొలువియ్యఁడు మంత్రికోటికిం
దొల్లిటియట్ల ప్రత్యహము, దొర్లుచుఁ బాన్పున నిద్రలేక వ
ర్తిల్లును రాత్రు, లంతిపురిఁ ద్రిమ్మరుకొమ్మలపేరు మార్చి రం
జిల్లునదర్హ వాక్యములు చెప్పి కడుం వెఱఁగొందు లజ్జచేఁ.

సాను—నాకు మనః ప్రియముగా నున్నది.

కంచు—అందుచేత మనస్సు వికలమయి రాజుగారు వేడుక మానిపించినారు.

ఇద్ద—సరి! సరి!

(తెరలో) మీరు రండి రండి.

కంచు—(ఆలకించి) కాంతలారా! రాజిక్కడనే యున్నాఁడు. మీరు మీపనియందుండుఁడు.

ఇద్ద—అలాగే. (అని వెళ్లుచున్నారు.)

(అంతట పశ్చాత్తాపమునకు తగినవేషముతో రాజును, విదూషకుఁడును, ప్రతీహారియు ప్రవేశించుచున్నారు.)

కంచు—(రాజునిజూచి) ఓహోహో ! కొన్నిరూపములు సర్వావస్థలయందును రమణీయముగానే యుండును ! ఈవిధముగాఁ జింతాకులుఁడయి యున్నను రాజు, ప్రియదర్శనుఁడుగా నున్నాఁడు ! అవును.

సీ. మఱివిశేషంబుగ మండనసముదాయ
మేమియుఁదాల్పక, యెడమచేతఁ
జెలువంబుమీఱ ముంజేతికిఁ బంగారు
కడియంబుమాత్ర మొక్కటి ధరించి
శ్వాసాతిశయమునఁ జాలంగశోషిల్లి
యరుణిమదూలినయధర మొప్ప,
సరిలేనిచింతల జాగరణంబులఁ
గడునెఱ్ఱనై నట్టికనులు గలిగి,
చిక్కియుండియు నౌర ! యీక్షితివరుండు
తనదుమహనీయతేజోవితానమునను
సానఁబట్టినరత్నంబు చందమునను
దనకృశత్వంబు తోఁపక తనరు నిపుడు.

సాను—(రాజును జూచి) సరాకరించుటచేత నవమానింపఁబడియు శకుంతల యీతనినిమిత్తమయి కృశించుచుండుట యుక్తముగానేయున్నది.

రాజు—(ఆలోచించుచు మెల్లఁగానడచి)
గీ. మిగుల హరిణాక్షిచే మున్ను మేలుకొలుపఁ
బడియు, నిద్రించుచుండె నీపాపుమనసు;
ఘనదురంతపశ్చాత్తాప మనుభవించు
కొఱకుమేల్కొనియున్నది కోరియిపుడు.

సాను—మా శకుంతల భాగ్యములు నిటువంటివేసుమా!

విదూ—(చేయడ్డము పెట్టుకొని) ఇతఁడు మరల శకుంతలావ్యాధిచేతఁ బీడింపఁబడుచున్నాఁడు. ఇది యెట్లు కుదురుపాటునకు రాఁగలదో నాకుఁ దెలియకున్నది.

కంచు—(దగ్గరకు వెళ్లి) దేవా! జయమగుఁగాక! జయమగుఁగాక! ఓమహారాజా! ప్రమదవనభూములను బరిశీలించినాఁడను. దేవరవారు యథేష్టముగా వినోదస్థలములయందు విహరింపవచ్చును.

రాజు—వేత్రవతీ! తడవుగ మేలుకొనియుండుటచేత మేమిప్పుడు ధర్మాసనము నధిష్ఠించుటకు శక్తులము గాకున్నాము. అతఁడు విచారించిన పౌరకార్యములను బత్త్రికయందు వ్రాసిపంపుమని మంత్రియైన పిశునునితో నావచనములుగాఁ జెప్పుము.

ప్రతీహారి—దేవర యాజ్ఞాపించినట్లు చేసెదను.

(అని నిష్క్రమించెను.)

రాజు—వాతాయనా! నీవును నీపనియందుఁ జక్కఁగా వర్తిల్లుము.

కంచు—దేవరయాజ్ఞా ప్రకారము చేసెదను. (అని నిష్క్రమించెను.)

విదూ—మీరిప్పుడీఁగయు నిచ్చట లేకుండఁ జేసితిరి. ఇఁక నెండలేక చల్లనై యుండుటచే మనోహరమయి యున్న యీయుద్యానవనభూమియందు మీరు హాయిగాఁ గ్రీడింపవచ్చును.

రాజు—మిత్త్రుఁడా! సందు దొరికినప్పు డాపదలు చెంతనే యుండు నన్నవాక్య మసత్యము కాదు.

గీ. ఋషికుమారికాప్రణయంబు స్మృతికిఁ దగుల
 నీనితమము నాహృదయంబు నిపుడువిడిచెఁ
 గావున, మరుండు ప్రహరింపఁగాఁ దలంచి
 వింటను రసాలశరమెక్కు వెట్టె సఖుఁడ!

విదూ—మీరు కొంచె మూరకుండుఁడు. నేనీదండకాష్ఠము తో మన్మథబాణమును నాశనముచేసెదను. (అని దండకాష్ఠమునెత్తి మామిడిచిగురును పడఁగొట్టఁబోవుచున్నాఁడు.)

రాజు—(చిఱునవ్వుతో) మేలు! నీబ్రహ్మతేజస్సు కనఁబడిన ది! సఖా! ఎక్కడఁగూరుచుండి ప్రియురాలిని గొంచెము పోలియున్న తీఁగెలయందు దృష్టిపఱపుదును?

విదూ—"మాధవీమంటపమునం దీవేళఁ గడపెదను. అందుఁ జిత్రఫలకమున స్వహస్తముతో లిఖించిన పూజ్యురాలయినశకుంతల రూపమును నాకుఁ దెమ్ము" అని యిక్కడ నున్నచతురిక యనుపరిచారికను మీరు పంపలేదా?

రాజు—నాహృదయమునకు వేడుక గలిగెడుచోటటువంటిదే. కాఁబట్టి నీవే త్రోవచూపుము.

విదూ—దేవా! ఇటు. ఇటు. (అని యిద్దఱునునడచుచున్నారు.)

సాను—(వారివెంటనే వెళ్లుచున్నది.)

విదూ—ఇదిగో మణిశిలాఫలకముతోఁగూడిన మాధవీలతా మండపము. పూలుమొదలయిన కానుకలచే మనోహరమయి స్వాగతముచేసి మనలకయి యెదురుచూచుచున్నట్లున్నది. కాఁబట్టి యందు బ్రవేశించి కూరుచుందము. (అని యిద్దఱును బ్రవేశించి కూరుచున్నారు.)

సాను—ఇప్పు డీతీవెచాటుననుండి సఖియొక్కచిత్రరూపమును జూచి, తరువాత భర్తయొక్కబహువిధములైనయనురాగవిశేషములను నేనామెకు నివేదించెదను. (అని యట్లుచేసి నిలుచున్నది.)

రాజు—మిత్రుఁడా! ఇప్పుడు శకుంతలప్రథమవృత్తాంతమంతయు స్మరణకువచ్చినది. ఇది నీకు మునుపే చెప్పితిని. ఆమెను బంపివేసినప్పుడు నీవును నాయొద్ద లేకపోతివి. అంతకుముందును నీవొకప్పుడును నాతో నామెపేరునైనను ముచ్చటింపకపోతివి. నావలెనే నీవుకూడ మఱచిపోయినావా?

విదూ—నేను మఱచిపోలేదు. అయినను నీవంతయుఁ జెప్పి కడపట నిదిపరిహాసోక్తికాని నిజముకాదంటివి. మంటిముద్దవంటిబుద్ధి కలవాఁడనగుటచేనేనట్లేగ్రహించితిని. ఇంతకునుగావలసినదికాకమానదు.

సాను—ఇది నిజమే.

రాజు—(ధ్యానించి) మిత్రుఁడా! నన్ను రక్షింపుము.

విదూ—ఓయీ! ఏమిది? ఈవిధముగానగుట నీకుఁ దగదుకదా! గొప్పవారెప్పుడును మనసున శోకమునకుఁ జోటియ్యరు. పెనుగాలికిసహితము పర్వతములుచలింపవు.

రాజు—మిత్రుఁడా! నిరాకరణదుఃఖవివశయైన ప్రియురాలియప్పటియవస్థదలఁచుకొని నేను మిక్కిలి దిక్కుమాలినవాఁడ నైనాఁడను.

ఉ. ఏను నిరాకరింప నపుడే స్వజనంబులవెంటఁబోవఁ బోఁ
గా, నిలుమంచు గట్టిగను గణ్వసమానుఁ డదల్ప శిష్యుఁ డా
చాన నిగిడ్చె బాష్పకలుషం బగుదృష్టిని గూళనైన నా
పై, నది నన్నుఁ బెన్ విషపుబాణముకైవడి నిర్దహించెడున్.

సాను—ఆహాహా! స్వకార్యపరత్వ మిట్టిదే కదా? ఈతనిసంతాపముచేతనే నేను సంతోషముఁ బొందుచున్నాను.

విదూ—ఓయీ! ఆమె నాకాశచరులెవ్వరో యెత్తుకొనిపోయియుందురని నాకొక్కయూహకలదు.

రాజు—అన్యులెవ్వరు పతివ్రతను బరామర్శించుటకుత్సహింతురు? మేనకకదా యామెకుఁ దల్లియనివిన్నాను. అందుచేత నామెసహచారిణులు ప్రియురాలి నపహరించిరని నాహృదయము శంకించుచున్నది.

సాను—తెలియకపోవుట యాశ్చర్య పడఁదగినదిగాని తెలియుటకాదు.

విదూ—అట్లయిన శీఘ్రకాలములోనే నీకామెతోడిసమాగమముకలుగునుగదా?

రాజు—ఏలాగున?

విదూ—తల్లిదండ్రులు భర్తృవియోగదుఃఖితయైనకొమార్తెనుజూచి సహింపఁజాలరు.

రాజు—మిత్రుఁడా!

గీ. స్వప్నమో మాయయో మతిభ్రమమొ యద్ది;
యంతటిఫలంబె యిచ్చి పుణ్యము నశించెఁ;
దరుణిక్రమ్మఱవచ్చుట దాఁటిపోయె;
పాఱెడు మనోరథఝురంబు పారమెడలి.

విదూ—అట్లుకాదు. అవశ్యముగా రాఁదగినవస్తువుయొక్క సమాగమము తప్పకకలుగుననుట కీయుంగరమే నిదర్శనముగానున్నది.

రాజు—(ఉంగరమునుజూచి) ఇది దుర్లభస్థానమునుండి జాఱి శోచనీయముఁగానున్నది.

గీ. ఉంగరమ! నిదుసుకృతంబు నొకటనాకు
వలెనె యల్పమంచూహింతు ఫలముచేత,
నరుణనఖమనోహరములౌ యామెవ్రేళ్లఁ
జేరఁగాంచియు భ్రష్టతఁజెందు కతన.

సాను—ఇది మఱియొక్కనిచేతఁ బడినయెడల నిజముగానే శోచనీయమగును.

విదూ—ఓయీ! ఈయుంగరము నేయుద్దేశముతో నీవామెచేతిని బెట్టితివి?

సాను—నాకును నీతని నిది యడుగుటకుఁగౌతూహలముకలదు.

రాజు—వినుము. అప్పుడు స్వపురమునకుఁ బ్రయాణ మయిన నాతోఁ బ్రియురాలు కన్నులనీరు పెట్టుకొని "ఎంతకాలమునకుఁ బ్రాణేశ్వరుఁడు నన్ను రప్పించుకొందురు?" అని పలికెను.

విదూ—అటుతరువాత.

రాజు—తరువాత నేనీయుంగరము నావ్రేలికిఁ దొడుగుచు నిట్లు ప్రత్యుత్తరమిచ్చితిని.

చ. దినదిన మొక్కటొక్కటిగ దీనియం దగునాదు పేరిటన్
దనరెడి యక్షరంబులను దప్పక యెన్నుట కెన్నినాళ్లు ప
ట్టునో విను మన్ని నాళ్లకుఁ గుటుంబిణిరో! యిటనీదు చెంతకున్
జనులను బంపువాఁడను వెసన్నిను నంతిపురంబు చేర్పఁగన్

అని, యామాటనుసహితము క్రూరస్వభావుఁడనైన నేను మోహముచేత మఱచిపోతిని.

సాను—ఈగడువు రమణీయముగానున్నది! ఇది విధివశేన వ్యత్యస్తముగాఁ జేయఁబడినది.

విదూ—ఇది యెట్లు జాలరివాఁడు తఱిగిన యెఱ్ఱచేఁప కడుపులోనికి వెళ్లినది.

రాజు—శచీతీర్థమునకు నమస్కరించుచుండినప్పుడా చెలిచేతి నుండి జారి గంగాప్రవాహమునఁ బడినది.

విదూ—సరిసరి.

సాను—అందుచేతనే పాపమునకు భయపడి యారాజేంద్రునకు దీనురాలయిన శకుంతలయెడ వివాహవిషయమయి సందేహము కలిగెను. మఱియు నిటువంటి యనురాగముగలవాని కానవాలెందు నిమిత్తము కావలసివచ్చెనో!

రాజు—ఇప్పుడీయుంగరమును నిందించెదను.

విదూ—(తనలో) ఈతఁడు వెఱ్ఱిత్రోవను బడుచున్నాఁడు. (ప్రకాశముగా) ఈదండకాష్ఠమును నేనును నిందించెదను.

రాజు—ఎందుకొఱకు?

విదూ—నీ వెందుకొఱకు?

రాజు—(ఉంగరమునుజూచి)

గీ. అకట ! మృదుబంధురాంగుళియగు కరంబు
విడిచి యేటికి జలములోఁ బడితి వీవు ?
జడమ వగుటను గుణ మెంచఁజాల, వైన
బ్రియను నే నేటికిఁ దిరస్కరించినాఁడ ?

విదూ—(తనలో) ఆహా ! నన్నాఁకలి మ్రింగివేయుచున్నదిగదా ?

రాజు—అకారణముగా విడిచిపెట్టఁబడిన యో ప్రియులారా ! పశ్చాత్తాపసంతప్తహృదయుఁడై నయీజనుఁడు పునర్దర్శనముచేత నను గ్రహింపఁబడఁదగినవాఁడుసుమా.

(చిత్రఫలకమును చేతఁబట్టుకొని చతురిక వేగముగాఁ బ్రవేశించుచున్నది.)

చతు—దేవా ! ఇదిగో చిత్రఫలకము. (అని చిత్తరువుపలకను జూపుచున్నది.)

విదూ—మేలు ! మిత్రుఁడా ! మేలు ! ఈస్వభావానులేఖనము రమణీయస్థితిచేత దర్శనీయముగా నున్నది. నిమ్నోన్నతప్రదేశములందు నాదృష్టిజాఱుచు లేచుచున్నట్టున్నది.

సాను—ఆహా ! ఏమి యీరాజునేర్పు ! సఖి నాముందఱ నున్నట్టే తోఁచుచున్నది.

రాజు—క. ఏయది యింపుగ నుండదొ
యాయది చిత్రమునఁ దోఁచు నతిరమ్యముగా
నే ; యటులయ్యును, సుందరి
సోయగ మిటఁ దక్కువగనె చూపట్టుఁజుమీ.

సాను—పశ్చాత్తాపమువలనఁ గలిగినయధికప్రేమమునకును గర్వరాహిత్యమునకును నీమాట తగియున్నది !

విదూ—ఓయీ ! ఇంట ముగ్గురుముద్దియలు కనఁబడుచున్నారు. అందఱును సుందరులుగానేయున్నారు. వీరిలోఁ బూజ్యురాలయిన శకుంతల యెవరో ?